

GHEORGHITĂ ȚARĂLUNGĂ

SONETE

EVADATE DIN UITARE

Despre văpaia sonetelor

În ultima vreme am recitit sonetele cuprinse în volumele ***Sonete din Neunde*** și ***Împotriviri***, publicate în urmă cu aproape zece ani de către Editura Edmunt, la Brăila. Nu știu dacă lecturarea, după un timp îndelungat, a propriilor creații este făcută de marii scriitori ori aceștia nu-și îngăduie să irosească timpul cu asemenea fapte, pentru ei, minore. Pentru mine însă, modest șlefuitor de cuvinte, gestul de a retrăi emoția unor asemenea înfăptuiri este o insistentă chemare greu de neauzit și de neînțeleș.

Chiar dacă de la tipărirea sonetelor am mai scris asemenea versuri, aflate în tainele calculatorului meu, parcurgerea cu înțelegere, filă cu filă a unor realizări literare personale, m-a adâncit într-o uimitoare atmosferă de reverie. Multe din sonete mi-au părut demne de a fi reeditate, dându-mi chiar frumoasa impresie că nici nu-mi aparțin. Anumite exprimări, idei și concluzii pe care le conțin m-au uimit și incitat, determinându-mă să le selecționez pentru o nouă apariție.

Desigur că îmi pun întrebarea dacă merită, într-adevăr, să revadă lumina tiparului sau sunt sortite a se afunda doar în propria lor umbră. Dar cine oare le știe, câți oameni vor fi avut ocazia să le citească atunci când s-au ivit? Numărul infim de exemplare tipărite nu a dat posibilitatea să fie lecturate, receptate și, desigur, judecate.

În aceste neiertătoare condiții de existență, ființa sonetelor, oricât de măiastră ar fi construită, nu poate supraviețui timpului, uitarea fiind un întuneric, nu de creație, ci de nepăsătoare orbire socială infiltrată în actele de cultură ale acestor aprige timpuri.

Se poate spune că pieirea, indiferent de cauză, schilodește, întristează, azvârle în prăpastie, stinge valorile, induce nepăsare, deformează frumusețea, terorizează adevărul și nu este decât un tribut încasat de moarte. Da, uitarea este ca o răstignire - din ea nimic nu mai înviază! Este și o versată perfidie, căci mai întâi ademenește cu tihnă, liniște, răbdare. De nu te revolți, de nu te cutremuri la timp, pătrunzi în neștire, înlănțuit, ca Prometeu, de un munte al tăcerii veșnice. De aceea unele sonete mai agere în cuvinte zboară de pe drumul urât al neștirii, răzbind către orizonturile de lumină ale speranței.

Evadarea din suferință nu este doar o eliberare fizică, ci este, mai presus de atât, o înălțare de spirit; indemn, avânt, iureș nestăvilat care pare a fi de esență Divină.

În aces fel gândind, sonetele se vor a fi un imn, o văpaie de cuget care indeamnă să le afli rostul, să le ascuți chemarea, lăsându-te cucerit de vraja pe care creatorul a nădăjduit că poate să o imprime în trăirile sale.

Ajuns la o asemenea putere de reflecție, mă sint deodată asaltat de o mulțime de idei sculptate în alte sonete pe care le-am trecut cu vederea, cât și în cele orânduite în viitorul volum intitulat *Îngândurări* și care se consideră cele mai nedreptițe, necunoscând deloc libertatea de a fi cunoscute. Și

ca un îngăduitor părinte ce-și înțelege copiii, mă văd rugat să le redau tuturor o nouă viață. Vrând să renască din ele însele!

Iată-mă-s așadar în postura de a regândi expunerea tuturor sonetelor pe care stăruința mea le-a putut zămisi. Mai timide ori mai firave sau cu emfaza de a se crede puternice, dorind să sfideze efemerul, toate sonetele pe care le va cuprinde acest volum sunt, cu toate, rodul unei ardente pasiuni înnobilită de adevăr, de iubire și de libertate.

E ca un tribut pe care l-am plătit lipsei de credință, de zbor și de speranțe. Dar și când a fost durere și când a fost lacrimă și întuneric, întotdeauna am dorit să las semenilor mei un îndemn, o sete de dor și un zâmbet cuceritor. Comorile mele de suflet!

I – O M U L, N E L I N I Ș T I , Î N D E M N U R I

Motto:

Pentru că ești om, îndrăznește orice!

Din *Cristale de cuget*, Ed. Danubius, 2011.

Neliniște, rămâi cu mine; cu tine viața-i mai intensă,

Desăvârșirii-i dai o șansă, erorii îi aduci ofensă,

E bucuria mai curată, gândul mai clar, trăirea vie; Pui frumusețe în simțire și-n cugetare armonie.

Fragment din poemul *Neliniște* publicat în *Poeme răzvrătite*, Brăila, Ed. Edmunt, 2008

Exist în tine, viață...

Exist în tine, viață, și nu sunt prea târziu;
Am primenite gânduri și îți pot fi speranță;
Nu sunt adus de valuri ori rupt din aroganță,
Ca să pretind putere sau să cerșesc să fiu!
Eu urc din seva gliei prin dor și cutezanță
Și-aduc daruri bogate în cugetul meu viu,
Să-mprtaşim durerea din sufletul pustiu,
Căci bântuie Pământul și lumea – Ce-s o zdreanță!
Ia-mi inima ca jertfă și dragostea zălog
Și dă-mi nefericirea amarnicelor glasuri,
Să le strecor nădejde în traiul lor pârlor
Mă-nham la soarta tristă, mă-njug și la impasuri,
Dar stinge-ți necredința, atâta doar te rog,
Și lasă-mi libetatea să scriu câteva ceasuri...

Neliniștea mă strigă...

Neliniștea mă strigă-n plină noapte,
Să aflu rosturile vieții mele...
Trec dincol' de-ale viselor perdele
Și visurile-mi sublimează-n fapte;
Sculptez în rime amintiri rebele
Și ard regrete în dureri răskoapte,
Căci ne-mplinirile suspină-n șoapte
De când dictau cohortele de rele.
Să reîntorc a Timpului rotire
Nu mi-a fost dat atâta înzestrare,
Dar îmi doresc o nouă zămislire,
Cu un alt nimb din Sfânta Sa Suflare,
Spre-a desluși în lume înnoire
Și-n suflete mai multă împăcare!

Mi-e dor de anii tinereții mele

Mi-e dor de anii tinereții mele,
Arzânde doruri să le simt văpaie,
Să curgă stelele pe mine ploaie
De câte ori visez s-ajung la ele!.
Să mă inunde rimele șiroaie
Când înnarmez cuvintele rebele,
S-alung din lume patimile grele
Ce se revarsă peste ea-n puhoaie;
Din frumusețe să mai fur minune
Și-avid, să sorb deplină încântare ,
Stingând din gânduri orice urâciune;
Și să mă cred că Timpu-n depărtare
Va fi blajin și plin de-nțelepciune
Și va da vieții vie-nflăcărare.

Nu-ntind la niciun colț de stradă mâna

Nu-ntind la niciun colț de stradă mâna,
Dar am ajuns ca să cerșesc de toate;
Iubire, viață, tihnă, puritate –
La toate-acestea li-i secată vâna!
Mă simt ca o sărmană vietate
De rele hăituită și bătrână,
Care prigoana-n lume și-o îngână
Când nu mai e primită în cetate.
Unde-mi sunteți prieteni de simțire?
Voi, amăgiri, măcar veniți aproape,
Că-n jurul meu e-atâta pustiire
Ce în ființa mea nu mai încape;
Orice-nșelare dați-mi-o-n trăire
Și spuneți-i ca-n versuri să mă-ngroape!

Să ne întoarcem...

Să ne întoarcem nu mai este cale,
Căci viața noastră nu are restrângeri
Și nu se mulțumește cu înfrângeri;
Răzbate chiar cu prețul vrierii sale.
Semeț, se-ndepărtează de constrângeri,
Se-naripează-n clipe cruciale
Și se înalță-n visuri geniale,
Lăsându-ne în pavăză de îngeri.
Ne este dată doar o ființare
Și merită să-i dăruim ce se cuvine,
Ca unică minune în creare
Menită ca iubirii să se-nchine;
De noi depinde dacă va dispărea
Această jertfă din puteri divine!

Doar ca o dună de nisip mi-e viața

Doar ca o dună de nisip mi-e viața
Răzbită de furtună și de soare,
Pe care n-a putut crește vreo floare
Și doar pustiul îi cuprinde fața.
Tot ce înalț se surpă în suflare,
Iar dacă sap, vag râcâi suprafața;
Timp nu mai am, în jur e neagră ceața,
Urme nu las...ființa mea dispare!
O, cât am vrut să am și eu o oază,
Să-mi prindă gândurile rădăcină,
Iar îngerii să-mi stea de pază,
Să dau imbold celor ce nu se-nchină
Pentru speranțe și nu mai visează,
Căci sufletul lor tandru doar suspină!

Mi-e dor...

Mi-e dor să mușc din viață ca din pâine;
Să știe c-o iubesc cu-nflăcărare,
S-o strâng la piept ca pe o fată mare
Și să o sorb cum vreau ziua de mâine.
Mi-e silă de trăiri înșelătoare,
Cu izul fad de iarbă putrezită,
Presată în vreo urmă de copită,
Cu gândul ferecat ca-ntr-o-nchisoare.
Vreau toate desfătărilor virgine,
Să le despoi de pudice veșminte,
Spre-a dezlega întâietăți depline
Cu zile-naripate în cuvinte,
Sortite încântărilor senine
Ce-n marea lor virtute să m-alinte.

Aș vrea din nou să-ntineresc...

Aș vrea din nou să-ntineresc, Stăpâne,
Să sorb iar năzuință și putere;
Nu-Ți cer mărire, glorii și avere,
Ci forță să mă lupt cu griji hapsâne,
S-aprind a patimei învăpăiere,
Uitând cum neputința mă îngână
Și să-mi înfig tristețile-n țărână,
Spre-a retrăi iluzii de-nviere...
Tu mi-ai lăsat atâtea visuri încă,
Să-mi caut veșnica neîmplinire;
Chiar dacă Timpul clipele-mi mănâncă,
Prin Tine cred mereu în regăsire ,
Căci îmi oferi, din inima adâncă,
Nemărginită pace și iubire.

Trufaș îmi urc gândirea...

Trufaș îmi urc gândirea pe culmile-nsorite,
Pornind, parcă, asaltul spre aprige redute
Care ascund în sine comori nemaivăzute;
Cristalizez în cuget imagini dogorite
De raze-ntâia oară pe lume apărute;
Parfumuri tari, divine și visuri nezorite
Mă-mbată cu uimire și frumuseți sporite
Și toată desfătarea o las să mă sărute...
Iar eu, ne-naripatul de-a harului putere,
Cu ei mă simt de-o seamă sub a-nzestrării geană,
Sorb măreția clipei, renasc în Înviere,
Căci lepăd din ființă senin o rea prihană
Și-aduc prinos Acelui ce-a pus în a mea vrere
Un dram în plus de suflet – viața să ardă-n goană!

Degeaba caut teme...

Degeaba caut teme să le deșir povestea;
Tot ce nu-i scris în suflet se deapănă-anevoie,
Răbdarea mă ajută doar dacă-i tristă vestea,
Iar fericirea vieții este la grea nevoie.
Priveliși diafane, trăiri imaginare
Nu-mi pot aprinde gândul călit pe drum de lavă,
Forțat să-și afle rosturi, deprins cu fremătare
Și-nstrăinat de visuri și liniște trândavă.
Din el n-am smuls dureerea, de l-a strivit amarul
Pân-a putut să geamă și-a învățat să lupte,
Creinței în izbândă reconstruind altarul.
Din adormirea jertfei n-o fi să se înfrupte
C-o brumă de iluzii, uitând întreg coșmarul
Ce a lăsat în urmă atâtea aripi rupte!

Ca-n fiecare noapte...

Ca-n fiecare noapte, mă-nchid în ei pereții,
Lumea devine-ngustă, iar cerul se restrânge,
Urâtul mă-nconjoară, speranța-n mine plânge
Și-abia de-aud în suflet șoptirea tinereții.
Singurătăți amare elanul mi-l înfrânge
Și, silnic, mă robește scavia bătrâneții
În greaua închisoare din inima tristeții,
De unde peste viață durerea se răsfrânge.
Un Univers de gânduri pătrunde în odaie
Și sfidător cutează Destinul să-l înfunte...
Pe ne-nțelese rosturi regrete curg șiroaie;
Între Divin și mine nu aflu nicio punte,
Căci se desfac în haos prăpăstii – hărmălaie,
Iar eu, în nesfârșire, nu-s nici cât un grăunte.

De știi...

De știi că omul e supus pieirii,
La ce să îți dorești desăvârșirea
Și să-ți cioplești neliniștea și firea
Când toate au hazardul risipirii?
Te ispitește oare devenirea
Să guști tu însuți fructele rodirii
Și să pretinzi tăria nemuririi,
Ori în genunghi implori doar mântuirea?
Ce greu se-nalță-a gânelui cupolă
Când fiecă gâd se-mptmolește,
Iar spre idei nu duc nicio parolă!
Dar truda noastră totuși izbutește
Să deslușească-a viselor corolă
Și să simțim ființa cum ne crește!

Cum anevoie...

Cum anevoie trupul meu aleargă
S-o ia `naintea vremilor vrășmașe,
Gânduri înalț spre zările trufașe,
Să cuceresc imensitatea largă.
Zburând peste-ale Timpului făgașe,
Izbesc în porți eterne să se spargă
Și clipa disperării să se șteargă
Din viața cu neliniși ucigașe.
Chiar de-s legat de soarta-mi pământeană,
Descătușarea minții mă salvează,
Eternizând condiția umană
Și-n viitor puterea-mi recrează,
Împărtășind ființa mea sărmană
Cu versuri care se brodează...

Mai iau din darurile vieții...

Mai iau din darurile vieții-o cupă
Cu bucurii, cu doruri și virtute,
Mă-mbogățesc cu cele nevăzute,
Ca- n mine voia bună să erupă.
N-o tâlhăresc, nu iau pe neștiute,
Ci-i dau prinosul meu, ca ea să rupă
Tot ce e rău și gândul mi-l ocupă
Ori mă îmbracă-n patimile slute.
Surâde-n suflet dragoste curată
Și-n cuget luminoasă înălțare
Când știm s-alegem cale cumpătată
Spre existență plină de-ncântare,
Ce nu se amăgește cu răsplată,
Ci dăruire-n comportare are.

Viața-i a Timpului alesă hrană

Viața-i a Timpului aleasă hrană
Ce fiecare clipă-i devorează;
Oriunde-am fi întruna ne urmează,
Ca o durere când purtăm o rană!
Oricare zi pierdută îl distrează,
Iar șansa risipită și sărmană
Îl ferește ca o sfână mană...
Doar lupta lăcomia i-o retează;
I-e teamă rău de gânduri și de trudă;
De fapte se ferește ca de moarte,
Chiar dacă-i este cea mai bună rudă.
Mai mici în noi, de visuri ne desparte
Și-n lacrimi existența ne-o inundă,
Având numai de amăgire parte.

În poartă bate Vremea...

În poartă bate vremea, timidă, obosită,
Dar nimeni nu-i răspunde, toți din casă râd...
Ar vrea și ea, sârmana, să doarmă liniștită,
Căci grea și lungă cale făcu prin Spațiul hâd.
Dar cin' să o-nțeleagă? Mereu e părăsită...
S-a dus prin altă zare și totuși ea surâde,
Căci le mai lasă viață, de-ar fi mai folosita,
Dar de e risipită, va fi ea însăși gâde!
Ei și, gândește omul, ce bucurii avui?
Tu ești o falsă-alarmă în clipa de durere,
Căci în această lume suntem ai nimănui,
Ai fi o mântuire, ne ești chiar înviere,
Căci de atâtea rele suntem, să știi, sătui
Și nu ne cere fapte, căci totu-i o tăcere!

Autoportret

In memoriam Vasile Voiculescu

N-am ce portret să-mi fac la bătrânețe,
Șaizeci și încă șapte! Etate
Ce-ar trebui bogat-a fi în toate
Și gânduri rodnice să mă răsfete...
Nu știu însă ce aprice păcate
Mi-au înlesnit doar bucurii răzlețe
Și fapte sărăcite de noblețe,
Cu doruri de tristeți abrutizate.
Am rătăcit o vreme-ndelungată,
Plutind pe mări pustii și-nfuriate,
Iar nava mea-n dureri e scufundată;
Înot pe-un val ce către țarm se zbate
Și-oi înălța colibă luminată
De versuri îndelung purtate...
Ce înțelegere îmi ceri...

Ce înțelegere îmi ceri ca să mai am față de soartă!
Așa de aspră cum a fost, de-a pedepsit-o Providența,
Nu trebuia să-i fiu eu loc pe-a lumii nesfârșită hartă
Și la răscruci de drum să îi resimt mereu prezența...
Nu cred în niciun har al ei, căci este însăși Imprudența;
O criminală aprigă și o gânkanie deșartă,
Ce otrăvrște liniștea și urâtește existența;
La grele rele mi-a deschis a sufletului largă poartă!
Cum, vrei să-i iert așa purtări și chiar să-i mulțumesc,
probabil?
Ce faptă bună mi-a-nlesnit să cuceresc fără de luptă?
Din sfinte jertfe am ieșit mult mai răpus și vulnerabil;
Orice aprinsă dragoste din inimă ea mi-a fost ruptă,
Dar nu s-a sinchisit deloc și-a tot murit insesizabil,
Pân-am ajuns să îmi reneg chiar viața mea de vise suptă...

Ce mult mi-am dat silința...

Ce mult mi-am să-ți cuceresc cetatea!
Să-i scotocesc cotloane, să mă înalț prin turle,
Spre-a nu-mi piti vreo taină, să am întâietatea
De-a stăpâni cuvântul și să îl fac să urle
De nedreptăți cumplite, să cânte în iubire,
Să plângă-n suferințe, să vindece-n iertare...
Dar n-am s-ajung la Tine, mi-ai dat o slabă fire;
Când mă-ncolțește răul, eu cer doar îndurare...
Nu, Doamne, sunt nevolnic - Ți-ma înșelat speranța :
Nu pot crea lumină și să îi dau suflare:
Eu sângere doar de milă, mi-e sufletul ca zdreanța...
Căci nu mă-nalț în visuri, n-am scânteieri din soare ;
De-mi pun pe taler voia, se-nchină rău balanța;
Mai Dă-mi un dram de suflet și-un car de gânduri rare!

Că ești unul dintre semenii...

Că ești unul dintre semeni din mai multe miliarde,
Vrei să te afirmi în lume și să lași fapte aparte;
Printre toți, cu-același suflet, te frământă ce te desparte,
Căci îți spui că existența pentru tine altfel arde...
Șansa ta-i la voia Celui care nemurire-mparte;
Pentru ce râvnești să afli, multora le sunt stindarde,
Dar ești liber în vâltoare, nimeni nu te strânge-n zgarde...
Și să știi că ai adesea lacrimi vii și vise moarte.
Infinit, Eternitate, Nemurire, Înălțare...
Nu sunt la-ndemâna noastră, cine cum, pe cine-alege
Aste daruri să-i ofere, nu ni-i dat s-avem aflare!
Noi ne stingem în tăcer, căci avem o altă lege –
A ființelor sărmene. Chiar de-avem același soare ,
Un oftat purtăm în fire...Nimeni nu-i să ne dezlege!

Să nu scrii...

Să nu scrii niciodată despre tine:
Eu, mie, mine mi. Să nu mai fie;
Rămâi străin în propria-ți trufie,
Ca să descoperi ceea ce e bine.
Despre ființa ta vrei să se știe
Cum râde sau cum suferă în sine
Ori că nimic din soartă nu-i convine?
Ai înșira o simplă vorbărie!
Pe nimeni nu interesezi anume
Și doar iluziile te înșală;
Ca tine milioane sunt în lume!
Transpune-te în năzuința goală
A celor care nu au niciun nume
Și, sperați, în viață dau năvală!

Să nu-ntrevăd tristeți...

Să nu-ntrevăd tristeți la orice ne-mplinire,
Ci să aleg ca temă izbânda, bucuria,
Spre-a înfrăți trăirea cu harul și vecia,
Iar răzvrătirea vieții s-o mântui prin iubire.
Aceasta ar fi calea de-mi face datoria ,
Ca om pe-această lume și parte din zidire,
Produs printr-o eroare sau sfântă moștenire ,
Și să renunț la mofturi ce mângâie trufia.
Ne preamărim puterea, ne dezmierdăm păcate
Și facem din mândrie motiv de supărare,
Pe tot ce nu-i pe placul simțirii alintate,
Făcând să pară soarta mai fără de-ndurare,
Iar rosturile noastre prea vagi și-ntunecate,
Lipsite de noblețe și fără înălțare.

Nu vreau nimic...

Nu vreau nimic din bogățiile terestre,
Ci doar nădejdlile în veci să îmi lăsați
Și gândul că nicicum n-o să mă regretați
C-am vrut doar visuri și mușcate la ferestre.
De este cu dreptate să mă judecați,
Chiar dacă nu am scris adăugiri măiestre,
Iar propriilor mofturi nu le-am pus căpestre,
Iubire am dat multă, să vă îmbătați;
De ne-om găsi cumva prin lumi fără speranțe,
Din crezul și din ruga ei ne-om boteza
Și-om îngâna în minte sfinte doleanțe.
Abia când ne-om iubi mai mult, vom cuteza
Să nu ne temem de glasul Marilor Instante
Și-n rostul vieții, astfel, ne vom așeza...

Cum în această lume...

Cum în această lume eu sunt venit de nicăieri,
După trecut-a trud-a firii n-am cum să știu unde-o s-ajung;
Ar fi o gravă înșelare să cred că teama o străpung;
Provin din pură întâmplare, fără un țel, fără puteri.
Oricât m-aș scotoci-n neștire, pe drumul traiului prelung
N-adaug nicio înzestrare, voi fi și mâine ca și ieri,
Și, astfel, clipa trece-n goană spre disperare și tăceri;
Ce rost avem pe-această sferă putere nu am să disjung.
M-am mărginit în spuza vieții cu idealuri omenеști,
Dar mai sărac mă simt acum, decât de nu le-aș fi avut;
Nici unele n-au dat în pârgă, de pier în gânduri nefirești.
Mă voi retrage în **Neunde**, de-acol` de unde-am apărut,
Al nimănu și niciodat dispar din patime lumești
Și, netrecând din lut în spirit, voi fi un haos absolut.

Imaginile vieți-mi trec prin minte

Imaginile vieți-mi tec prin minte
Și-un Ne-nțeles ardent mă înfioară,
Că tot mai des în gându-mi vor s-apară,
De plâng în fremătarea lor fierbinte.
Iubiri, visări, melancolii de vară
Mă năpădesc cum o făceau `nainte;
Le simt ca pe sfioase jurăminte
Pe care le-am rostit odinioară...
Căci n-am trădat o clipă reveria,
Nici truda, nici virtutea, nici dreptatea
Și-s fericit să știu ce-i bucuria
De-a le simți mereu intimitatea,
Trăindu-le intens statornicia
Prin vremea ce-și oferă voluptatea.

Sunt trist, prieteni...

Sunt trist, prieteni, în acastă seară
Și-am scris o poezie despre viață,
Dar, și mai rău, cu jale mă îngheață...
Doar gândul către voi nu stă să piară!
Prin voi luam adeseori povață
Și dor, și liniște de primăvară,
Și-mi ștergeați lacrima să nu mă doară
Ori sugerați vreo rimă grea, răzleață...
Vă chem, dar glasul nu mi se aude,
Mă simt înconjurat de fiare
Ce mă privesc cu poftete zălude...
Dar rămân viu. Căci nu am vreo cătare,
(Pentru nimicuri cine să asude?)
Și iar văd lumea cu falsă detașare.

Caut mereu idei...

Caut nîmereu idei să aflu pace
În viața searbădă ce stă posacă,
Se vaită mult și-n gânduri e săracă,
De niciun dor pe lume nu-i mai place.
Un șir de visuri stau, amar, să zacă
Într-o neprimenire ce se coace
În lașitatea patimii dibace,
Căci nicio jertfă n-a-nvățat să facă.
Cum ne complacem, când suntem în impas,
La renunțări nedemne de virtute!
Voința noastră doar nu e de pripas;
Ne-am confruntat mereu cu vremuri slute
Și-apoi, deodată, rămânem fără glas...
În noi sunt toate cele neavute!

Degeaba-mi oferiți...

Degeaba-mi oferiți doar o dorință,
Căci dacă vreu să nu mor niciodată,
Îmi dibuiți uitare disperată
Și mă ucideți într-o grea căință!
Dacă speranța mea a fost prădată
Și nu fac nimănuia trebuință,
Lăsați-mi actul propriu de voință
Și-am să-mi iau chiar soarta avocată.
Nu de pieire creatorul geme
Ori de supliciul unui val de ură,
Ci numai de neștirile supreme
Sau de însemnele de incultură ;
Și de mai are totuși a se teme,
E doară propria vieții măsură!

Spre lume...

Spre lume gândul și-a deschis aripa
Și-am vrut să cuceresc Nemărginirea,
Crezând că-i forța, harul, mântuirea,
Nesocotind că totul e doar **clipa**.
De-i bună ori de-i rea alcătuirea,
Prezentu-n luptă-ngâduie risipa ,
Ca zeu nepăsător ce-și soarbe pipa...
Străin de tot ce își urmează firea.
Vrei vrea să cucerești Eternitatea,
Să afle secolele despre tine?
Momentul stabilește cumpătatea!
Dar dacă ești un rob al său, în sine,
Te stăpânește pururi nedreptatea,
Sorbind, uitat, o mare de suspine!

Când văd că viața...

Când văd că viața mi se tot întreabă
Ce rosturi i-au cerut intens prezența
Și de-a urmat în pas de marș cadența...
Mă simt dator să mă socot degrabă
Și să îmi iau, de-i cazul, corigența,
Făcând bilanț, așa, ca pe-o tarabă :
Ce-i bun, ce-i rău, ce-i tablă ori podoabă...
Și-am să o fac cu toată exigența!
Îmi strâng de peste tot avutul,
Compus din gânduri spuse ca-n pustiri,
Apoi voi fi și eu precum e mutul...
Și-aștept să treacă negre pardesiuri
Atunci când voi cunoaște Absolutul,
Fără să dau veciei interviuri...

Ne despărțim...

Ne despărțim, prieteni dragi, o vreme.
Căci nu veți mai veni nicând la mine;
Singur voi fi în clipa e suspine;
Ne-om revedea în tainele supreme!
Acele-s ale vieții anateme:
Nimicurile vor dispărea sine...
Doar eu tot sper în faptele divine,
Ca-n cuget nemurirea să mă cheme.
Acum, când stau și meditez la viață,
M-aș răzvrăti, dar nu știu, zău, pe cine,
Căci nu-i nimic făcut parcă pe față...
Dar las protestul vremii care vine;
Eu mă cutremur și m-afund în ceață...
Nu-i loc, nicicum, să ne-auzim de bine!

La vechiul cuib...

La vechiul cuib revine rândunica
Și iar un rând de pui o să mai scoată...
De-aceeași dragoste e săgetată,
Ce numai dă și nu cere nimica...
Doar printre noi iubirea e uitată
De parcă răutății-i suntem clica;
O târguim până ne-ngheță frica
Și-o dăruim mereu epuizată...
Avem ce învăța de la Natură,
Unde iubirea e la ea acasă,
Iar lupta vieții nu cunoaște ură!
Pierdem trăirea cea mai tumultoasă
Și ne-amăgim cu tristă văitură
Din tot ce are viața cea frumoasă.

Te-am însemnat...

Te-am însemnat ca-ntr-un păcat, dar m-ai lăsat fără osândă,
Deși credeam c-am săvârșit nesocotirea unui înger;
Dar tu în taină ai rodit...și-ai săvârșit minuni...De sânger
Dacă s-ar întâmpla ceva născutei...pură și plăpândă.
Am luat viața cu asalt, trecut-am chinuri și-am stat în ger,
Veghind dureri și relele, ca nu vumva să stea la pândă
Și vrerii lor amarnice să te supui și să te vândă...
Pentru oricare, din noi trei, pe orice rău știu să-l însânger!
Treceam prin viață cu folos, nu ne temeam de întristare,
Ne bucuram că ne iubim, purtam în suflet Înviere
Și-n fiecare zi trăiam o fericită sărbătoare.
Dar, într-un ceas, s-a fost ivit un vis ce inima îl cere:
Copila noastră a zburat ...C-un fluture s-a dus spre soare!
Noi, sigur, suntem fericiți...dar ne petrecem în tăcere...

Acolo, pe ciorchinii din podgorii

Acolo, pe ciorchinii din podgorii,
Își fecundează soarele doroarea
Al cărui duh dă vinului vigoarea
Și-ndemn la înălțare și la glorii.
Prin cupa ta, când vei sorbi savoarea,
Orbita vieții schimbă traiectorii
De cugetare sau doar iluzorii
Și dobândești ca patimă visarea.
Întrebi atunci de rosturile vieții,
Căci ne-mplinirile își spun regretul,
Crezi că nedrept plătești tribut tristeții
Și te îndemni să deslușești profetul
Ce ne ascunde drumul tinereții...
Și-un strop mai bea, să știi secretul...

La *Orizont*

La *Orizont*, în mica frizerie,
Redobândim mai multă tinerețe,
Ne-mprospătăm cu tandră frumusețe,
Căci aruncăm podoaba fumurie.
Din inimă dăm tuturor binețe,
Cu zâmbet dăruim euforie,
Lăsăm plăcerile să ne răsfețe,
Iar clipa să ne scalde-n feerie.
De vom privi acum spre orizonturi,
Iradiem mai multă sărbătoare,
Iar grijile nu ne-or mai da aconturi.
Vom înălța privirile spre soare,
Luptând cu viața pe oricare fronturi
Și-n jur pornim să cucerim o zare...

Zi-noapte, ninge...

Zi-noapte, ninge de o săptămână
Și e ograda toată troienită,
Chiar viața-i de uitare potopită
De nu mai știm de noi ce-o să rămână...
Vom adormi sub liniștea finită
Și, sublimați din visuri în țărână,
Pieirilor le-om fi la îndemână,
Căci inima ne-a fost înzăpezită.
De sub nimicuri cin` să te dezgroape
Când nu se văd sclipiri de diamante,
(Unic motiv ca cineva să sape...)
Cad fulguri halucinante...
Nicio suflare n-are cum să scape,
Iar noi trăim în temeri dezolante.

Știind că a comis în codru jale

Știind că a comis în codru jale,
Sculptează mândă iarnă peste geamuri
Statui de frunze albe printre ramuri
Și nostalgii în visurile tale;
Trag sănii cerbii falnici, prinși în hamuri,
Iar Moș-Crăciun ți-aduce portocale...
Copilăria-n tine se prăvale...
Și umbliei să colinzi pe cele neamuri...
Pe cât va ține alba-mpărăție,
Va ninge-n suflet amintiri suave
Și-or sta-n ferestre flori de gingășie
Lucrate-n ger, plăpânde și firave,
De un regret ce a lăsat pustie
O lume vegetală din dumbrave...

Ca din senin...

Ca din senin a început să ningă;
Fulgi mari, în infinita lor cădere,
Transformă-n basm și-n lume de mistere
Natura-ntregă când o s-o atingă...
Neliniștea din viața noastră pierе
Și întristarea-i gata să se stingă,
Căci multe visuri vor să ne învingă
Cu puritatea ce le dă putere.
Pătrunde-n noi copilăria iară,
Cu toat-a ei pădure de iluzii,
Iar inima spre bucurie zboară.
Ne dezmierdăm în mare de confuzii
Și ne-adâncim în pacea legendară,
Să ne mai facem cu liniște... transfuzii.

Iisus în lume s-a născut...

Iisus în lume s-a născut, și-i vremea sfintelor colinde...
Suntem în inimi mai curați și-n gând speranțele se-anină,
Descoperim că ne iubim, tristețea-n noi se însenină
Și-n sufletul încărunțit copilăria se aprinde...
Năsucuri de copii apar și gazdelor urări închină...
(Parc-au venit din depărtări, c-atâta farmec îi surprinde!)
Din glasul lor de heruvimi o taină pură ne cuprinde,
Îndemn adânc fiindu-ne, cum să nu fim în nicio vină.
Plângem prea mult că suferim, când pentru noi ivirea sfântă
S-a fost jertfit pe sine-n dar, cu nesfârșire de iubire,
Spre-a crede-n dragostea din noi când viața ni se pare-nfrântă.
Urmându-L, ne vom împlini ca o eternă înflorire
Și-n încercarea cea mai grea visarea noastră se avântă,
Ne-nfricoșată de dureri și-nfiorată-n nemurire.

Semețul brad...

Semețul brad, din marginea pădurii,
Bătut de vânt își scutură corola:
Parcă de crengi îl zgâlțâie Satana,
Dezlănțuit de-mpotivirea urii;
Când el și-a pus în vijelii izgoana,
Un ciot să fie stavilă torturii?...
Se-nfinge rădăcina-n solul zgurii
Și-și ține-n ramuri cetina, ca blana...
Înveșnicită prin puterea humei,
Nu nimicește viața orice rană;
Dușmanul pierde ca sclipirea spumei!
Când ne-alungăm purtarea de prihană
Și viețuim ca-n armonia stimei,
Ne apărăm ființa de prigoană!

Eu am venit la munte...

Eu am venit la munte urcând din bărăganuri;
Lăsat-am cerul liber, spre a intra-n pădure;
În loc să zbor spre soare, m-afund în gânduri sure,
Iar viața mea e veșnic lipsită de aleanuri.
Fiind prea multă umbră, speranțele-s obscure;
Nu urc cărări înalte – am limită-n elanuri;
În jur e neiubire, singurătăți – noianuri
Și-s prea ușoară pradă, de mine să se-ndure!
Mă spovedesc în sine-mi și în regret mă-nvălui,
Aș reclădi iar visul măcar pentr-o secundă
Și-aș renunța ca soarta mereu să o tot jelui.
De-ar fi nădejdea vie în suflet să-mi pătrundă,
Credința și iubirea din nou să le dezvălui,
Aș crede că, divină, o vrere mă inundă...

Am fost un om...

Am fost un om în urbea mea, de-o viață,
Și o simțeam alături de mine
La griji, la dor, la lacrimi și la bine,
Dar acum sunt pe-o uliță răzleață...
Unde nimic însă nu-mi aparține;
Mă simt străin, ca un țăran în piață,
Pe nimeni n-am să-mi dea povață,
De parcă aş trăi printre ruine.
Ce bine-i când te simți în siguranță,
Crezând că ai prieteni orșiuinde!
Chiar dacă dormi în casa ta pe-o zdreanță,
La gândul tău mulțimea îți răspunde,
Dându-ți curaj, putere și speranță,
Deși la tine nimeni nu pătrunde...

Astăzi, de ziua ta...

Astăzi, de ziua ta, ești lipsă, mamă...
Și nu ne-ai strâns în jurul mesei, roată,
Căci ne-am rărit din viață deodată:
Tata și-a dat, ca și cel mic, grea vamă...
Iar ceilalți au voia strămutată...
Căci fără tine suntem ca o scamă;
Familia, sărmana, se destramă
Și rău ne risipim prin lumea toată!
Nu mai e nimeni care să ne cheme
Măcar acolo unde tu ai cruce:
Durerea-n inimile noastre geme...
Din noi trăirea parcă se tot duce...
Ne vom supune clipelor supreme
Și-n sfinte amintiri ne vom reduce...

Predeal, 2001

O, dragul meu părinte...

O, dragul meu părinte, ce dor îmi e de tine!
Te-oi fi gândind, sărmane, oare ce-ți fac băieții!
Noi, în pustiul sorții, datori suntem azi vieții...
De-ai mai fi fost, chiar gârbov, tot ne-nvățați de bine;
Tu multor rele-n lume le-ai retezat puieții,
De-au răsărit prin zile mereu tot mai puține,
Căci ne doreai fierbinte să fim cum se cuvine,
Să nu ne mâne vântul, ca-n Bărăgan scaieții.
Mai protejați de sfaturi, mai îndemnați de fapte,
Ne-ai fi-ndrumat spre râvnă, spre jertfe și iubire
Și ne-ai fi strâns în brațe, ne-ai fi ferit de noapte...
Ce singuri suntem astăzi, ce grai în risipire!
În trista existență suntem dureri răscoapte...
Hai, cheamă-ne la tine, ne du spre mântuire!

S-a dus în altă lume...

S-a dus în altă lume El, fratele mai mic;
I-a fost îngust Pământul – căci era un Infinit!
Nu-și găsea niciunde loc – prea era un răzvrătit!
Dar de la această viață nu a mai cerut nimic...
Era ca o durere în veacul dușmănit;
Visând nemărginirea el i-a fost un inamic;
Nu se-mpăca cu răul, s-ar fi vrut un mucenic...
Dar înfruntând trufia, de suflet s-a golit...
Lăsat de unul singur, și-a stind încet puterea,
S-a ofilit speranța, liniștea l-a înșela...
Din ce-și dorea în viață, urmașii-i sunt averea:
Copii și nepoții îi sunt ceru-nstelat;
Surâde-n depărtate, căci ei i-s Învierea;
Din ce promite Soarta, nu-i nimic adevărat!

Nu știu...

Nu știu de ce plângea azi-noapte luna,
Lăsând să curgă-n jur lacrimi de stele,
Oftând, la rândul lor, adânc și ele;
Parcă durerea și-a deschis genunea!...
Dând glas pe-acest tărâm tristeții mele ,
Nici vorbă a-i găsi vieții cununa;
Mă chinuie Destinul rău, întruna
Și mă înfrunt cu patimile grele;
Nu mă întreb de ce e trist Pământul,
Nici cine are-n grijă existența,
De-o zgâlșâie din temelie vântul...
Că-mi vine să insult chiar și Prudența,
Să-mi pierd răbdarea, crezul și cuvântul,
Cât timp n-am cui și cum să-i cer clemența!

A adormit pădurea...

A adormit pădurea, iar luna e pe boltă,
Veghind cum pace nopții în adâncimi pătrunde...
Doar eu chem muza iară, dar mineni nu-mi răspunde,
În timp ce-o rază albă mă tânguie involtă...
În jur e nepăsare și rătăcirii profunde,
Strâng întristare-n cuget, iar gândul se revoltă,
Culeg pustiu în suflet ca toxică recoltă
Și-agonizez amarnic pe-ale durerii unde...
În zori tot codrul râde sub dezmierdări de soare,
Se retrezesc la viață toți arborii și vântul,
Pornesc să cânte păsări, e și-o privighetoare,
Cu arii triumfale ce vor ca și Pământul
Să fredoneze vesel... Doar eu... O, nu! Eroare!
Nu mai exist pe lume, mi-e interzis cuvântul!

Demult nu ne-m văzut...

Demult nu ne-am văzut, frumoasă lună plină!
Îmi era dor de tine ca cerului de stele;
Eu nu-ți mai ațin calea ca-ndorurile mele,
Căci m-am pierdut prin lume și-n ani fără lumină...
Sedus de raze pure, mă-mpodobeam cu ele
Și-mi făuream o viață ascuns de-a lor cortină,
Eram stăpân pe visuri, iar tu-mi erai regină...
S-au dus dulcele vremuri, veni-ta cele rele...
Pe cer se-aprinde luna în fiecare seară
Și ne așteaptă tandră cu-a sa vie chemare...
Dar ne uităm ființa în fiecare vară...
Îndrăgostiți de ceruri și-a nopții-naripare,
Oricât de mult ne-am pierde, putem să mai fim iară,
Căci de ne-ntoarem gândul, și lacrima dispare!

E-nfipt în trup de brazi...

E-nfipt în trup de brazi pumnal de lună
Și geme greu pădure-n plină noapte,
De plânsset vârful munților răsună,
Înspăimântați de-așa urâte fapte.
Chiar vântul a promis că se răzbună
Și va aduce nori din miazănoapte,
Iar soarelui isprava o să-i spună
De-o va străpunge-n razele-i răscoapte...
Ea urcă însă-n slăvi nepăsătoare,
Ca o regină în argint gătită...
Un brad, ca și un om, ce dacă moare!
Atâția alți-n loc își au ursită...
Cu toți având o viață trecătoare;
Doar ea spre veșnicie e grăbită!

Pe tine să mă supăr, albă lună?

Pe tine să mă supăr albă lună?
Demult prietenii adânci ne leagă;
Nu mi-ai ales tu fata cea mai dragă,
De te privim tot timpul împreună?
Ce de speranțe-n cuget se încheagă
Când raza ta în taină ne cunună
Și-ndemn dai vieții să se recompună,
Ca în sfîntenie să se atragă..
Dacă mai rar astăzi vorbesc cu tine
Și nu te introduc în poezie,
E doar că nu mă simt deloc prea bine,
Căci veacul nou durerile învie,
Înstrăinarea vieții ia din mine,
Iar cugetarea mea-i tot mai pustie!

La casa...

La casa unde rîd flori de mușcate
Când raze calde le privesc prin geamuri,
Am pus pe grija vieții mici balsamuri
De liniște și doruri fermecate.
Chiar dacă n-avem prieteni și nici neamuri
Și am venit din zări îndepărtate,
Sorbim ale iubirii sfinte daruri,
Căci inima numai credință bate;
Privim mirați la vremea care trece
Și așteptăm copii să mai vină,
Ca-n noi tristețea lungă să mai sece;
În rest, vedem prin gard câte-o jivină,
De vînt pădurea-ncepe să se plece...
În noi e doară vie o grădină...

E totdeuna poarta descuiată

E totdeauna poarta descuiată;
Chiar dacă barele de fier vă-nșlă,
Intrați! De zâmbete e casa goală...
Hai umpeți-o de veselie, toată!
V-aștept senin, cu gândul la iveală,
Căci e bogat ca niciodată,
Împodobit cu viață-adevărată
Și-naripa cu pajură regală.
Credința lui v-o dau nemăsurată
În idealuri, visuri și-n izbândă,
Să o turnați în inima curată,
Spre-a vă-nălța încrederea plîpândă
În propria putere-ndurerată,
Ca o trăire veșnic renăscândă!

Desprinde-te de mine...

Desprinde-te de mine gândire întristată,
Să-mi slobozească visul din nou către iubire,
Să dau speranței altă zămislire,
Bogată în virtuți și-nripată.
Să simtă viața aprigă trăire,
Transpusă viu în faptă neuitată,
Să-mi scriu chiar versurile dintr-o dată
Și să mă dau plăcerii în neștire...
Îmi caut, astfel, liniștea pierdută,
Ca mii de doruri să mă înconjoare,
Cu forța vieții renăscută;
Vreau să mă-nalț spre zări amăgitoare,
Învolburat de vrajă absolută
Și-ncrezător în sorți nemuritoare!

Aș vrea ca să mai trec prin gări

Aș vrea ca să mai trec prin gări,
Să mă tot duc către niciunde,
Doar voi cunoaște alte zări,
Iar liniștea mă va pătrunde...
Mă cheamă-un vis din depărtări
Care-n nemărginiri se-ascunde...
Dar nesfârșite căutări
Îl vor afla de-ar fi orinde!
Căci niciodată n-am uitat
Cum mi-a aprins în suflet dorul
De-a mă-nălța neîncetat
Unde trudește gânditorul ,
Să torn aripi harului dat
Și-n veșnicie să-mi iau zborul.
Gara Predeal, 2002

Chiar dacă...

Chiar dacă locuiesc în vârf de munte,
Mă simt căzut în râpa cu iluzii,
Căci inima mi-e plină de contuzii,
Iar întristarea vad sapă sub frunte.
Iubirile de-o viață-s azi confuzii
Și-s stăpânit de frământări mărunte,
Înaltele virtuți, de-acum, sunt ciunte,
Iar bucuriile sunt doar aluzii...
Mă lupt în van cu vremurile slute,
Cu sărăcia și cu hoți de vise
Postați la drumuri cu averi temute;
Speranțele deja sunt interzise,
Regretele sunt tot mai cunoscute,
Iar rosturile mele sunt decise!

Ne-am risipit prin lume...

Ne-am risipit prin lume și ne-am uitat ființa,
Pierzând identitatea celor mai bune rude;
Chiar frații se răsfiră, de veri nici nu se-aude
Și mai pe toți nepoții îi soarbe neștiința.
Deși mai mulți, tot singuri trecem prin vremi zălude;
Părem bogați în suflet, dar mare-i neputința,
Căci suntem răvășiri și stingem năzuința,
Mereu cedăm din viață, iar clipa ne exclude.
Când creștem laolaltă, ca frații buni de sânge,
Ne întrgim puterea, multiplicăm iubirea,
Iar chinuri, cât de rele, niciunul nu ne frânge.
Răzbim întotdeauna, căci forța e unirea
Pe care-apropierea din inimi o răsfrânge,
Iar marea regăsire e numai dăruirea.

...De griji să nu am parte

Să-mi treacă ziua liber, de griji să nu am parte,
Norocul să-mi stea-n cale și-n suflet fericirea,
Să n-am nicio durere care să-mi vrea pieirea
Și, dacă se mai poate, prostul să stea deoparte...
Tristețea să mă ierte, iar chinul și trudirea
Să nu mă întâlnească – tânji-vor rău, deșarte,
Căci nu le-oi face voia, de el mă desparte
Dorința de-nălțare; le spulber înrăirea!
Mi-e dor de tihnă caldă, la pat să râd spre seară
Și, mulțumit de clipă, să-mi închin perna moale,
Cum mă-nvăța măicuța, cu drag, odinioară...
Lumea s-o știu în pace, visând povești domoale
Cu Feți-Frumoși și zâne, cu armăsari ce zboară...
Și-atunci, uitând demine, să scriu cărți ireale...

M-am rătăcit...

M-am rătăcit prin locuri fermecate,
Pe unde nu au voie oamenii de rând:
Durerile nu au trecut pe-aici nicicând
Și nici nu sunt priviri întunecate.
Te-ntâmpină, pervers, ochirile arzând,
Plăcerile sunt toate dezbrăcate,
Oricare viață-i plină de păcate,
Dar nimănui nu vezi vreo cută, regretând...
Admonestat că am greșit întreare,
Răzbat din mine gânduri în afară
Și mă cuprinde-adânc îngrijorarea;
Cum să admit că viața ce-nfioară
Își vinde pe nimir străluminarea,
Nesocotindu-și propria-i comoară?!

N-am prea umblat prin lume

N-am colindat prin lume, n-am colindat palate,
Nici case princiare, nici stațiuni bogate,
Nu merg nici la recepții, la baluri ori banchete,
Să văd protipendata și noile vedete...
Dar aș putea eu oare, mi-ar fi la îndemână,
Nu m-aș simți sălbatic, n-aș fi ca de la stână?
Ce-amară utopie! Totul este inutil;
Când n-ai bani și putere, nimic nu e posibil!
Ce dacă porți în suflet avere pentru lume
Și-ți încrustezi gândirea în fapte și-n iubire!
În rosturile vremii acestea sunt doar... glume!
Închide-n tine forța, căci n-are prețuire:
Azi clipa se măsoară în cât mai multe...sume;
De nu dispui de ele, visezi o nălucire!

Mă-ndemnă vremurile noi...

Mă-ndeamnă vremurile noi cu tot felul de oferte,
Că nu știu ce să mai aleg, toate fiind atrăgătoare,
Și-mieste greu să mă opun, cu firea mea amăgitoare:
Îmi las dorința să-mi de ghes, iar indoiala să mă certe;
Mă vreau un om al Timului și îi resimt adânc chemarea,
Dar anii sunt ne-ncrezători și-ndemnurile sunt incerte,
Parcă îmi sunt propriul dușman ce nu vrea patima să-mi ierte,
Iar în același timp amic ce-mi împrăștie disperarea.
Pe lângă mine trec idei și se perindă afirmarea,
Dar nu-mi acordă niciun crez și asaltează viitorul,
Fiindu-le Pământul mic și ne-nțeleasă-ngrijorarea.
Din zbor aș vrea să prind un gând, de vise să îi sorb izvorul,
Spre-a mă renaște în alt ev, recăpătând înamorarea
De viață, de albastre zări – mie să-mi fiu nemuritorul!

Puține visuri...

Puține visuri mi-au rămas în viață;
Să tot privesc puzderia de stele ,
Să mă împac cu patimile mele
Și să apuc mereu o dimineată...
Să-mi fie lacrimile mititele,
Iubirea să n-o târgui ca la piață,
Să nu mai văd tristeți pe nicio față
Și să ucid cohortele de rele...
Aceste bucurii îndă nu-s duse,
Așa că mai rămân pe-aici o clipă,
Să știu nemerniciile distruse
Și numai dragoste ce se-nfiripă
În inimile de amor răpuse
Să-mi spună că de doruri fac risipă...

...Cea mai bună mamă

Pământul este cea mai bună mamă;
Cu sfântă dragoste ne ocrotește,
Pe toți, deopotrivă, ne iubește
Și-n tainele profunde ne rechemă...
Cum viața prea curând se veștejește,
El va păstra în era ta o scamă,
Cumva dacă ai fost un om de seamă,
Din toată larma care ne-nsoțește.
Fiind năcuți din humă-nnobilată,
Chiar dacă-am înțelea dumnezeirea,
Întoarecerea la Sine ne e dată –
Suprema noastră fală e pieirea;
Zadarnic amăgiri vor să ne-abată
Și ne oferă tainic Nemurirea!

M-am primenit...

M-am primenit cu puritate, căci am urcat mai sus, în munți;
Acolo, în singurătate, se află, sigur, Dumnezeu.
În primitiva măreție te ia Natura drept un zeu,
Dându-ți puterea regăsirii – cu tine însuți te confrunți!
Te simți o clipă nepermisă și suferi ca și Prometeu
Că-ți e oprită libertatea, cu nesfârșiri să te înfrunți;
Părem ființe luminate – oameni cu mofturi, răi, mărunți,
Fiind blamați că vrem doar glorii, dar dezertăm când e mai greu...
Ce minusculă gâză suntem, însă ce multe ne dorim!
Din efemera existență veșnică soartă implorăm,
Căci din tăria cugetului un Rai de fapte oferim,
Dar ne-mpăcăm cu ne-mplinirea, având credință să sperăm
În mântuirea Înălțării și-n idealuri ce slăvim,
Luptăm să-nvingem Nemurirea și de trufii ne dezbrăcăm!

A început pădurea să-nflorească

A început pădurea să-nflorească,
Filigranând petale smălțuite
În curcubeie gingaș măiestrite,
Căci toamna știe să ne-ademenească...
E sărbătoarea frunzelor gătite,
Ce vor ca viața-n zbor să și-o sfârșească,
Ultima oară lumea s-o privească,
Știindu-se că sunt mult prea iubite...
În pulberi de culori ziua suspină,
Că trebuie să-și ia la revedere
De la văpăile ce-n crengi se-anină...
Doar noi ne bucurăm de-așa vedere
Și ne-mbătăm cu setea de lumină,
Lipsindu-ne de patimi și durere.

Aducerile-aminte...

Aducerile-aminte s-au revoltat de-o vreme;
Fiind toate aprinse în fremătele vieții,
În piept i-au mii de rele din clipa dimineții;
Niciuna nu se vaită, niciuna nu se teme;
Doar când au dat de mine în pragul bătrâneții,
S-a-ncins o hărmălaie și s-au iscat dileme,
Dacă sunt eu acesta, pierdut printre probleme,
Lipsit de năzuințe – epavă a nobleții!
Le-au explicat prezentul, le-am demonstrat eroarea,
Dar n-a vrut să-nțeleagă – de scuze nu le pasă;
Îmi răscolesc prin gânduri, pretind revigorarea
Oricăror idealuri, zvârlindu-mi vrerea roasă,
Fac haz de tabieturi, îmi toacă-nsingurarea
Și-ntr-un alai de visuri mă scot pe străzi din casă!

Dacă aș fi persoană importantă

Dacă aş fi persoană importantă,
M-aş răzvrăti, aş face gălăgie,
Cumva dacă vreo faţă nu mă ştie
Şi nu-mi acordă stima onorantă...
Eu însă-mi văd de viaţa cenuşie,
Nu mint, nu fur, nu-nşel lumea culantă,
Departe stau de clipa trepidantă,
Fără să intru-n nicio pungăşie.
Dar prea mă agasează fudulia
Atâtor indivizi certaţi cu lege
Şi nu le-nghit, în plus, şi nerozia
Apucăturilor cu mofturi blege,
Lipsiţi de bunul-simţ, cu datoria
Golită de onoare – se-nţelege!

Fiinţa mea îmi e străină...

Fiinţa mea îmi e străină, nu mai deţine niciun rol
În uimitoare înălţare a lumii spre desăvârşire;
Din ce în ce, e mai absentă faţă de orice înnoire,
Efortul chiar de adaptare e un adevărat pârjol.
O simt cum stă nedumertiă în disperata istovire
A secolului plin de ură, ce-avea durerea drept simbol,
Şi nu-i mai trece supărarea, Pământul i se pare gol,
Lipsit de forţa de-a pătrunde către o nouă zămislire.
A pierdut ultima speranţă că adevărul va învinge
Şi-o să triumfe libertatea şi ce e bun, şi ce e sfânt,
Iar nedreptatea şi tristeţea din existenţă se vor stinge.
Credinţa ei atât de pură, care-o sorbea doar din Cuvânt,
N-o mai trăieşte ca pe-o luptă, din clipa vieţii se prelinge...
Sub vremurile de restrişte Destinul ei a fost înfrânt!

Al tău sunt, descompunere...

Al tău sunt, descompuner, căci m-a învins destrăbălarea,
Toate visările s-au stins, iar patimile îmi sunt lege;
Orice virtute a murit și nu mai am ce înțelege
Din rosturile vremurilor, ca să mai vreau reînălțarea.
M-afund în lumea viciului și voluptate voi culege,
Petreceri voi trăi pe rând, repotențându-le-nșelarea
Și voi fi-n lume un erou, ce-are să-și vândă degradarea,
Fără vrun țel, fără idei; doar bani să fac, să pot alege
Inimi sfinte de vânzare și cugete rău istovite
Pe drumurile gloriei ori spre ne-atinse idealuri,
Ce n-or afla decât un mit ori clipe încă neivite...
Eu mă lipsesc de voia lor, vreu numai să plutesc pe valuri
Cu nicio grijă, niciun scop și-ndatoriile strivite...
Iar dacă nu voi reuși, n-am s-acostez nicicând la maluri!...

Fetița mea...

Fetița mea cuminte și frumoasă
E-a vieții mele-alesă împlinire;
Prin ea capăt dorita nemurire,
Continuând o soartă luminoasă;
Desprinși fiind din cale de sfințire,
Afla-vom veșnicia ne-nțeleasă,
Ne va fi urma pururi cuvioasă,
Ca trecerea divină în nefire.
O, câtă înălțare iau prin tine,
Ce-naripate gânduri mă dezmiardă
Când simt că fericire-mi te conține!
Tristețea nu mai poate să mă piardă,
Căci mai puternic sunt când n-am suspine;
Că tu exiști mi-e vis de avangardă!

Promoție de aur...

Colegilor mei

Promoție de aur, e jumătate veacul
De când ai deschis aripi și-ți porți cu drag menirea!
Te-ai risipit prin lume, cedând neprețuirea,
Rupându-ți chiar din suflet, de te-a-ndrăgit săracul!
Uitând de tine însăși, cunoști doar dăruirea
Și-arar ai privit cerul sau măcar...liliacul;
Mai știi că tu, la școală, te rușinai ca macul?
Ce sfânt ne e trecutul! E însăși nemurirea!
Sorbeam în tinerețe văpăi de frumusețe,
Ne-mbălsămam cu doruri și-aprindeam ideluri,
Să ne vegheze viața, s-o umplede noblețe.
Hai, dă-ți cu ea-ntâlnire, să replutim pe valuri
De nescate visuri și viu să ne rădfete
Cu pasiuni alese, ca-n pline carnavaluri!

...La voi mă duce gândul

Colegilor mei
Din nou la voi mă duce gândul,
Neprețuiți colegi de școală;
Afund penița în cerneală
Și încrustez cu vise rândul...
Deși mă lepăd de sfială,
Mă lupt cu Timpul, implorându-l,
Și îl somez, chiar renegând-l,
Să de-napoi clipa sacrală...
Să rețrăim iar bucuria
Năzbâtiilor alintate,
Reinventând copilăria,
Spre-a dobândi seninătate,
Speranțelor luând tăria,
Iubirii dându-i libertate.

Clipele adolescenței...

Colegilor mei

Clipele adolescenței ne-a unit pe veci simțirea,
A dat Timpului tărie și iubire înălțării
Și-au sculptat în cuget visuri pentru ziua depărtării,
Să ne fie călăuză pe unde ne-o purta firea.
O, cât dor există-n ele, ca un semn al neuitării,
Și ne cheamă, și ne-ntrebeabă sufletul, neprihănirea,
Ce-i cu noi, de ce ne-ascundem când doream nemărginirea,
Unde este puritatea, lacrima, nedumerirea?
Ne-am dat astăzi întâlnire cu mirarea tinereții
Și-am plutit în mângâiere cum a fost odinioară;
Noi suntem aceeași, Doamne, arză iar puterea vieții!
Clipe dragi, vremuri de fală prin voi țelul nostru zboară
Către sfânta împlinire – un decor al frumuseții...
Îți gândim recunoștință și-ți jurăm credință rară!

Ce tânăr sunt...

Ce tânăr sunt, Doamne, ce tânăr! Doar ce-am lăsat sfârcul din gură!
Descopăr Pământul și Cerul, și fac primii pași prin ogradă;
Vreau să arăt cât sunt de voinic, dar nimeni nu vrea să mă vadă,
Spunând că mi-e vremea trecută și-s deja o veche făptură.
Mă zbat, mă revolt, durere-nvăț, prin lume îmi caut scăpare,
Dar drumurile-s toate cu gropi, de oameni tribunile-s pline,
Niciunde un loc nu e liber, zadarnic scriu ce e cu mine;
Sunt condamnat ca orice pungaș, fără vrun drept de apărare.
În larma mulțimii acerbe și-n țipătul de interese
Adevărul nu se ivește, neliniștea nu se aude;
Simțirea, visarea sunt nule, trăirile mele sunt crude,
Iar idealurile-nalte sunt doar pervetit înțelese.
Ce gârbov sunt, Doamne, ce gârbov! Și n-am ajuns nicăierea!
Din veșnica-mi clipa-a pieirii aștept resemnat Învierea!

N-am să mai simt...

Îmi bat tăcut fulgii de nea în geamuri,
Vestindu-mă de gerul ce-o să vină...
Vor îngheța toți mugurii pe ramuri,
Dar nimeni n-o să aibă nicio vină!
Și-or fi la vară numai crengi uscate,
Ce-or semăna, aride și amare,
Cu visurile-mi de iubiri secate,
De-a pururi schilodite de uitare.
Demult visarea nu mă mai recheamă,
Să plâng tristețea nu mă mai învață,
Oricărui rău speranțele dau vamă
Și fiecă neliniște mă-ngheață.
Un gând de-aiurea mă-nfioară;
N-am să mai simt în mine primăvară!

Muguri pe ramuri se ivesc...

Muguri pe ramuri se ivesc, discret ca niște periscope...
Și cum se încălzesc oleacă, plesnesc în năpădiri de viață,
Dornici să capete culoare în soarele de dimineață...
Adio iarnă, dat zăpadă, seri îndelungi și meditații!
Ne cheamă la săpat grădina, primiți suntem cu aclamații!
Apar flori vesele, plăpânde, dar dichisite și cochete,
Timid scoțându-și la vedere fermecătoare toalete...
De sub omături și-au scos capul bravi ghiociei, stranii primule,
Seducătoarele narcise, lalele de geruri sătule,
Chiar arătoase panseluțe cu zâmbele catifelate
Și mici corole fără nume, ce ochii și-i deschid mirate...
În mai va fi o întâlnire cu Feți- Frumoși și multe Zâne
Din lumea florilor vrăjite și chiar din Basmelor Române!

False icoane

A bătut la ușă vântul
Să-mi aducă vești din țară,
Dar i-am spus să stea afară,
Că nu-mi dau consimțământul...
Doară nu e prima oară
Când nu-și ține legământul
Și, nesocotind cuvântul,
Minte de te înfioară!
Dar lui chiar că nici nu-i pasă,
Ba la radio, pe ecrane,
Tot mi-aduce falsu-n casă
Și, cu gesturi inumane,
În gânduri pustiu îmi lasă,
Iar în piept – false icoane!

Aș vrea...

Aș vrea să mă tot duc și să colind prin țară,
Să uit de-ndurerări, iar lacrima să-mi sece,
Căci relele mă dor și viața mi-o petrece,
De-s trist și de nimic, iar traiu-i de ocară.
Chiar zâmbetul senin se stinge-n suflu rece,
Iar vajnicul avânt nu mă mai împresoară,
De văd cum orice vis e osândit să piară
Și ce am năzuit stă-n jale să se-nece.
Divinitate, dă-mi din nou al vieții freamăt,
Să simt că niciun rău cu ură nu mă strânge
Și nicăieri n-aud nefericitul geamăt.
Învață-mă să lupt cu erezii nătânge,
Ca orice asupriri de oameni să au teamă
Și-n veci, pe-acest Pământ, nimeni nu va mai plânge!

Pe drumul lung...

Pe drumul lung al vieții un om stă la răscruce,
Un pic să mai răsuflă, să cugete o clipă
Ce cale să urmeze, spre-a nu porni în pripă,
Căci nu știe, sărmanul, încotro s-o apuce?!
Să treacă înainte, un gând parcă îi țipă
Că orizontul falnic lumina își reduce...
La stânga se înfundă, la dreapta unde duce?
Deciziile sale nu par că se-nfiripă!
Cine îi poate spune ce soartă îl așteaptă,
De-i este viitorul în bucurii ori chinuri
În zarea către care el pașii își îndreaptă?
Oriunde-ar fi a merge nu va găsi festinuri,
Căci toată existența i-a fost mereu nedreaptă,
De-a îndurat suplicii și a sorbit veninuri!

Mă știu...

Mă știu din totdeauna că-s fiu al libertății,
Având sădit în cuget idei înălțătoare
Și-n suflet dor de visuri și clipe arzătoare
Ce-mi dau puteri de viață și pace demnității.
Liber îmi zboară gândul spre zări nemuritoare,
Că nicio forță oarbă, supusă răutății,
Nu poate a mea vrere s-o dea singurății,
De trec peste ispite și-ndurerări amare.
În lumea nedreptății lucid mă simt oriunde,
Nu mă feresc de larmă, nu mă predau durerii,
Oricât ar vrea de aprig în mine a pătrunde!
Am sângerat adesea în negura tăcerii,
Crezând că teama poate de chinuri se-ascunde,
Dar m-am trezit, în groază, sub patima zăcerii!

Un pervers sărut

Fiind prin viață un biet trecător
Ce nu lasă nimic lumii de seamă,
Zadarnic vrei să fii nemuritor;
La sine veșnicia nu te cheamă!
De n-ai jertfit suflarea clipelor,
Să deslușești ce este demn în viață
Și te-ai îndatorat plăcerilor,
Te stingi de-a pururi într-o tristă ceață.
Ai fi putut să-ți știi anii fugari
Că și-au dorit virtuți înălțătoare,
Să fie furtunoși și temerari,
Spre a ivi idei scânteietoare.
Ești victimă, n-ai vrut, nu ai putut?
Ți-a dat iluzia pervers sărut!

A pribegit...

A pribegit prin lume, umblând către Niciunde,
A îndurat suplicii, dorindu-și înălțare,
Dar s-a pierdut pe sine în tristă-nsingurare
Nu știe unde este... nimeni nu îi răspunde!
Un haos simte-n viață, nădejdea-i disperare
Și-ar vrea să dezerteze, de însuși se ascunde,
Iar gândul, croit sumbru, în inimă-i pătrunde,
Că orice faptă demnă induce-abandonare.
Cum să renunți la luptă, descoperind jelanii?
Te caută-n tranșee, zidește-ți cazemata
Și-atacă-le-n ființă, să cadă în pierzanie!
Odată ce ne naștem, ivirea ne-a fost dată
Ca pe-o comoară sfântă, să îi jertfim strădanii,
Nu să-i slujim statura, ci s-o-nălțăm curată.

Am obosit...

Am obosit de-o vreme, să-mi tot urmez cărarea;
Ideile alene pășesc către lumină,
Iar gândurile triste cu noapte se îmbină,
De mă ascund în mine, îmbrățișând uitarea.
De mult vreo veste bună n-a mai dorit să vină
În lumea mea de visuri, să-mi curme-nsingurarea
Și nicio faptă bravă nu-și cere-ntruchiparea
În lumea neștiută ce viața mi-o domină.
Veniți frumoase zile ce mă-ndrăgeați odată
Și-naripați iar țeluri să zboare peste vremuri,
Spre-a stinge întristarea din România toată.
Să simtă-ngrijorare chiar cruntele blestemuri
Căci zâmbetul ferice e forța fermecată
Ce-aduce bucuria, de simți că te cutremuri.

Pe cât...

Pe cât te știe lumea, ești om ca orișicare,
Nici prea bun și nici prea rău, cu necazuri și nevoi,
Deci te poartă liniștit, nu mai face tărăboi
Că ai viță nobilă – minți, e o înșelare!
N-ai strămoșii cu blazon, nici nu-s pomeniți eroi,
Cum au fost românii bravi în România Mare;
Mai bine ai spune clar că e o îngâmfare,
Căci din acei oameni demni nu ești un vlăstar de soi.
Cu tot felul de căciuli, mulți din noi ne-mpăunăm,
Spre a trece drept isteți, mai bogați și cu puteri,
Apelând la nerozii când dorim și când visăm.
Cât ne zidim glorie și mulțime de plăceri,
Ce contează că trădăm și onoarea ne-o pătam?
Noi să trăim valăurgii, așții aibă dor dureri!

Nu voi avea...

Nu voi avea ce daruri să las clipei ce vine,
Căci fapta trudei mele puterea și-o reduce,
Cât timpul, ca omida, o roade, s-o usuce
De orice frumusețe, lăsându-mă-n suspine.
Atâtea gânduri aspre voința o induce,
Îmbrățișând uitarea tristeților depline
Și n-or avea speranța nicicum să își închine
Iubirea către lume pe unde soarta-i duce.
Ne este dat, adesea, regretul drept răsplătă
Și n-avem bucuria de-a cucerii vecia
Cu spiritul frenetic ce ne-a-nsoțit odată.
Și totuși judecata ne-nlătură trufia:
Ne-am dedicat credința și viața minunată
Pentru dreptatea lumii, înlăturând stihia.

Oare ce patimi...

Oare ce patimi nu mă tot încearcă
Și care piază- rea n-a fost făcută,
Dacă o muză n-ar fi fost născută
Să fie înger pentru mine, parcă?
Aflat cu mine însumi în dispută,
M-am clătinat pe valuri, ca-ntr-o barcă;
Și-o luptă grea de-atunci mereu mă-ncearcă,
Să mă confruntat cu nedreptatea brută.
Simțeam nevoia unui duh aproape
Să mă susțină-n orice-mprejurare;
Nimic din firea mea să nu îi scape!
Să aibă darul de a-mi fi-ndrumare,
Când voia lumii-n mintea-mi nu încape,
Și s-o slujesc cu vie-nflăcărare!

O, nu...

O, nu mă aflu printre oamenii de seamă
Să-mi fie viața ca o sărbătoare,
Căci tot ce spun nu are confruntare;
Sunt cel pe care lumea nu-l aclamă!
Când gândul meu răzbate peste zare
Și-aduc idei ce alte vreri proclamă,
Iar Patria la luptă își recheamă,
Toți cei neputincioși nu-mi dau crezare!
Așa sunt oamenii ce ne domină,
Cu fel de fel de vești și baliverne,
Menite-n ignoranță să ne țină!
Ei știu doară voința să-și prosterne,
Căci unor false datini se închină;
Străinătății sufletu-și așterne.

Mă știu...

Mă știu din viața mea cea țărănească
Trecută veacuri prin nevoi cumplite,
Să n-am plăceri și pofte-nchipuite,
Ca viciile să mă ocolească.
Nu vreau măriri și glorii ofilite
La umbra intereselor cu mască,
Iar demnitate să mi-o umilească
Și-n smârcuri să m-afund pe nesimțite.
Chem îngerii să mă îmbrățișeze,
Ca pe-o ființă dragă, oropsită
Și-asupra mea de-a pururi să vegheze.
Iar de-or vrea, să-mi dea minte iscusită,
Ca dragostea în mine să urmeze
Mereu credința mea mărturisită.

Un secol a trecut...

Vom fi mereu stăpâni pe-aceste plaiuri,
Căci mii de ani ne-au fost întruchipare
Și n-am venit din pustele barbare;
Aici ne-au legănat sublime graiuri!
Să ținem piept urgiilor tâlhare
Am construit de veacuri nalte splaiuri
Și-am plivit rariștea de putregaiuri
Să crească demn Ardealul către soare!
Un secol a trecut în biruință
Și încă multe ere vor mai trece,
Cu-aceleași sfinte datini și credință!
Și chiar de vor păgânii să disece
A noastră vrednică alcătuință,
De-a pururi capul dușman o să-și

A trecut...

A trecut un om pe stradă,
Întristat și fără vlagă,
Ca o existență vagă,
Parcă nimeni să nu-l vadă!
A trudit o viață-ntreagă
În durere de corvoadă,
Iar acum e doar o pradă
Suferindă ca o plagă.
Nu e de folos niciunde,
Cinstea nu e căutată;
La hoții nu corespunde!
Ce virtuți ne tot arată
Că mari fapte el ascunde?
E prea bun, azi îi erată!

Nu ne dăm...

Nu ne dăm prea bine seama
Că trădăm o veșnicie
Și nimeni de noi nu știe,
Chiar și când vom trece vama.
Nu avem nici bucurie
Și nicicum ce este teama
Că pe om îl paște drama;
Existând, nu o să fie!
Căci din toată armonia
Universului de viață
Doar am colindat pustia,
Neaflând taina măreață
Ce ne-nalță omenia
În sfințenie de viață.

Deși credeam...

Deși credeam că Timpul dușmănește
Și nu ne vrea nicicum Eternitatea,
Suntem bunici, a vrut Maternitatea;
Fetița noastră ne întinerește:
Așa cum a decis Divinitatea,
Ne-a dăruit un îngerăș, regește,
Ce numai bucurii ne înlesnește,
Că-i dăm, cu drag, la toate-ntâietatea!
Îți mulțumim, copila noastră dragă,
Că nu suntem și nu vei fi uitată;
Minuni spre viitor o să ne-atragă!
Prin ochii tăi și-ai ei, ca niciodată,
Întrevedem că nu e soarta vagă
Ci chiar de voi este străluminată!

Pe fața lui...

Pe fața lui, nesinceră și pală,
Nu poți vedea un zâmbet de-ncântare,
Că ia o morgă disprețuitoare,
De crezi că suferă, sărman, de boală!
Nu răspunde la nicio întrebare
Și orice iscodire îl răscoală,
Ca pe un pușt tras de urechi la școală
De către o aspră învățătoare.
Trăieșe-n sfere-nalte, aristocrate,
Nu se coboară-n turma de prostime;
E-n dialog cu Platon, cu Socrate!
Când a plecat de printre țăranime,
A vrut opincile a fi uitate...
Acum este... umblat prin străinime!

Oricât...

Oricât mi-ar fi de-ndurerată viața,
Chem bucuria să mă-mbrățișeze,
O altă lume-n gânduri să-mi brodeze,
Intrând în vis, străluminând-mi fața.
Să lăsăm voia bună să vegheze
De-a nu-și lăsa pe noi tristețea ceața
Și să-i urmăim neîndoios povața,
Lăsând iubirea-n noi să se fixeze.
Plătim durerilor tribut prea mare,
De parcă suntem îngrădiți de-o lege
Și n-am avea nicicum vreo apărare.
De nu vom fi chiar propriul nostru rege,
Nu dobândim deloc vreo-mbărbătare
Și de noi toți nimic nu s-o alege!

Să fim mai buni...

Să fim mai buni deducem din credință,
C-avem în noi însăși Suflare Sfântă
De când în viață omul se avântă,
Primită ca un dar de biruință.
Fii omenos, te luptă, te frământă
Să-`nalți un semen slab din neputință,
Rupând din sinea ta, din conștiință
Iubire pentru cei cu viața frântă.
Avem o existență efemeră
Că n-o putem chiar degrada prin ură
Și s-o mângîim cu bale de himeră.
Purtăm adânc Divinitate pură
Ce-n orice clipă ne conferă
Puterea de-a iubi altă făptură!

Pe mine însumi...

Pe mine însumi vreau a mă cunoaște
Acolo unde mintea îmi tot zboară,
Să știu ce rele forța mi-o doboară,
Ca demnitatea mea să o împrăște.
Nemernicii multiple îmi măsoară
Credința ce o am de a renște
Din orice patimă care mă paște,
La fel ca o invazie barbară.
Vreau să mă știu cu inima curată
Și-n gânduri silnicii să nu pătrundă,
Să n-am nicicum simțirea-ndurerată!
Și de mi-ar fi creația fecundă,
Acestei lumi i-aș dăruio-ndată,
Drept dragoste senină și profundă!

De-o viață...

De-o viață mă tot urmărești, măhnire,
Mă deprimezi și plâng, ești o durere
Ce te strecoari și-n visuri, și-n tăcere,
Chiar și-n plăceri apari ca răbufnire!
M-am săturat de sumbra-ți decădere,
Vreau zâmbet cald și soare în privire,
Iar bucuriile în răzvrătire,
Spre a scăpa ca de o-njunghiere!
Îmi pare existența ca o sărbătoare
Străluminată de idei aprinse,
Precum și de virtuți încântătoare.
Adio întristări, vă simt desprinse
Din firea mea încrezătoare
Că orice-ndurerări pot fi învinse!

Îmi alung...

Îmi alung gândurile sure,
Căci nu mai dau binețe întristării,
Mă las în voia tandr-a desfătății
Și-a visurilor cu imagini pure.
Dușmană-mi este clipa supărării,
Pe care o resping cu vorbe dure,
Mă înarmez cu-a rimelor secure
Și o dobor în hrubele uitării!
Invit speranța să mă viziteze
Și chiar îi dăruiesc versuri senine,
Ca-n mine domiciliul să-și fixeze.
Ce doruri împreună vom susține,
Ce multe fapte or să se sculpteze
În viața părăsită de suspine!

Celor...

Celor ce după mine or să vină,
Las înălțătoarea mea mândrie,
De-a fi trăit în Marea Românie,
Ca pe o revelație divină.
O spun, ca toată lumea să o știe,
Că n-am umblat prin gropi fără lumină,
Ci-n Patria de veacuri eroină,
Bogată-n împliniri și-n armonie!
Știind ale nației `nalte zboruri,
Și eu am fost în Arcadia, azi spun,
Că-n glie-am pus nemărginite doruri,
Din care acum pot să mă recompun,
Spre a da țării dornice flori
Și-aprinsa dragostea de care dispun!

S-a plictisit...

S-a plictisit, într-un târziu, de sine
Și-acuma nu mai știe ce să facă,
Așa, ca timpul, într-un fel, să treacă,
Încât să tot gândești nu-i este bine!
Cum niciun interes din gând nu-i pleacă,
Nimic din ce-i prin jur nu îi convine;
De muncă să se-apuce, se abține,
Iar viața i se pare mult prea seacă!
De va mai fi pe-aici să-și ducă traiul
Și-o să se mai bucure, cumva, de plească,
Se ține de ce-i de furat ca scaiul.
Când tot ce-a fost de supt rămâne flească.
O să-și renege Patria și graiul
Și o să-nchege-n lume altă gașcă!

Să simțim...

Să simțim răutatea înainte
De alte griji și de plăceri de-o clipă,
Că-n orice bucurie se-nfiripă
Și de dureri nicicând nu se dezminte!
Ne va fi viața numai o risipă
De idealuri și de simțăminte,
Când nu luptăm și nu luăm aminte
Că orice vis este ucis din pripă!
Răul ne seduce și-apoi ne-nșală,
Picurând în noi gânduri otrăvite
Și ambiție de speranțe goală.
Pradă de vom fi unor vreri trăznite,
Că am viețuit n-om cunoaște fală,
Ci doară virtuți în adânc rănite!

Să zboare...

Să zboare-n lume via cugetare
Și drum spre suflete să năzuiască,
Fiind ca o solie îngerească
De frumusețe și de înălțare.
Ea poartă vraja grea să cucerească
Minți dornice de-ndemn și de visare,
Spre-a fi în gând o singură-ntrupare
De măreții în datină regească.
Suntem alți oameni, cu o nouă viață,
Când primenim gândirea întristată
Cu raiuri de idei, ca o povață.
Visăm, creăm, gândirea-i fermecată
De fantezii și doruri ce răsfață
Cu-a spiritului taină- nnoibilată.

ând primenim...

Gând primenim în zi de sărbătoare
Și ne-mbrăcăm în hainele frumoase,
Sperând în clipe mai puțin vijelioase
Ce ne străbat prin viața-ndurătoare.
Vrem să uităm de clipe-ntunecoase
Ce cu tristețe vor să ne-nconjoare
Și-n amăgiri pervers îmbietoare
Să credem că ne sunt prietenoase.
Când suntem buni și tot mai demni în fapte,
Tocmai atunci ne-ncearcă înșelarea;
Seninul îl transformă-n lungă noapte,
De confundăm căderea cu- nălțarea,
Speranțele devin dureri răscoapte
Și măzgălim credința cu trădarea.

Aud un zvon...

Aud un zvon ce vântură părerea
Că n-oi înfrânge răul ce pândește
Și ce fac eu, și cel ce mă iubește,
Că-s singur și mi s-a sleit puterea.
Să-mi vină-n ajutor nu se grăbește
Vrun cunoscut, să-aducă mângâierea,
Că-n jurul meu domnește doar tăcerea
Și orice-mpotrivire asfințește.
Ce urâtenie de ne iubire
Dospește prefăcuta înșelare!
Eu suflet am din Sfântă Dăruire;
Port gânduri, idealuri, înfocare
Ce nu se vor sfârși în răstignire;
Comori adânci de cuget – înălțare!

De-atât urât...

De-atât urât în viață, m-aș duce în neștire,
Să rătăcesc prin lume, să nu mai știu de mine
Și-ntr-un pustiu aiurea să rog, cum se cuvine,
Să am o altă soartă, c-o altă izbăvire.
De ce să am tristețea de-a suporta păcate
Și-a admira prostia ori lăuda minciună,
Când toată Omenirea în haos stă s-apună,
De câte rele-ndură, în vicii îmbrăcate!
Dar oare ar fi bine, n-ar fi o dezertare
De la menirea vieții și-aș regreta amarnic!?
Chiar de-aș ruga tot cerul, n-aș merita iertare!
De m-o lovi durerea s-ajung un om slugarnic,
Atuncea Prea Înaltul mă stingă-n depărtare,
Căci știu, pentru nevolnici, în mila Sa e darnic!

Bogat în desfătare...

Bogat în desfătare, minor în conștiință,
Stăpân se crede-al vieții, deținător de glorii
Menit de a străbate mărețe traiectorii,
Ca om ales al sorții, ca falnică ființă.
Și-a înălțat palate, și-a născocit victorii,
Strângând averi cu japca, fără de vreo căință,
Căci nu are regrete și nici îngăduință;
Necazurile lumii sunt mofturi derizorii...
Dar ca distinsă voie, mai vrea încă putere;
Să fie-n fruntea țării, iar oameni să-l aclame,
Ca pe un merit veșnic; divin să îl proclame,
Chiar dacă dictatura e singura lui vrere!
Priviți-i în adâncuri pe-acești demoni nemernici;
Nimic n-au sfânt în viață, se vor atotputernici!

Mai am încă...

Mai am încă putere să sper că voi răzbate
Prin lumea ce-i lipsită de orice împlinire.
În ea nu sunt speranțe, căci visu-i năruire,
Iar faptele de seamă dispar îndurerate.
Idei și crezuri `nalte nu își au părtinire,
Ci doar păreri bolnave cunosc întâietate
Cu fala lor nefastă ce vremea ne-o străbate,
Ca o durere oarbă, precum o siluire.
De-așa urâte patimi, n-am cum să nu văd ură
Cum bântuie sălbatic, stârnită de teroare,
Prin care tâlhărește și-ascunde impostură.
Îndemn oameni la luptă, gândiri cutezătoare,
Să primenim trăirea de trista secătură,
Aflându-le în cuget idei învingătoare..

Nici mai mult...

Nici mai mult, nici mai puțin, știe numai Dumnezeu
Cât pot oare suporta nedreptatea-n viața mea!
Deseori m-am răsculat, să omor pe vreo lichea
Ori pe cei ce-s vinovați; recunosc că este greu
Să-i găsesc, căci stau mascați, de parcă nu s-ar vedea!
Cum mi-e traiul amărât, de simt că nici nu sunt eu,
Întrevăd că-i de luptat cu nemernicii mereu;
Prin credință îl alung chiar în iad, de s-o putea!
Eu impolor neliniște să-mi vegheze inima,
Spre-a vedea orice dureri ce prin jur s-or vântura,
Ca împinse de nerozi ce vor țara a-ndura
Tot ce-i rău, ce e pustiu, ce nu zvântă lacrima.
Vom fi liberi pe Pământ cât mai suntem credincioși
În Părintele de sus, în eroi și în strămoși!

Un bătrân...

Un bătrân stă-ntristat pe o colină
Și socoate câți ani din viață-au trecut
De când răzbate-n lume necunoscut;
Tristețile-l dor și veacul suspină.
Într-o altă lume, de s-ar fi născut,
Poate că n-ar fi fost mult prea haină
Și-ar fi văzut cum puterea și-o-închină
`Naltelor idealuri de străbătut.
Acum, când în urmă doru-i apune,
Ar vrea să-și întetească răsuflarea,
Sperând că vor veni vremuri mai bune,
Când va putea parcurge cugetarea
Ca flamuri-țel și sfântă rugăciune,
Aflându-și liniștea și împăcarea!

Mă-ncearcă...

Mă-ncearcă iar o năzuință
Să mă confrunt cu griji hapsâne,
Din nou visări vreau să mă-ngâne
Cu ode de făgăduință.
Dorințele nu-mi par păgâne
Și orice crez e cu puțință,
Căci un îndemn, cu prisosință,
Îmi neagă clipele bătrâne.
Zadarnic frâu pun amăgirii
Și las virtutea să mă certe
Când trec limanurile firii.
Rog cuviința să mă ierte,
Că rob sunt al împotrivirii
Și-accept semețele oferte...

În zbor de timp...

În zbor de timp e viața ca o floare
Ce-și ofilește repede corola;
Spre veșnicie nu află parola,
Stingându-se precum o fulgerare.
Idei ce definesc aureola,
Dând personalității întrupare,
Se pierd în lumile nepăsătoare,
Făr-a-și înscrie-n spațiu hiperbola.
Să fie ne-nțeleasă existența
Și-avem pretenții care-ntrec măsura
Ori prea blajini ne dăluim prezența?
Dacă nu știm să ne-apărăm făptura,
Uitarea și-ar asmute insistența
Și i-am simți în suflet mușcătura!

Nu-ntreb...

Nu-ntreb ce-i viața, ce-i trăirea
Și ce imbold găsim prezenței,
Căci din voința Providenței
Sortită ne e tăinuirea.
Rog însă lumea aparenței
Să-și dezgolească însă firea,
Spre-a se distinge nemurirea
Pită-n crezul existenței.
Aveau chiar dăcii năzuință
În revelația supremă,
Zamolxe, zeu, dându-i priință.
De-aceea-mi pare o dilemă
Să am ca ei marea credință,
Urmaș fiind din pură gemă.

Miracolul...

Miracolul pe care-l numim viață
Întrece-a noastră-nchipuire;
O clipă, sigur, de dumnezeire
Și-a-nscris prestația semeată.
Din sine însăși seamănă uimire,
Din Timp, din Taine și din Spațiu-nvață,
Își poartă gându-n liniștea răzleață
Creându-și propria nemărginire.
Dar simple adevăruri ea nu știe
Și nicăieri nu-i unde-a le culege;
Să poată-a nemuri și să se-nvie!
Nu i-a fost dat puterea de-a-nțelege
Necruțătoare sa zădărnice:
Divinitatea nu are vreo lege!

Te-am venerat...

Te-am venerat, nemulțumire,
Și nimb împodobit de glorii
Ți-am pus în versuri meritorii
Ca semn de-aleasă prețuire.
Pluteam în crezuri derizorii,
Mimând puterea de trăire,
Nedând speranței înnoire
Ori luptei șanse de victorii.
Azi însă-nalț un imn credinței,
Căci viața are biruință
În orice vad al neputinței.
Ce mult te-afunzi în suferință
Când negi sfințenia ființei
Și te desprinzi de năzuință!

Nu-mi mai găsesc...

Nu-mi mai găsesc în cuget vreo chemare,
Nicio idee nu se mai ivește,
Chiar rima sinceră mă ocolește,
Deși o tot implor cu disperare.
Azi nedreptatea nu mă răzvrățește
Și-o tolerez în orice-mprejurare,
Însăși onoare luptei îmi dispare,
Iar nedreptatea mă ademeneste...
Cum nu-mi mai plimb pe caldarâmuri pașii,
Spre-a căuta o cale către stele,
Doar meditez să-mi protejez urmașii,
Punând sfârșit deprinderilor mele,
Iertând definitiv pe toți vrăjmașii,
Căci le-am făcut destule zile rele!

De cam prea mult timp...

De ca, mult timp peste țărăninge,
Lumea-i un nămet, viața-ngrijorare,
Oamenii-s tăcuți: *De noi ce-o fi oare?*
Însăși soba-ncet, focul și-l tot stinge...
Pare că din nori cade nepăsare,
Nici chiar ceru-nalt nu se mai distinge,
Iar îngerul bun nu ne mai atinge
Cu aripa sa marea înclăștere.
Ades peste noi relele apasă,
Teama cuprinzând fiecare clipă...
Faptei silnice, sigur, nu îi pasă.
Dar mereu în piept visuri se-nfiripă,
Ard raze-n văzduh vremea nemiloasă
Și-nspre bucurii alergăm în pripă!

Visuri de lumină

În tinerețea mea aş vrea să revin
Unde nu mă aşteaptă nicio vină
Și să mă pierd în visuri de lumină,
Ca nemărginirii iar să mă închin.
Idealul să îl urc către senin
Fără ca cineva să mă rețină,
Nici rău-n viață să nu intervină
Și nicăieri să nu îmi fiu străin.
O fulgerare mi-a fost înălțarea,
Că-ndemnurile s-au transformat în scrum,
Iar gându-mi a simțit abrutizarea.
N-am forță, căci un infirm mă simt acum,
Dar anii-acea mi-au desfăcut zarea,
De-am putut să nu mă prăbușecs pe drum.

Pe vremea...

Pe vremea când scriam versuri de amor,
Adăugam ideea de putere,
Dar azi, când nu mai fac parte din decor,
Întreaga frumusețe-a lumii piere.
Nu mai apar în jurul meu tentații,
Iar muze alintate nu-mi inspiră
Ambiții să seduc divine grații,
Căci tot tumultul vieții se răsfiră...
Aș vrea să retrăiesc înflăcărarea,
Din nou să asaltez nemărginirea,
Iar harului să-i aflu revărsarea.
Să nu cunosc ce e neîmplinirea,
În mine însumi să aprind visarea
Și să trăiesc prin fapte nemurirea.

Mă-nseninez...

Mă-nseninez ca-ntr-un balsam de unde
Când retrăiesc mocnita nostalgie
Și-a tinereții pură reverie,
Încât sfântă-nviere mă pătrunde.
Cu amintiri scăldate-n bucurie
Suava clipă vrea să mă inunde,
Cu-adâncul meu regret se-ntrepătrunde
Și-mi spun o-ndelungată elegie.
Nu-mi mai sunt însă aripile-ntinse
Să cuceresc orice semeță zare
Și toate visurile necuprinse.
Dar harul meu e vie înălțare,
Cu năzuiri și împliniri aprinse,
Purtate-n veșnică înfiorare.

...Crizanteme

Rog puneți la mormântu-mi crizanteme,
Ca-n noapte să pătrundă puritate,
Urcând în sferele îndepărtate
Discreta atmosferă de poeme.
În albul pur, de grea Divinitate,
Să simt în amăgirile supreme
Că harul meu vă mai veghează-n vreme,
Cu dor și cu pătrunsă maiestate.
O, Doamne, doar cu-n pic de frumuseți
Ne faci să întrvedem nemurirea,
Să nu ne pierdem de cei dragi, răzleți
Prin timpuri ce știu doar neîmplinirea,
Ba chiar să credem că tot ne mai răsfeți,
Sperând că ne-ar putea fi mântuirea!

Au plâns...

Au plâns azi-noapte florile-n grădină,
Că le-a străpuns un frig sosit în fugă
Ca un barbar, cu gând să le distrugă...
Dar ele-și pleacă fruntea și se-nchină...
Știu oare a învățăturii rugă
De-a trece peste iarnă cea haină,
Reînviind când vremea e senină,
Iar soarele cu ele se conjugă?
Avem în noi înscris Divinitate
Ce ne susține-n orice-mprejurare
Și din dureri ființa ne răzbate!
Să știi că în simțirea-ți trecătoare
Există-a veșniciei puritate
E-o mângâiere și-o transfigurare!

Idei...

Idei, cuvinte, gânduri hărmălaie
Ca zăcămintele rare port în minte,
Le pun din suflet dragoste fierbinte
Să se reverse peste griji puhoiaie.
Și ordonez, drept flamuri înainte,
Îndemnuri, visuri, frumuseți-văpaie,
Cu idealuri mari să se-ntretaie,
Seranțele fiindu-le veșminte.
Nu las vreo geană pură să se piardă,
Scoțând-o din adâncuri la lumină,
Chiar dacă fac și inima să-mi ardă.
Ce nesfârșiri de fapte se îmbină
Prin vremuri, stând credințelor de gardă,
Și ce divină stare ne domină!

S-a supărat...

S-a supărat pe mine Bucuria
Și nu mă mai întâmpină voioasă
Cu vraja ei atât de generoasă
Menită să alunge vrăjmășia.
Eu nu-i mai sunt o inimă aleasă
La care să-și expună omenia,
Căci mi-am pierdut prin vremuri semeția,
Iar întristarea sufletu-mi apasă.
În niciun fel ea nu-mi mai iese-n cale
Și-ngrijorarea nu mi-o mai seduce
Cu plămuiori ori fapte triumfale.
Parcă ne-am despărțit într-o răscruce
Către direcții de iubire goale,
Unde uitarea doar se reproduce!

La voi mă-ntorc...

La voi mă-ntorc, clipe uitate,
Să re trăiesc cu-nfrigurare
Iluziile de-nălțare
Și gloriile așteptate.
Să mă visez plin de-nfocare,
Slujind virtuți înnobilate
Cu-a dorurilor libertate
Și-a purității cugetare.
Să pun pe fruntea mea brăzdată
De griji, de trist și insuccese,
Drept mit, iertare de mi-e dată,
C-acele vremuri ne-nțelese
Mi-au sculptat viață-ndurerată
Ce azi regret în jur îmi țese.

Sărmane zile...

Sărmane zile risipite!
Veniți, v-aștept, vă cer iertare;
Că v-am pierdut e o eroare,
Căci îmi sunteți neprețuite.
În vremea fără cumpătare,
Păreați puzderii – nesfârșite,
De glorii și nădejdi lipsite,
Goale de dor și cugetare.
Regretul, azi, aș vrea să-mi treacă,
Uitând de silnica-nșelare
Unde speranța e săracă.
Redați-mi prețuirea mare,
Căci mi-a rămas trăirea seacă
Și-așa puține clipe are...

Ce faptă...

Ce faptă bravă, ce cuvinte
Las zilelor de după mine?
Ce gând, prin veac, poate susține
Că i-am fost devotat părinte?
De-o fi ceva ce va conține
Un dram de suflet și de minte,
Urmașii mei, luând aminte,
Uitarea o s-o extermine.
Dar de va fi ca niciodată
Vreo strălucire să m-arate,
Îmi va fi viața renegată;
Nici chiar cenușa-mi n-o răzbate
Dincol` de clipa ce mi-e dată...
De ce așa Divinitate?!

Cât de frumoasă-i...

Cât de frumoasă-i tinerețea, dar cât de iute se sfârșește!
Ca un torent inundă viața, poartă minuni învolburate,
Ne contopește-n ea iubirea și fericirea o străbate,
Iar visul tainic, de legendă, seducător ne însoțește.
Și ne îndeamnă cu iluzii și cu trăiri îndepărtate,
Sorbind din viitor speranța ce clipa o ademenește,
Ne-nchipuim c-avem o soartă care oricând ne ocrotește,
Ca prin puterea minții noastre să-nvingem vremuri întristate.
Tu, nesfârșire de nădejde, ce uimitoare dăruire
Ți-a fost ursit a fi în lume, de-a-nnobilă cu dor ființa
Și cu virtuți înălțătoare, clădindu-i mit de nemurire!
Dar cum nimic nu iei în seamă, nu-ți dai pentru vecii silința;
Străfulgerarea-ți e trufia în tumultoase ta ivire,
C-atâta doar îți este țelul: să-ți definească biruința.

Neliniște...

Neliniște, te las cu bine,
Că-mi iau bastonul la plimbare,
Îmi spun că-i zi de sărbătoare
Și uit de tot ce nu-mi convine.
Nu mai acuz în gura mare
Că țara plânge de rușine,
De câți se bat să o dezbine
Spre a le fi lor la picioare...
Nu-i nicăieri îndemn de luptă,
Nu văd, nu strig, n-aud nimica,
Din mine-amarul se înfruptă;
Supus, azi coexist cu frica,
De năzuiri inima-i suptă,
Căci lașitatea-i inamica!

Nu vreau...

Nu vreau o viață liniștită,
Cu pofte-alese la-ndemână
Și desfătări ce se îngână
În amăgire și-n ispită.
Accept doar lupta ca stăpână
Și larma ei neconținută,
Spre orice limită dorită
Și chiar spre patima păgână.
Mai bine-o clipă de virtute
În existența grea și-amară
Decât adulmecări stătute.
Într-o trăire de ocară,
Cu adorații decăzute,
Orice-nălțare-i o povară!

Îmi judeci truda...

Îmi judeci truda, Nedreptate,
Și-mi pui pe taler viața-ntreagă,
Ca spre vânzare o mârțoagă,
Giambași s-o ia la jumătate.
În fapta mea produci o plagă,
Să piară în pustietate,
Lipsită de regalitate
Ca nimeni să n-o înțeleagă.
Sclavă fiind în veci erorii,
Precupețești neprihănirea,
Substituindu-te ororii.
Știi tu ce este dăruirea,
Cum te surprind în zbateri zorii
Când nu ți-ai împlinit menirea?

Nu m-amăgești...

Nu mă-amăgești, primejdie șireată,
Chiar dacă-ngăduință-n zare vânturi
Că nu-mi vei stăvili aprige-avânturi
Și de-am să mă revolt ca altădată.
Lumii eu jur, cât calc sfinte pământuri,
Să-i port credință binecuvântată,
Puteri de jertfă neînduplecată
Și să-i închin nemuritoare cânturi.
Tu nu mă poți opri cu grea acuză
Și de-mi vei reteza chiar mâna care scrie;
Voința mea de-a pururi te refuză.
Lupta cu tine știu că-i nebunie,
Dar n-aș avea de la urmași vreo scuză,
De voi intra cu teama-n cârdășie.

El trăiește durerea

Știm noi ce este oare suferința?
Dintr-un scaun mobil un tânăr, zâmbind,
Spunea că *trăiește durerea* murind,
Însă nuși pierde din sine credința.
În pieptul lui noi chinuri zilnic descind,
Dar care-i clădesc mai tare voința,
Învață să vrea mai mult biruința
Ce-n sufletul său nădejdi mari îi aprind.
Crez și putere în preajmă inspiră
Blânda ființă prea trist încercată,
Încât înspre ea mulțimea aspiră!
Îndemn e celor cu viața trădată
Ce lupta în amăgiri și-o expiră
Și nu se mai regăsesc niciodată

Din lupta vremii...

Din lupta vremii ies în goană
Căci sunt trădat de Timp și de Voință;
Mă ține-n loc un veac de neputință,
Robit de o doctrină inumană.
Rămas infirm în crezuri și-n ființă,
Nu deslușesc în jur nicio icoană,
Nu știu cum să-mi ridic fruntea sărmană
Și nu-mi imaginez vreo chibziunță.
Simt cum în ne-nțelesuri clipa-mi pere
Și-n cuget cum îmi bântuie uitarea,
Iar viitoru-i stins de-nvăpăiere.
Imensitatea restrângându-și zarea,
Nădejtile sunt toate-o sfâșiere,
Fiindu-mi inutilă-ntruchiparea.

O, visător...

O, visător cu lacrimă sfioasă!
A fost ca nedreptatea să te-ajungă,
Să simți durerii patima-ndelungă,
Ca pe o făcătură nemiloasă.
Porți griji de om trecut prin viață lungă,
Dar inima ți-e de copil rămasă,
Chiar dacă-n piept tristețea te apasă,
C-atâtea rele vor să te străpungă.
Nu-ți iei răgaz să te gândești la tine
Și nici prilej nu dai lumii să te plângă;
Doar cugetarea-n clipă te susține.
Scaperi lumini ca vraja să-și răsfrângă
În tot ce-i întuneric și suspine,
Iar din trăiri urâtul să se frângă.

Copilăria s-a topit...

Copilăria s-a topit timidă,
Doar ca un nimb mai rămânând hoinară,
Iar tinerețea, strălucire rară,
Pe cât e de frumoasă-i prea rapidă.
Dar când matură-i vârsta temerară,
Iar mari răspunderi stau să te dividă,
Te lupți cu tot ce-i patimă perfidă
Și prăbușește lumea ca o fărâ.
Salvezi, astfel, a vieții primă parte
Și-ți spui senin că n-ai trăit zadarnic,
Jertfindu-te unor virtuți aparte.
Deși veacul n-a fost cu tine darnic,
De înjosiri ai stat cât mai departe,
Fiind dușman pentru orice fățarnic.

O, viclenie triumfală!

O viclenie triumfală! Te bălăcești prin mari secrete,
Te-nalți în minți iscoditoare, neocolind nicio virtute
Și intri-n fapte importante ori în idei necunoscute,
Dar nu-ți spui nimănui bravura, căci n-ai dureri și nici regrete.
Prefaci orice în interese, descoperind căi neștiute
Și îți sapi drum către ambiții cu patimă și pe-ndelete,
Să capete puteri pe lume numai perversa ta pecete,
Iar răutățile, prin tine, mai trist să fie percepute.
Dacă înțelepciunea însăși de faima ei se folosește,
Să-și pună laurii pe frunte și-a geniilor strălucire,
Îți pui fiireasca întrebare: dar până unde îndrăznește?
Îi este dată libertatea de-a fi abilă tănuire,
Căci în temuta-nțelepciune cu diavolul se înfrățește,
Ca-n orșice împrejurare să nu aibă împotrivire!

Când nu putem...

Când nu putem prin forța noastră să cucerim lumea trufașă,
Nu renunțăm s-avem speranțe, crezând în șanse-ntâmplătoare;
Zâmbind norocului oriunde își lăpădă umbra-nșelătoare
Și implorăm o altă lege, să o avem cumva părtașă.
Simțim cum visurile vieții pulverizate-s în uitare,
Nemărginiri și idealuri nefiind traiului chezașe;
Toate chemările juniei devin prezentului vrăjmaș
Și renegăm sensul Ivirii, căci existența-i o frustrare.
În ipostaze-amăgitoare imaginăm realitatea
Nu pe câmpia ei de luptă, ci cum mai sigur ne convine,
Doar-doar de vom găsi o cale de-a ocoli infirmitatea.
Suntem nevolnici când tristețea ambiția nu ne-o susține
Și ne retragem în regrete, sfidându-ne intimitatea
Printr-o virtute răzvrătită înamorată de rușine.

Nu te-ndrept spre mine...

Nu te-ndrepta spre mine, lingușire,
Cu sumedenii de salamalecuri,
Căci te vei amăgi doar cu eșecuri,
Lovindu-te de grea împotrivire.
Tu mi-ai, servi otravă drept fursecuri
Și gloriei adăpate-n înjosire
Ca nu cumva să am vreo îndârjire,
Ci însumi să-mi trag chinuri la edecuri.
Cât ți-ai dori, cu vorbe-nșelătoare,
Să îmi seduci voința și onoarea
Și să-mi prefaci puterea în trădare!
Ai vrea să-și schimbe cinstea-nfățișarea,
Iar adevărul să fie iutare,
În timp ce eu, poate,-mă, voi da suflarea.

Ca să avem...

Ca să avem o viață lungă
Credem mereu că e *posibil*,
Dar *necesar*...nu-i prea vizibil,
Că-i greu aici să se ajungă.
Orice ne este accesibil,
Dar fapta grea este prelungă,
C-atâtea rele o alungă,
Iar omul nu e infailibil.
Prea des ne înfrânăm avântul
Și preferăm trăiri ușoare,
Uitând și fala și cuvântul.
Lăsăm tristeți să ne doboare,
Schimbând curajului veșmântul
În aspirații temătoare.

O pacoste amară...

O pacoste amară cred că ar fi
Să am ființa mea nemuritoare;
Eu aparțin minunii trecătoare,
Chiar dacă aş trăi o singură zi!
Tot ce e pieritor n-are sfidare,
Căci poart-un vis, ca singur alibi,
De-a exista și-a se putea găsi
În frumuseți etern înălțătoare.
Pe-acest Pământ suntem numai o fugă;
În fiecare timp ceva apune,
De suntem mai săraci decât o slugă.
Din ce în ce, nimic n-am ști a spune,
Nu vom mai merita nici chiar o rugă
Și-ncet-încet, vom fi o prădăciune.

Încă mai caut...

Încă mai caut căile ascunse
Ce duc spre taina-nțelepciunii,
Chiar dacă înfocarea pasiunii
Aprinde universuri nepătrunse.
Să știu, să pot, să fiu virtute rațiunii,
Spre a intra în rosturi nestrăpunse,
Cât și-n nemărginirile ne-ajunse,
Tânjind hotarele perfecțiunii.
Naiv, las cugetului liber frâul
Și mă-ntrevăd bogată-nchipuire,
Precum o holdă se visează grâul.
Dar simt neșansa cum la pândă sare
Ca un torent ce-a năvălit pârâul,
Prăpăstuind sublima înălțare.

Sunt nopțile...

Sunt nopțile din ce în ce mai goale,
Tot mai puține gânduri le colindă,
Însăși visarea pare suferindă
Și nici neliniștea nu dă târcoale.
Singurătatea doară se perindă
Tiranică prin rosturi cruciale,
Fără chemări și-ndemnuri triumfale
Ori șoapte care inima s-aprindă.
Se naște întuneric din suspine,
Iar Timpul se transformă în Tăcere
Și peste cugetări pustiul vine.
Tumultul aprig din Voință piere,
Iureșul vieții nu-l mai întreține
Și toată înălțarea-i o cădere.

Fac cunoștință...

Fac cunoștință iar cu neputință
Și sufăr pentru-a nu știu câta oară,
Când infinite-abuzuri mă doboară
Ca pe un imn de rea alcătuință.
Nu mai contez în chinuita țară
Și n-am spre viitor îngăduință,
Căci nu-s un îmblânzit în conștiință
Ca să exist în lumea literară.
Accept destinul omului ostatic
Silit să își renege existența
La voia unui interes zănatic.
Străluminându-mi singur exigența,
Închid în suflet crezul meu extatic,
Unde nu mai pătrunde violența.

Unde sunteți...

Unde sunteți realizări de glorii?
Voi, fapte ce v-ați vrut neîntrecute,
Cum de-ați rămas trăiri necunoscute,
Iar dorurile v-au fos iluzorii?
Câte înalte rugi nu-s astăzi mute,
Pierzându-se prin triste traiectorii
Lipsite de fiori și de memorii,
Ca și când nici nu ar fi fost născute!
Speranțe, aventuri, țarmuri visate
Deși au fost teribile dorințe,
Prin care dobândeam însemnătate,
Vă-mbrățișați cu oarbe neputințe
Și-aveți neliniștile-ndurerate,
Căci viața nu are îngăduințe!

Un gând...

Un gând din tinerețe mă-mpresoară,
C-ar trebui să plec haihui prin lume
Împins de-un dor și-o patimă anume,
Chemat de-o lacrimă imaginară.
Să las destinul meu să mă îndrume
Spre piscuri unde fantezia zboară,
Iar orice vis și faptă temerară
Își dăltuie contur și capătă un nume?
În viața grea parc-am săpat un munte,
Dar n-am desprins filonul de valoare
Și nu irump din amăgiri mărunte.
Trudind, arar nu am aflat eroare,
Căci n-am găsit spre înălțare punte,
Iar liniștea mi-a fost rătăcitoare.

...Oștirea-mi de cuvinte

N-aștept de la Putere decorații
Pentru atât de mult trudite file
Și nici de la Academii gentile
Distinse-aprecieri ori compensații.
Strădaniile-mi, dac-au fost utile
Îndureratei mele generații,
Mă simt într-ale Providenței grații
Și-mbold captez cât voi mai avea zile.
Mai dârz și aprig cugetu-mi veghează
Asupra Țelurilor noastre sfinte
Și cu credință le voi sta de pază.
Doar pe-acest drum voi merge înainte,
Știind că mântuirea mă urmează,
Lumii de las oștirea-mi de cuvinte.

Speranța...

Speranța nu-mi admite renunțarea
La niciun țel, nici să reneg vreo clipă
Idea care-n gânduri se-nfiripă,
Oricât de grea mi-ar fi îngrijorarea.
De bucurii alese fac risipă
De câte ori înlătur dezolarea
Și plămădesc din visuri înălțarea,
Ca de-njosiri să fug în pripă.
Nădejdea ne susține orice luptă
Și-ncovoid împotriviri trufașe,
Cu nedreptăți rapace se înfruptă.
Cum relele ne sunt mereu vrăjmașe,
Ea-i veghea noastră pururi ne-nteruptă
Ca brave-nfăptuiri s-avem chezașe.

Din nou...

Din nou mă faci să sufăr, amăgire;
Învolburarea ta mă împresoară,
M-ademenеști cu viață mai ușoară,
Să-mi pară încleștarea izbândire.
Intenției îi spui că-i faptă rară,
Iar licăririi că e strălucire
Și chiar uitării c-ar fi regăsire,
Fiind neliniștea prea voluntară.
Mă războiesc cu tine neputință,
Căci tu îmi ești osânda vinovată
Să nu pun în spreanțe biruință.
Ia-mi, răzbunare, umilința toată
Și-mbracă-mă în imnuri de voință
Spre-a desluși ce-i lume-adevărată!

La multe porți...

La multe porți nu-i cine să deschidă
Și-oricât de mult bătaia-n ea răsună
Niciun răspuns nu-i cum să se compună
Din pustiirea mută și rigidă.
În larga existenței văgăună
Nimeni nu-i pus drumul să ni-l deschidă
Ori voia noastră-ngustă sau perfidă
Cu-nalte rosturi să o interpună.
De vrei să ai în calea ta izbândă,
Să apelezi doar la virtuți alese,
Și să arunci din viață ce-i osândă!
Cât gândurile nu sunt înțelese,
Iar nepăsarea rece stă la pândă,
Te prăbușești în iad de insuccese!

Mă porți...

Mă porți pe lângă viață, înșelare,
Lăsând să cred că mai înalt redute,
Că nu îmi sunt ideile pierdute
Și că îndemnul meu e o-nălțare.
Eu simt că vremurile toate-s slute,
Tu-mi spui că e o falsă-ngrijorare;
Mi-e teamă c-am uitat orice chemare,
Pretinzi că am virtuți neîntrecute,
Cum să te cred când inima suspină,
Iar fremătarea nu se mai resimte
Și zbaterea e-o renunțare lină?
Vreau adevărul, el doar nu mă minte,
Vreau cupa cu venin, pe toată, plină,
De nu am să mai fiu ca înainte!

Mi-e fapta zilei amintirea

Mi-e fapta zilei amintirea,
Căci altceva nu mai trăiesc
Și în uitare mă zidesc;
Nu mai visez nemărginirea!
Nicio putere nu doresc
Și niciun vis nu-și țese firea;
Înmărmurit ca ne iubirea,
Eu larma vieții-o părăsesc,
Dar las un strigăt de uimire:
Voi, oameni buni, unde sunteți?
Eu încă-s viu! Vă dau de știre
Ca să veniți, dacă puteți;
Mai am în inimă simțire –
Luați din ea cât o să vreți.

Cât de perfid...

Cât de perfid singurătatea
Minunea vieții o ucide
Și cerul către vis închide,
Curmându-ne seninătatea!
În noi durerea se divide,
Golind de dor imensitatea
Și blestemăm captivitatea
Ce întristarea ne-o decide.
Unde sunteți prietenie,
Tumult, neliniști, încântare
Și infinită poezie?
Pare c-ați fost o fulgerare
Ce-a luminat când nu se știe
Și n-a lăsat nicio-ntrebare...

Mi se afundă viața...

Mi se afundă viața în neagră văgăună,
Uitarea mă zidește, iar glasul mi se stinge;
Niciun oftat de înger tristețea nu-mi atinge...
Doar focul meu de gânduri se-mprăștie-n furtună.
Arzând în cugetare, revolta mă încinge
Și vreau să-mi spun durerea cu patima- mpreună,
C-așa e scris în lege, din datină străbună,
De-a-L întreba pe-Acela ce toate le învinge!
Iar dac-o fi să-mi aflu deplina împăcare,
Din adâncimi de vremuri voi suspina lumină,
Zdrobind cu versuri lespezi de lungă nepăsare.
Astfel, sub scrum de veacuri, voi fi eternă vină,
De-a fi-ncercat osânda ce-i dată spre purtare
Doar celor ce au harul din pronie divină!

Mă cert adesea, Doamne...

Mă cert adesea, Doamne, că-ți necinstesc povața
Și-s lacom în trăire și doritor de visuri;
Mă simt prea gol în mine și smuls din paradisuri
Nu pentr-o biată clipă, ci pentru toată viața!
Adânca-ndepărtare m-afundă în abisuri,
De-mi spun în geamăt chinul, căci inima-i ca gheața
Și nu mai știu de mine, străină mi-e chiar fața,
Iar Tu mă uiți, Părinte, și plâng în paraclisuri.
Mă du mai bine iară 'napoi în zile oarbe
Și lasă-mi gândul bolnav pierdut prin putregaie;
N-oi mai spera iubire, nimicuri m-or absoarbe...
Întrega mea 'nălțare va fi un foc de paie,
Durerea și uitarea, încet-încet, m-or soarbe...
Nimicnicia hădă s-o revărsa-n șiroaie!

Spre-a merge înainte...

Spre-a merge înainte, lăsăm mereu în urmă
Iluzii nesfârșite – imagini de icoane;
Oricât ne-ar fi de bine, avem trăiri orfane
Și-ntristă-nsingurare durerea-ncet ne curmă,
Căci rățacim aiurea, pierduți prin lumi virane;
Ne-am stins în noi speranțe, ne-am depărtat de turmă,
Suntem străini și veșteji, regretele ne scurmă...
Și totuși peste vremuri, dorim alte canoane...
Avid, captăm în suflet chemări de vis - șuvoaie,
Spre-ndepărtate-adâncuri de taine și simțire
Și-acolo, fără stavili, pornim într-o văpaie...
Chiar de-am găsi vreodată suprema înnoire,
Aducerile-aminte în sine ne-nconvoaie
Să-ngenunchem, nevrednici de dor și de iubire!

Las somnul greu să vină...

Las somnul greu să vină, iar chinul să mă uite,
A nopții vie veghe să-și ardă întristarea,
Ca să visez o lume ce n-a pierdut candoarea
Și să-i culeg din fire virtuți neamăgite,
Căci harul meu mă-nșală, răstălmăcind chemarea,
Iar vorbele-mi timide de nimeni nu-s iubite;
Se-nnegurează Timpul, iar clipele-s albite;
Unde-mi sunt anii tineri, unde le e visarea?
În mărginita viață arar ne-aflăm menirea;
Nu știm urca Golgota, murim în povârnișuri,
La cea mai mică grijă învinuim Zidirea.
Dar toate au o vreme cu-aprinse luminișuri
Atunci ni-i dată clipa să le-nălțăm sclipirea,
Spre a o păstra în suflet prin anii cu răișuri.

Deși această viață...

`Deși această viață mereu se tot restrânge
Și n-a fost generoasă, nu-i pot găsi vreo vină;
Potrivnic e Destinul – suflarea se termină
Și chiar propriul ei înger zadarnic o mai plânge...
Oricât mi-a fost de aspră, mi-a fost însă lumină;
Minunea ființării în dragoste mă strânge
Și-atâta bucurie în suflet se răsfrânge,
Că nicio rugăciune nu îmi va fi deplină.
Un imn să-i las drept slavă ori să-i ridic altare,
Ca-n veci lumea să știe că i-am jurat iubire
Și că-i jertfesc putere să-i aflu înălțare?
Cine îmi poate spune ce rosturi, ce-mplinire
Rămas-au necreate și fără împăcare,
Ce sfântă datorie trădată-i în neștire?...

Așa a fost să fie...

Așa a fost să fie: să ard în orice clipă
Pentru alese doruri ori patimă fugară,
Adânc simțite-n cuget ca o făclie rară
Și să veghez ce rosturi pe lume se-nfiripă;
Să sorb în veci neliniști, iar visul să mă doară,
Să nu mă-mpac cu veacul, ce ura-n jur își țipă,
Să nu accept minciuna și s-o răpun în pripă,
Iar teama și necinstea să la ajut să moară.
Uimit de mine însumi, îmi caut altă soartă,
Simt fericirea lumii ca propria-mi menire
Și-l rog pe-Atotputernic de har să mă despartă,
Căci mă-nrolez în luptă și-adopt o altă fire,
Mă iau de gât cu Răul și-l trec prin smoală fiartă...
Și-n toat-a mea putere voi năzui-n iubire.

Cine-i de vină...

Cine-i de vină oare că rătăcesc prin lume,
De pare însăși viața c-ar fi o aventură
Plină de multe riscuri lipsite de măsură,
În care ne complacem fără un țel anume?
Ne-ndeamnă o virtute, ne-atrage-o-nvățătură
Ori imprimăm nisipul cu simplul nostru nume,
Ca o dovadă certă că n-am pierit ca-n spume?
Ce cruntă-i amăgirea când soarbe din făptură!
În noi e Universul și-n jur desăvârșirea,
Căci toate-s ale noastre, de vrem a le culege,
Iar râvna cea mai simplă le caută ivirea.
Divinul e aproape când știm a înțelege
Că-n fapta existenței sculptăm însuflețirea
Propriului nostru cuget și-a crezurilor lege!

Sunt întristarea...

Sunt întristarea unor îngeri,
C-am viața plină de păcate;
N-am ținut post, iar la bucate
Nu am avut aspre restrângeri.
Nu-i interzis să am de toate,
Dar sărăcia-i grea de plângeri
Și-aduce statului constrângeri,
Că viețile nu-s protejate.
Mă voi ruga să am iertare,
Că prăduiesc pensia... multă,
Pe traiul zilnic, pe mâncare
Și n-am deloc o soartă cultă,
Să mă hrănesc cu înântare,
Nu cu opinie ocultă!

Ce să mai fac...

Ce să mai fac cu tine speranț-amăgitoare?
Ca alte mii asemeni de-o viață mă seduceți,
Mi-nflăcărați gândirea, prin visuri mă conduceți,
Dar nu intrați în fapte; vă stingeți în uitare!
De câte ori Destinul ori voia îmi induceți,
Irup din mine însumi trăiri înălțătoare,
Descoperind virtutea și vreri nemuritoare,
Însă nimic nu-i sigur; precum veniți, vă duceți!
Din toată fremătarea îndemnurilor sfinte
Ades, ne-alegem numai cu-nșalătoare zgură,
Regretul ne inundă, nădejdea se dezmințe;
Ne-nsingurăm în cuget, iar zâmbetu-i arsură,
Tumultul existenței se tânguie cuminte;
Tot ce lăsăm în urmă nu capătă făptură!

Din fala tinereții nu mi-a rămas nimic

Din fala tinereții nu mi-a rămas nimic,
De parcă merg în viață pe-o dună de nisip;
Mă bat cărunte vânturi, de jos nu mă ridic
Și n-am nicio scăpare, de plâng sau dacă țip.
În fața mea stă Timpul și nu pot să-l despic,
Căci umilit mă simte, sărac în gând și-n chip,
Iar marea lui putere nu pot să i-o mai stric
Și nicio răzvrătire n-am cum să înfirip...
Prin negura-ntristării, încet-încet, mă sting,
Îngenunghez în mine și-n liniște pătrund...
O lume fără capăt în calea mea disting;
Mă regăsesc eu însumi 'nălțat pe propriu-mi profund
Însămânțat din vremuri, uitarea s-o înving
Cu visuri și credință din dorul meu fecund.

La margine de doruri...

La margine de doruri abia dacă viez,
Căci tot îmi este teamă și parcă nu respir;
Îmi e speranța oarbă și țelul ca un fir,
Mă las condus de soartă și ei mă aliez.
Eu nu mai pot, de-o vreme, la luptă să aspir,
Doar m-adâncesc în gânduri, dorind – mă vicioz
Și mor încet în mine, și nu pot să-nviez...
Din apăsarea sumbră n-am cum să mă răsfir.
Dar tot plângând întruna, deodată, ca un vis
Sau ca un zbor de înger în suflet mă deschid;
Ființa mea, învinsă, de rele s-a dezis;
Recuceresc nădejdea, zvârl cugetul perfid,
Din îndoiala tristă scot orice compromis,
Îmi regăsesc credința, iar jalea mi-o desfid!

Mă simt stingher în lume...

Mă simt stingher în lume și sunt al nimănui,
Prietenii n-am din vremuri, ci doar de-alaltaieri;
N-am cui să plâng pe umăr de griji și de dureri,
Îmi dăruiesc iubirea oriunde și oricui.
Dar repede-i uitată, ca ziua cea de ieri;
Rămân în mine singur și, tot mai trist, mă sui
Spre ferecate gânduri absurde și-amăruii...
C-această viață goală e plină de poveri!
Pe cine azi să caut din tinerețea mea?
La care poartă oare să îndrăznesc să bat?
Dar după-atâta vreme n-au cum a mă mai vrea...
Cu grea neprețuire am fost înconjurat
Ori n-am știut eu însumi în inimi a-ncăpea...
Iertare, cer iertate...mereu v-am așteptat!...

Știam demult c-am să mă lupt...

Știam demult c-am să mă lupt cu Veacul, Teama și Durerea;
Îmi scriam versurile – stol, ca să rup nimb din nemurire
Și din Cuvânt construiam scut și năzuiaam în Izbăvire,
Căci înfruntam Nemernicii, luând din Dragoste putere.
Și chiar dacă-s înfrânt acum, nu mă sufoc în umilire,
Sunt mândru c-am avut un scop și nu m-a risipit Tăcerea,
Trufia le-am înjunghiat, ne-nfricoșându-mă căderea,
Ci spre-nălțimi m-an ridicat unde îmi aflu împlinirea.
Nu m-am aflat la voia lor, deși mi-au sângerat ființa
Și-au picurat în sufletu-mi o nesfârșire de veninuri,
Căci le-am simțit ce jale-aduc oriund' le-mpinge necredința
Și mi-am aprins în inimă iubire 'naltă de seninuri,
Mi-am hrănit cugetul cu zbor și l-am sculptat în conștiință
Mă simt deplin biruitor, imun la nesfârșite chinuri.

...Când îmi privesc singurătatea

Din suflet lacrimile cad când îmi privesc singurătatea;
Pe nimeni nu mai întâlnesc, în mine vidul se propagă;
Chiar visele dispar stupid, nesocotind Eternitatea,
Nicio speranță nu invoc, e vagă viața mea. E vagă!
Doar amintirile rîzbat din ascunzișuri fermecate,
Învie Timpul irosit, redând iluziei crezare,
Și m-amăgesc cu împliniri ce nici n-au fost ori sunt uitate,
Sărac mă simt și-al nimănui, Destimul meu, în fine, moare.
Degeaba clipa tremură când viața pierde strălucirea;
Cui pasă că dispari în neant, tu, uimitoare viețuire,
Ce ți-ai dorit nemărginiri și-ai pus în versuri nemurirea?!
Oricât ai fi de-ndreptățit, nu aștepta vreo prețuire;
E scris să fin durerii dați, așa cum este răstignirea,
Căci omul e doar patimă și veșnică nemulțumire!

Nu aparțin acestui secol...

Nu aparțin acestui secol, ci vin din vremea erei ruse,
Când comunismul era-n floare, iar libertatea pângărită,
N-aduc cu mine bucurie ori vreo speranță nerănită,
Căci toate idealurile mi-au fost lovite și răpuse.
Eu port pe frunte dureri grele și-n suflet am teamă mărită,
Ce nu mă lasă să-mi iau zborul spre lumi cu visuri nesusduse
Și mă târăsc în neputință, și în vocații descompuse,
M-afund înăclăit în mofturi de umilință răzvrătită.
Rămân pierdut printre nefapte și-mi caut urma prin nisipuri;
Nicio sclipire nu emană grăuntul meu de existență;
Indiferența se desfată cu-aceleași nedistins chipuri...
Oricât aş vrea să-mi smulg trecutul, ies prin Nimic în evidență,
Niciun stindard nu port în luptă, iar gândurile-s prototipuri;
Da, simt că Timpul meu se stinge – nu mai emit efervescentă!

...Niciun gând nu mă-mpresoară

Nu-mi arde niciun dor în suflet și niciun gând nu mă-mpresoară,
Am sentimentul neputinței întrepătruns în conștiință,
Simțindu-mă fără menire și inutilă iscusință,
Care emite nedreptatea din lumea care-l înconjoară.
Sedus de vorbe iscusite, să am o strictă-ngăduință,
Mă limitez la ce se spune și n-am opinie contrară,
Fiind o piesă de manevră în orice scopuri necesară –
În mine nu mai sunt eu însumi, ci doar o simplă neființă!
Îndoctrinat în trai și-n cuget cu înțelesuri otrăvite,
Slujesc păreri înșelătoare impuse vremii de Putere
Și mă transpun în aprig dascăl al scopurilor parvenite...
Când, însetat de libertate, am deslușit altă vedere
Și uimitoare-nvățămintă, ideile mi-au fost oprite
Și-s alungat ca un rău sfetnic ce scoală obștea din zăcere...
Când va fi ziua...

Când va fi ziua mea din urmă, nu va cădea nicio cometă,
Căci oamenii fără valoare nu turbură, vai, Universul
În niciun chip, sub nicio formă, oricât de grav și-ar sfârși
mersul,
Ci voi pleca pe neștiute spre țărmuri unde se regretă...
C-am fost un visător nevolnic, ce-a răstignit în chinuri versul
Și-a născocit, trădat de muze, o lume-ngustă, incompletă,
Nu-i un motiv de afirmare, stingerea vieții se repetă;
Vrând nemurire fără merit, primim, în schimb, exact reversul...
Despre sărmani nu se vorbește c-ar fi trecut, cumva, prin
veacuri,
Nu bat nici clopotele straniu, stingerea lor este firească
Și, într-un fel, chiar așteptată să piară-n van ca niște fleacuri...
Prietenii cei buni te uită și, cum e greu să-și amintească
De vreo trăire importantă, vor medita vag la atacuri...
În timp ce peste huma sumbră vreo buruiană va să crească!

Pe nicăieri...

Pe nicăieri nu mă mai aflu și nicio faptă nu mă cheamă;
În uimitoarea existență rosturi adânci, cu importanță,
Oricât de mult lumea le-adoră, în mintea mea n-au rezonanță;
Uitarea viața-mi năpădește, nerămânând nimic de seamă!
De caut disperat o cale către limanul de speranță,
Crezând că nu mă pierd penibil, dau amăgirii suflet vama,
Implor idei să mă cuprindă, căci ignoranța mă aclamă;
Mă războiesc cu mine însumi, îndurerat dorind prestanță.
Ceva din noi smulge valoare, că soclul demnității cade,
Suntem împinși către tăcere și spulberați către niciunde;
Chiar dacă ești în spirit ager, nu mai ai loc pe baricade.
O altă lume se ivește gata în ea să ne scufunde,
Că nesfârșirile-i de gânduri pe noi se prăvălesc – cascade;
Chemăm în ajutor trecutul...iluzia doar ne răspunde!

N-am niciu merit...

N-am niciun merit să reclam că nu mai sunt băgat în seamă
Și nicio vorbă importantă de nimeni nu e observată,
Dar nu fac nimănui reproșuri, căci nu e lumea vinovată,
Cât timp eu însumi vreau să aflu cum fapte de mi se destramă.
Credem că nu trăim degeaba și se va ști c-am fost odată
O uimitoare fulgerare ce viitor doară proclamă,
Se-nvrednicește cu speranțe și veșnicia o aclamă,
Lăsând sculptat în lutul vremii cugetul voie întronată.
Nu ne convine modestia, vrem să urcăm sus, la tribună
Și, chiar dacă n-avem ce spune, gestul dorim să se rețină
Ca pe-o aleasă comportare, ce lumea o s-o recompună.
Arareori vom recunoaște că truda nu ne-a fost deplină
Și-n tumultoasa existență am evitat marea furtună
De-a ne jertfi comoditatea pentru-nălțare spre lumină!

II - V R A J A C U V I N T E L O R

Motto:

**Când ai ceva de spus, nu te poți adresa decât oamenilor; în
pustiu cuvintele nu se propagă!**

**Cuvintele sunt aripile care nu lasă oamenii să se
prăbușească în tăcere.**

Suntem fericiți că ne este dat să trăim în raiuri de cuvinte.

Din volumul ***Cristale de cuget*** – 10.000 de cugetări și
aforisme, Brăila, Ed, Danubius, 2011

Sunt ani...

Sunt ani de când, rebel, tot scriu poeme
Și port senin și grav dulcea povară,
Simțind cuvântul cum mă înfioară
Tot căutând trăirile supreme...
Credeam, cândva, c-ar fi treabă ușoară,
Ce nu-mi va ridica prea mari probleme...
Și-n timp ce eu mă sting mult prea devreme,
Deduc că este-o faptă grea și-amară.
Cu toate că mă lupt și-acum cu versul,
Ca să renunț nu pot, căci sunt sublime
Și vreau să-i știu iluziei reversul...
De-o vrea un rău ca vraja să-mi suprime,
Cât voi trăi nu schimb harului mersul;
Rămân pe veci un sclav avid de rime!

Ies noaptea rime...

Ies noaptea rime pure la lumină
Din bezna care voia le-o închide,
Să stălucească-n strofele toride,
Cu frumusețea care le anină.
Minunea lumii noastre se divide,
Într-o suavă primenire fină,
Surâde ca un mugur fără vină,
În tainice ademeniri candidă.
O fi o vrajă oare poezia,
Sprea a uita că viața noastră plânge?
O, cât de-adânc și dulce-i e beția!
Dogoarea ei durerea o restrânge,
Seduce-n noi mărirea și trufia,
Și-ncrâncenarea aprigă se frânge...

Când muza...

Când muza dragă intră în odaie,
Demult prin gânduri rimele-mi colindă,
Simțirea vie stă să se aprindă
Și să se ia cu veacul la bătaie...
Idei de vis ar vrea să mă cuprindă
În vraja care noaptea le despoaie,
Dar harul bun nu le găsește straie,
Căci zâna mea îmi pare suferindă.
M-ajut-atunci iubita mea soție,
Cu a ei pace pură și senină ,
Dându-i ei grija vieții să mi-o știe...
Și-n glas de doruri care se anină
Colind haihui prin noaptea grea, pustie,
Visând la lumea care o să vină...

Văd că pândește...

Văd că pândeșt-n stradă sărăcia
Și-ar vrea ca să pătrundă chiar și-n casă,
Căci a văzut, precis, versuri pe masă;
Și, cum valoare n-ar poezia,
Ca un magnet de ea este atrasă,
Să-i tulbure adânc filosofia
Și chiar credința, pacea, armonia,
Ca o nenorocire sângeroasă.
Ce crezi, sărmană minte visătoare,
Că lumea se hrănește cu imagini
Ori cu idei, oricât ar fi de-nălțătoare?
S-a plictisit să tot întoarcă pagini,
Când sunt oferte mai atrăgătoare...
Nu-i bai că visurile-s în paragini!

Demult nu am mai scris o poezie

Demult nu am mai scris o poezie,
Căci nu mai cochetez cu nicio muză,
Iar rima-i supărată și ursuză,
Fiind aleasă prea din sărăcie.
Cum viața mea-n visare e confuză,
Nu mai găsesc în suflet nicio reverie,
Iubirea însăși e zădărnice,
Iar cugetarea bravă mă refuză.
Sălbăticit de propria mea sevă,
Abia-nfirip un vers de aguridă;
Pipernicita roadă se relevă
Ca o-nzestrare rece și stupidă,
Făcându-mă să îmi urzesc o grevă...
Și-apoi uitarea grea să mă ucidă!

Am scris...

Am scris catrene, rime și sonete,
Și mii de cugetări înaripate...
Cucernic, le-am creat cu duh suflate,
Ciopindu-le în gând pe îndelete...
Nespusă dragoste am pus în toate,
Să soarbă viață când le este sete,
Iar drumu-n lume să nu și-l regrete
Și să răzbată-n veci spre libertate.
Am fost, cândva, cea mai bogată clipă
Și străluceam în mine de văpaie,
Căci de speranțe eu făceam risipă...
Cu grea uitare Timpul întretaie
Iluzia care în suflet țipă!
Nimic n-a fost...ci doar un foc de paie!

La tine mă gândesc...

Lidiei

La tine mă gândesc, copilă dragă,
Când noapte scrisu-mi lasă pe hârtie,
Că tu-mi vei fi mereu tovărășie
Prin lumea mea de cititori pribeagă.
Eu simt, asftfel, că viața nu-i pustie
Și-am reușit să las o cât de vagă
Speranță vremurilor fără de vlagă,
Robite de tristețe și trufie.
Voi fi, prin tine, dincolo de mine,
Înfricoșând singurătatea rece
Cu jarul clipelor divine,
Ce mi-a fost dat cu dor a le petrece,
Nădăjduind spre cugetări depline
Ce-au vrut peste dureri să se aplece...

E versul meu ca și un mărăcine

E versul meu ca și un mărăcine,

Spe-a rezista la ger și la omidă;
Își scoate ram prin pulberea acidă,
Aflându-și rost prin arșiți și suspine.
Când fructele se-ațin să se deschidă,
De zemuri nu mustesc ca un ciorchine,
Dar prin pustiuri cu tristeți vecine,
De-arome gem la fel ca o stafidă.
Așa-nțeleg eu să nu dau durere
Celor ce nu găsesc în viață pace!
Nu-i amăgesc și nu-i îmbăt cu miere;
În mine jalea-n doruri se preface
Și, pe cât cugetul îmi dă putere,
O mană pentru ei mereu voi coace!

Mă-ntorc la tine...

Mă-ntorc la tine, poezie rară,
Ce mă-nsoțeau în orice-mprejurare;
Cu tine colindam cărări stelare
Și mă-mbătam cu doruri către seară:
Sorbeam văpăi de visuri și candoare
Din strofe cu suspinuri de fecioară,
De mă-nrolam spre-o lume lagendară,
Să cuceresc muze inspiratoare...
La flacăra atâtor rime pure,
Mi-am ars a aripilor fâlfâire,
Ca un bondar ce a venit să fure
Acea minune vie de sclipire,
Spre-a evada din clipele obscure,
Dorind avid nectar de nemurire!

...Penița nu-i o rămă

În mâna mea penița nu-i o rămă

Ce-și lasă urmele pe unde trece
Și se târăște către huma rece
Ca să linghească fiece fărâmbă...
Ci bisturiu îmi e ca să disece
Tot răul care timpul ni-l dărâmbă
Și-n chinuri visul vieții ni-l sfărâmbă,
Făcându-ne virtutea să se plece...
Ea scrie grav, iar fulgeru-i aprinde
Netrebniciile ce ne-nconjoară,
Iar din lumină pură va desprinde
Văpăi ce sufletul îl împresoară,
Cu demnitatea care harul mi-l cuprinde
Și nu pot fi *valet de călimară*!

Sădesc...

Sădesc iar gânduri limpezi peste glie,
Ca să rodească mană salvatoare
Și să destrame neguri temătoare
Din vremurile lungi în silnicie.
Cuvântul singer este fructul care
Cu sârg și însemnată bucurie
Oferă leac și geană de sfinție
Pentru orice nedreaptă-ndurerare.
Nu-s simpe-nchipuiri, ci trudă pură
Extrasă din Virtuțile trăirii
La care-am pus nimb și-am dat făptură.
Semănător pe câmpul ne-mplinirii,
Vieții dedic umila-mi scriitură,
Drept candelă pe drumul izbândirii!

Din triste rătăciri...

Din triste rătăciri revin în lume,

S-aduc prinos trăirii liniștite,
Că mult regret aridele ispite
Ce m-au condus spre rosturi fără nume.
Nu vreau să mai visez zări neivite
Ori patimi care glorii să-și asume,
Crezând în trăinicia unor spume
Și în victorii mari necucerite.
Pe coala de hârtie pun compasul
Și stabilesc limanuri pentru luptă,
La carul de idei înaripând Pegasul.
Acum, când truda mea neîntreruptă
Cuvântului îi vrednicește glasul,
Definitiv zădărnicia-i suptă.

...Calea e abruptă

Într-un colț discret, neglijat de vreme,
Un vers răzvrătit sună din trompetă;
Strofe se ivesc, rima se repetă,
Vii sonete-apar, imnuri și poeme.
Toate se vor glas aprig pe Planetă,
Dorind a vorbi lumii ce se teme
Iar de amăgiri ca de anateme;
Oare-or fi un moft, ori se vor ștafetă?
Omule, visezi? Către viață vino,
Nu spera-n virtuți; pentru ele luptă;
Câtă forță ai, harului închin-o,
Înălțare-i grea și pare-nteruptă,
Iar de suferă, singur tu alin-o,
Căci spre glorie calea e abruptă!

Mă voi îndepărta...

Mă voi îndepărta de poezie,

Căci nu mai pot să-mi zbor închipuirea;
Urâtul îmi substituie simțirea,
Damnat fiind de tristă sărăcie.
Cum am în preajma mea Nevoia doară,
Cu sumedeniile ei necazuri,
Chiar dacă-i interzis să am extazuri,
Nu prididesc să caut rima rară,
Din vremea când s-a definit pe sine,
Omul s-a rostuit întâi de hrană
Și-n urmă și-a permis trăiri divine!
Cum existența azi e-o vie rană,
Balsamul răzvrătirea îl deține,
Spre-a zămisli dârzenie umană!

Penița mea...

Îmi public astăzi ultima mea carte,
Dar bucuria n-o să mă absoarbă;
Oricare zi mi-o fi de-acuma oarbă,
Că de nădejde nu voi avea parte.
S-or înnodea mereu lacrimi sub barbă,
Căci mă-ncrustez în renunțări deșarte,
Nu voi mai căuta rime aparte,
Lăsând ca vremea patima să-mi soarbă.
Îndurerat și pustiit rămână
Umilul loc ce-l ocupa discretă
Penița mea sărmană și bătrână!
A scrii, a râs, s-a vrut poetă,
Să fie oamenilor la-ndemână
Și înspre nemurire o ștafetă...

Vă răsfioresc...

Vă răsfoiesc cu multă-nfrigurare,
Sărmane cărți de oameni necitite;
Știu cât de greu pe lume-ați fost ivite
Și sufăr cât v-am dat întruchipare.
Deși purtați idei nebănuite
Și-ascundeți cutezanțe de valoare,
Îmbrăcați giulgiul trist de nepăsare,
Căci nu treziți în cugete ispite.
E-adevărat că nu ați fost create,
Pentru pigmei drept rampă de lansare
Din vid și din inferioritate.
Am vrut să vă trimit în larga zare
Drept imn semeț, aprins de libertate
Cu idealuri vii, nemuritoare!

Ne despărțim...

Ne despărțim de-acum, iubită muză,
Căci nu mai avem doruri când să spunem;
Înspre-nnoptare întristați apunem,
Iar nemurirea, parcă, ne refuză.
Înamorarea totuși ne-o expunem,
Ca stângăciilor să fie scuză,
Dar și o înstelată călăuză
Spre cei la care harul să-l depunem.
Am venerat suprema pasiune,
Învrednicit de-ndmnul tău fierbinte,
Și-ți mulțumesc, c-ai fost ca o minune;
Mi-ai revărsat izvoare de cuvinte
Să-ndplinesc sublima misiune
De a fi visurilor bun părinte!

N-acuz...

N-acuz și nu găsesc trăirii vină

Că nu mă mai seduce înserarea,
S-aștern în versuri toată revărsarea
Ce mi-a scăldat ființa în lumină.
De ne-nțeles pălește cugetarea
Și vraja verbului discret suspină,
Chiar muza mea îmi e ca o străină,
Căci nu îmi mai aprinde-nfiorarea.
Dispar năvalnic amintiri suave
Și-mpotriviri ce s-au dorit rebele,
Că de tristeți sunt zilele bolnave.
Regret: pe cer sunt mai puține stele,
Iar idealurile prea firave
Și plâng tăcute visurile mele!

Când vă privesc...

Când vă privesc, c-atât de întristate
Purtați cumplita lumii nepăsare,
Ca pe o cruce neîndurătoare,
Simt că v-am dat, cărți dragi, triste păcate.
Purtați pecetea faptei visătoare
Ivită din trăiri adevărate,
Chemată de iubiri și de dreptate
În veacul ce-a duhnit a închisoare.
Zadarnic așteptați marea izbândă,
Căci vremea nu vă este potrivită
Cât vechi nemernicii mai stau la pândă.
Dar va veni un Timp, ca o ispită,
Când cugetele fără de osândă
Vă vor sorbi minunea răzvrătită!

Mă-ntorc să scriu ...

Mă-ntorc să scriu iar cugetări tenace,

Cu verbe-aprinse să conjug speranțe,
Să pregătesc alese cutezante,
Iar gândul pur în fapte a-l preface.
Cenzurez agasante aroganțe,
Îmbrăcând rima-n dura ei găoace,
Să fac de răs pe cei ce-au minți sărace
Și-n cuviință mari restanțe.
Să nu-i mai văd că-și plimbă fudulia,
Călcând peste virtuți și idealuri,
Trădându-și patima și barbaria;
În demnitate își înfig pumnaluri
Și-n modestie aprigă trufia;
Pe voia lumii sunt mereu pe valuri!

Încă mai caut...

Încă mai caut căile ascunse
Ce duc spre taina-nțelepciunii,
Chiar dacă înfocarea pasiunii
Aprinde universuri nepătrunse.
Să știu, să pot, să fiu virtute rațiunii,
Spre a intra în rosturi nestrăpunse,
Cât și-n nemărginirile ne-ajunse,
Tânjind hotarele perfecțiunii.
Naiv, las cugetului liber frâul
Și mă-ntrevăd bogată-nchipuire,
Precum o holdă se visează grâul.
Dar simt neșansa cum la pândă sare,
Ca un torent ce-a năvălit pârâul,
Prăpăstuind sublima înălțare!

Deși senin...

Deși senin și fără nicio vină,

Osânda vieții te arde în ființă,
Tot îți urmezi suprema ta voință
Și reclădești altare din ruină.
Sperând în marea vieții biruință,
Sădești iubiri în inimi ce suspină,
Redobândești încredere divină
Și pentru ea te-afunzi în cuviință.
Din tine scoți puterea și iertarea,
Durerilor aflându-le iubire,
Și nu te împietrește disperarea.
N-ai pentru tine nicio jeluire;
Prin jertfa vieții îți urmezi cărarea
Și te înalți din propria-nrobire!

O, bunii mei maestri...

O, bunii mei maestri, înalte simțăminte,
Mă plec în fața voastră, umil vă cer iertare,
Că vă pătrund în cuget și fur înaripare,
Ca un pungaș amarnic, sărac și fără minte!
Căci eu trăiesc în umbră – poet dintr-o eroare,
Lipsit de harul sacru, fixat de Soartă-n ținte,
Să nu-mi ridic gândirea spre a privi 'nainte;
Micimea mă sufocă în uriașe gheare!
Eu nu-s, ca voi, aleasă creație divină
Să port pe frunte lauri și-n vis nemărginire,
Ci sunt zbârcit în mine și mut ca o jivină...
Mă bântuie tristețe și vie răzvrătire,
Că doar amara humă îmi este concubină
Și niciun har Supremul n-a pus în a mea fire!

Nu-i nimeni să mă știe...

Nu-i nimeni să mă știe cum suflet pun în versuri
Când semăn vorbe grave ca-n lume să respire;
Cu greu mă-ndură muza, profund să mă inspire,
Să-mi duc dulcea osândă prin oarbe universuri.
Printre dureri umane las gându-mi să se-nșire...
Mă lupt cu nedreptatea și fac, prin rugi, demersuri,
Ca lacrima divină să-ndrepte strâmbe mersuri,
Să fie-n case pace și-n suflete iubire.
Din cât implor Mărirea, nimic nu-i pentru mine;
Mă-mbogățesc prin fapte, nu sărăcesc prin daruri,
Mă vindec prin durere și-s vajnic prin suspine.
Dar dacă-n van mi-e voia și doar absorb amaruri,
Mă duc din astă viață, căci nu mi se cuvine
Decât adânci regrete și arșiță de jaruri!

Când n-oi mai fi pe lume...

Când n-oi mai fi pe lume, să nu-mi îngropați gândul,
Căci într-un veac de glorii, cum rar a fost vreodată,
Împins de voia sorții, zvârlit de vreo lopată,
Un dor, arzând văpaie, visul dezăvorându-l,
Va izbucni năvalnic și-o lume minunată
Il va privi uimită, de sine întrebându-l,
El va întoarce Timpul, din pace recreându-l,
Și va rosti verdictul: *A fost ca niciodată...*
Oricât de dulce, astăzi, vouă vă este glasul,
Să n-așteptați, nevolnici, ca-n viața efemeră
Semenii voștri aprigi să vă susțină pasul;
Pentru plăceri umane uitarea nu-i severă,
Dar toți cei care-n taină își zboară-n zări Pegasul,
La stima vremii surde zadarnic ei tot speră!

În toată fapta vieții...

În toată fapta vieții și-n orice gând al zilei,

M-a îndemnat cuvântul să vreau desăvârşire,
Să pun nu doară suflet şi clipă de simţire,
Ci trudă nesfârşită pe albul pur al filei.
Atunci sonetul zboară, când simte dăruire
Şi-n gesturile tandre, şi-n lacrimile milei;
Nimic să nu las searbăd de temerile silei
Ori să-mi înşel fiinţa c-o palidă rodire!
Prin nopţi prea lungi de iarnă, când Timpul griji nu poartă,
Mă recitesc temeinic şi detaşat de rele,
Iar tot ce-am scris în grabă de-a pururi nu mă iartă...
Le cer îngăduinţă să mă întorc la ele,
Să-mi duc cu drag osânda de-a le transpune-n artă
Şi cerul lor cu nouri să-l zugrăvesc cu stele...

Mă chinuiesc degeaba...

Mă chinuiesc degeaba: nu scriu de-o săptămână;
A-ncremenit simţirea, iar gândul nu mai zboară,
Mă-năbuş în uitare, căci rima stă să piară,
Nădejdea mă înşală, iar soarta mi-e hapsână.
Aceasta-mi e trăirea: haină ca o fiară
Ce muşcă-n bucurie, flămândă şi păgână;
Eu sunt o-nchipuire, ea-i clipa cea stăpână;
Suntem două fiinţe ursite să dispară...
Mi-adulmecă fiinţa tristeţi primordiale,
Iar efemera vrere se zbuciumă-n neştire
Şi-ngroapă-n mine visul din lumi transcendente.
Să ies în calea vieţii şi să-i cerşesc iubire
Ori să mă-nec în patimi sau aventuri fatale?
Cum să deduc ce-i bine, cine îmi dă de ştire?!

Tot nu-mi găsesc cărarea...

Tot nu-mi găsesc cărarea să-mi duc a mea osândă;
Mereu m-afund prin grote ori stepe pârjolite
Și-am obosit de-o vreme, călcând peste ispite,
Căci nesfârșite rele ascunse stau la pândă...
Sădesc sărmame versuri cu rime ofilite,
Visuri cu doruri sterpe și inima plăpândă,
Idei cu gândul molcom și fără de izbândă,
Cu chipuri temătoare și aripi neivite...
Speranțele se curmă, desaga mea e goală,
În jur se lasă seara, n-am nicio vizuină,
Apune-ntrg Pământul, iar noaptea-i mondială...
Aud pustiu-n mine și mintea cum suspină;
Deasupra mea seninul s-a transformat în smoală...
În suflet doar credința mai are-n ea lumină!...

Pornit de unul singur...

Pornit de unul singur pe marea zbuciumată,
Spre un tărâm de basme cu viață nesfârșită,
M-au prins din urmă Furii cu inima coclită
Și-mi blestemă ursita, din cale să m-abată;
Atrag deasupra-mi neguri și teamă otrăvită,
Mă ard cu înșelare, voința să-mi răzbată,
Că marea mea iubire n-ar fi adevărată
Și caut o himeră de mintea mea cioplită.
Mereu, de-a lungul vieții, ademeniri viclene
Ori prigoniri haine mi-au apărut în cale,
Să-mi părăsesc timona atras ca de Sirene...
De suflet însă dorul îmi este prins în zale;
Sunt una cu talazul în luptă, ca-n arene;
De-o fi – care pe care, în chinuri abisale!

Tu ce ești, poezie...

Tu ce ești, poezie, un strigăt, o chemare?
Tu reprezinți un suflet ori ești o conștiință?
Te spovedești pe tine sau ești o neputință
Ce-și caută o cale tocmai de exprimare?
Oricât te simt de-aproape, rămâi o năzuință,
Când dureros de dusă, când pură răsuflare,
Dar sunt întotdeauna în dornică zburare
Și-aștept aleasa clipă să capăt dăruință.
Mă lumpt să-ți aflui drumul, dar greu te lași convinsă,
Refuzi să-mi fii natură, să te posed în fire,
Și-atunci suprema-ți geană rămâne neatinsă...
Închide-voi în mine năpraznică iubire;
De vraja clipei sale va fi mereu aprinsă,
Simțindu-ți existența în veșnică ivire...

S-a potolit dogoarea...

S-a potolit dogoarea și fructele-mi sunt coapte,
Poftească orșicine, de vrea, a le culege;
Savoarea lor e pură, ca pentru neam de rege,
C-au supt sevă ascunsă și-au aromat în noapte.
E darul meu acelor ce vor a-l înțelege;
În clipe de visare am pus în viață fapte
Și le-am ferit de rele, și le-am ursit în șoapte,
Să fie dor în lume și într-o altă lege.
Aduc prinos acelor care-au crezut în mine
Și mi-au hrănit ființa cu visuri de dreptate,
Găsindu-mi doar prin luptă speranțele divine.
În ziua când, ferice, am plâns în libertate,
Mi-am smuls din neguri gândul și viața din ruine,
Și dăruii bucurie și rimele-mi curate.

Îmi cioplesc chip de piatră...

Îmi cioplesc chip de piatră, în timp să viețuiască;

Nu folosesc ciocanul, nici mușcături de daltă,
Nici focul, nici toporul, ci gândul mi-e unealtă;
Cu el înfrunt Destinul, cu el ard tot ce-i iască.
Adun din clipa vremii cristale laolaltă
De simțăminte-alese, de linie regească,
Să lumineze lumea, s-o-mpace, s-o unească
Și le-nlesnesc sclipirea în rază grea și-naltă.
Întreaga-mi dăruire o strâng ca pe-o comoară
Și-o împietresc cu vrajă, în veci ca să rămână;
Prin ea exist eu însumi, mă nasc a doua oară!
E scris să lași în urmă un pom sau o fântână,
Ca semn de împlinire, ca rodele de vară
Și sfântă rugăciune ce inima ți-o-ngână...

Eu știu că drumul vieții...

Eu știu că drumul vieții pe care-l las e gol:
Nimic nu mă urmează, căci mi-e pustiu cuvântul
Și-n mina mea de gânduri sărac mi-e zăcământul,
Iar tristu-mi El Dorado un semn e de ocol.
Dureri, fără-ncetere, mi-au ruinat avântul,
C-am tras edecul sorții pe cale de nămol
Și-n piept, rănit de ură, prin vremuri de pârjol,
Mi-au suspinat speranțe și, aprig, simțământul.
Am plâns în anii tineri, dar nu m-am lepădat
Nici de credință 'naltă și nici de poezie,
Căci le-am ascuns în suflet și-n dor adevărat,
Și ard și-acum în mine cu-a lor sfântă făclie,
Căci eu, bătrânul gârbov, port cugetul curat
Și, cu eterna-mi jale, pătrund în veșnicie.

Prin multe cazne am trecut...

Prin multe cazne am trecut pân-am ajuns să îmi dau rodul;

Cu greu spre piscuri am urcat, căci printre stânci pândeau
balauri;

Năpârci de rele m-au mușcat, venind puhoi de prin coclauri,
Dar calea nu mi-am abătut și mi-am urmat mereu izvodul.

Nu am învins ca Făt- Frumos, să merit frunzele de lauri;

Perseverent și credincios, dezleg și-acum de vrajă nodul

Ce leagă visuri de Pământ, spălându-le cu lacrimi glodul

Și le desferic de blestemul ce ține gândurile-n șleauri;

Adun din viață bucurii și le-ncrustez în rimă rară,

Iar întristările le-nchid sub lespede de cimititre,

Ca lumea să se mântuie de supușenie barbară

Și să-și închine visele spre libertate și iubire,

Ieșind din vremea ce le-a fost nesocotită și amară,

Spre a renaște în alt veac, în omenească zămislire.

Mi-e dor...

Mi-e dor să scriu catrenele de altădată

Și să-mi tresalte inima de bucurie;

Chiar dacă truda mea în lume nu se știe,

Speranță-n ele port în veci nestrămutată.

În lunga și amara mea călătorie

Prin existența sură care mi-a fost dată,

Eu voi fi doar o umbră prea neobservată,

Dar ele-mi sunt nemuritoarea mea solie!

Stau versurile ca soldații la paradă,

De parcă ar dori, astfel, să-mi dea onorul,

Deși eu știu că n-am făcut mare bravadă,

Dar le-am crea, din greu, cu dalta și toporul

Din fibră pură și le-am scos în stradă

Pentru acei care le-ar duce, poate, dorul.

Când noaptea...

Când noaptea pun speranțe pe hârtie

Și gândul zboră liber peste-ntinderi,

Irump din suflet tainice aprinderi,
Iar viața pare cum ar trebui să fie.
Dorința clipei iese din cuprinderi
Și se-ntrevăd chemări de armonie,
Un alt imbold colindă peste glie
Și fremătăm spre veșnice extinderi.
Și-n timp ce eu visez o altă soartă,
Săgeți din soare lumea ne-o arată,
Cerșindu-și liniștea din poartă-n poartă.
În existența grea și-ndurerată
Nădejdea este doar o sferă spartă ,
Pe care n-o refacem niciodată!

Ce lung răstimp...

Ce lung răstimp la versuri mă întoarce
Să-mi spovedesc durerile trăite,
Să număr anii tâmpelilor albite,
Iar grijile din gând să se descarce!
Atâtea visuri sfinte irosite
Au fost ursite trist și rău de Parce,
De simt că-n inimă venin îmi stoarce...
Iar dorurile-s toate negrăite.
Mă tângui și mă rog în orice noapte
Să-mi schimb destinul vieții mele oarbe,
Stăpân să fiu eu însumi peste fapte;
Să simt cum un nou idol mă absoarbe,
Să-i spun de dorurile mele-n șoapte...
Și-atunci pustiu-n mine s-o resoarbe!

M-ascund...

M-ascund în taina sacră din pădure
Și-o pace caldă gândul mi-l veghează,
Iar glasul harfei mute înviază;
De mine muza pare să se-ndure,
Căci aflu dor nespus în orice frază;
Se-nșiră rimele adânc și pure,
Ideile vor toate să mă fure
În lumea-n care sufletul visează.
Și-am să mai stau în codrul fără larmă,
Poate un veac, dacă voi fi stare;
De mulțumirea-n sine-o să m-adoarmă,
Voi reentra în lungă nepăsare ...
Și-atunci, închis ca într-o cazarmă,
Voi ști că viața nu-i o sărbătoare...

Scriu sonete...

La masa mea de lucru scriu sonete,
Luptând din greu cu stiva de cuvinte,
Mi-e dorul viu și inima fierbinte,
Dar spun: *ce-o fi de capul tău, poete,*
Când n-ai făcut așa ceva mai `nainte,
Căci este-o treabă foarte grea, băiete,
Și-oriât ai vrea s-o iei pe îndelete,
Să știi că n-o să ai destulă minte...
Încă mai port în gând zeci de silabe,
Mai țin în frâu idei mici și sprintare
Și nu dau pinteni unor biete gloabe,
Căci drumu-i lung și visele-s fugare,
Iar calea nu-i bătută cu podoabe
Și nu știu să deschid `nalte altare!

Te-am așteptat...

Te-am așteptat, sonet, o vreme lungă

Până să intri-n casa mea sărmană;
M-agăț de tine ca de o icoană
Să-mi depăn rugăcinunea mea prelungă.
N-am cutezat să îți aduc prihană,
Dar dragostea spre tine mă alungă
Și-ți sorb credință multă, să-mi ajungă,
Atât cât nu-i destulă nicio hrană...
Scriam demul cu-nfrigurare rime,
Catrene, cugetări, chiar și poeme,
Dar tu te închideai în adâncime...
M-oi cufunda în propriile-ți scheme
Și voi ruga divina ta Mărime,
Să-mi dea din sine calde diademe...

Îmi iau...

Îmi iau hârtia, guma și creionul
Ca să notez o cugetare rară,
C-o simt că vrea în lume să apară,
Chiar dac-apoi ar paște-o ghinionul
Și ar avea o soartă grea și-amară,
Căci azi la modă este Milionul;
Stăpânul aspru care ar da tonul
Chiar și în biata lume literară.
Dar dacă harul te-mpinge în păcat
Și scrii cu trudă o pierdută carte,
Ți se va spune că tu ești vinovat,
Că tragi căruța singur într-o parte,
Scoțând în lume un lucru perimat,
Ca rod al viselor demult deșarte!

Nu am îndemn...

Nu am îndemn să scriu multe cuvinte,

Lăsând plăcerea să o ia la vale
Și să mă-mbăt cu vorbe, cu taclale;
Iubesc rostirea scurtă și fierbinte,
Spre-a o-ncrusta în raze de cristale
Să poartre harul lacrimilor sfinte,
Să știu că le-am dat suflet, ca părinte,
Și le-am ferit de înțeleșuri goale.
Am smuls din viață cugetări aprinse
Și le-am format la cald, pe nicovală,
Să plece-n zbor cu aripile-ntinse.
Iar dacă unora pare cârpeală,
Eu nu îmi las speranțele învinse
Și îmi reiau lucrarea cu migală...

Prin cugetări...

Prin cugetări, prin rime și catrene
Am tot sperat s-ajung și la sonete;
Părea un fapt ce-ar vrea să-mi dea regrete...
Dar mă chema o vrajă de Sirene!
Chiar dacă nu pătrund la mari secrete
Și-mi joacă renghiuri rimele viclene,
Nu mă încât cu vorbele alene...
Mă-nalț în zbor abrupt ca un erete!
Așa e și cu viața noastră-amară:
Credem că un Destin o strânge-n lanțuri
Și ne ferim, mai tare să nu doară!
Dar dacă stăm sub strângerea de zbanțuri,
Nu vom zbura din suflet în afară;
Ne vom târî ca râmele prin șanțuri!

Pe drumul aspru-al vieții...

Pe drumul aspru-al vieții îmi pietruiesc un nume;
Mă folosesc de rime, de vers și de sonete,
Pun fundament din gânduri, din vis și epitete
Și-nlătur umplutura și silnicele hume.
Din clipe de simțire și a iubirii sete,
Însemne las de doruri și sens de mers spre lume;
La-nalta ei putere, când dor mi-e să mă-ndrume,
Îmi ard patima-n mine și-n aprige versete;
Mă-ndrept spre-o rază pură: *Să mergem împreună!*
Vă spune vouă, oameni, poetul Țărâlungă;
Acolo e speranță și nu este minciună!
Porniți cu mine-o dată, căci este cale lungă;
Din depărtări uitate visarea se adună,
Ne naștem înc-o dată în liniște prelungă...

Am scris încă o filă...

Am scris încă o filă cu versurile mele;
Sunt mândre și gentile, chiar de n-aduc foloase;
E drept, că-n astă lume nu prea pătrund prin case,
Căci le-am croit alură, de nu se-ncap în piele...
Credeam că-i demnă fapta, dacă le-nsemn frumoase;
Le socoteam ca număr și le-nălțam rebele;
Nu le-am dat viață lungă prin suferințe grele,
Rupând din nemurire trăiri ambițioase!
M-am bucurat prea iute cu ce mă-ncântă traiul,
Căci știu: de la virtute mult prea puțin pretindem,
Deci cât îmi este umbra, atât îmi e și Raiul!
Cu toate că în luptă însuși de noi depindem,
Alegem căi ușoare, căci ne dorim alaiul...
Avem o viață dată, dar prea ușor ne-o vindem!

M-am prins în grea capcană...

M-am prins în grea capcană și sunt lovit în frunte;
În zboruri prea înalte aripile-mi se pleacă,
Al meu curaj de luptă din gând se dezghioacă..
De-mi pare că în viață aș sfredeli un munte!
Plutind deasupra zării, văzduhul mă înecă
Și-n taină nesfârșită mă simt cât un grăunte,
Obişnuit cu fala trăirilor mărunte
Și cu pigmei de-o seamă, cumva să se întrecă..
Mi-a fost deschis-o poartă ca să privesc înaltul,
Dar, lacom peste poate, m-am ridicat în slavă,
M-am îmbătat cu stihuri și am pornit asaltul..
Dar, smuls din rădăcină, mi-e inima bolnavă;
Eu am a mea măsură și nu pot fi un altul,
Căci proslăvesc cuvântul cu trudă ți zăbavă...

Mă-ndeamnă gândul...

Mă-ndeamnă gândul să m-apuc de treabă,
Scriind despre iubiri, lacrimi și doruri;
Cu toate-am cochetat în lungi amoruri,
Dar azi nu pot s-aștern nicio silabă!
Mă-mpiedic de orice și cad din zboruri,
Mi-e viața searbădă de vis neghioabă,
Se târâie ca o sărmană roabă
Ce-ar fi făcut, cumva, niscai omoruri..
De la un timp, ne părăsesc cu toții:
Prietenii, chiar îngerii, ideea,
De-ți vine să ademenеști... roboții!
Viața își spune însă odiseea:
Nu ne mai ia de-acum nimic nici hoții!
Doar dragosea-și urmează epopeea...

Nicio idee...

Nicio idee nu îmi vine-n minte,

Iar ziua tristă s-a ucis pe sine,
Nimic nu s-a-ntâmpnat să iau aminte
Și iar azvârl țărană peste mine...
Învăți, conștiincios, cum să mă îngrop,
Sprea nu îmi deranja contemporanii,
Căci ei străbat viața numai în galop
Și n-au timp să-mi așeze bolovanii...
De-ar fi fost vremurile liniștite,
S-ar fi oprit, mirați, să mă cunoască
Și să își ierte clipele grăbite.
Când vor avea răgaz să și trăiască,
Vor fi atunci cu inimile obosite...
Le las un vres de dor, să-i lecuiască!

O coală albă...

O coală albă de hârtie ei,
Te uiți la ea și-apoi începi să scrii;
Din ce-ai de spus, așterni doar un crâmpel,
Dar sunt adevărate broderii:
Inele, sulii și cercei
Apar ca niște pure jucării
Din gânduri, înșirate pe alei,
Dar au în ele viață – bogății!
Tot însăilezi ideea c-un creion
Și speră să îi dai aripi și să zbori
Ori s-o rostești spre lume, din amvon;
Din biata-nșiruire scoți comori
Și dai oricărui amărât plocon;
C-un petec de hârtie înfiori!

Din ce în ce...

Din ce în ce, mă tot cuprinde teamă,
Că visele-mi sunt iluzorii toate;
Pradă uitării-s doar și falsitate,
N-am har, nici geniu și nimic de seamă!
Speranțele nu-mi sunt adevărate,
Sunt înșelări numai ce se aclamă;
Se vor eternitate dintr-o scamă
Și fără nicio jertfă, de se poate!
Prea mare mi-a fost dorul, decât crezul,
Mai mult plăcere, decât dăruire,
Cu o mai bună față, decât miezul...
De-ar fi măcar în una vreo sclipire,
Ar însemna că mi-am făcut botezul
În lacrimile vieții de simțire!

Nici dragoste...

Nici dragoste, nici bucurii alese
Nu știe muza mea să îmi aducă;
De nu-mi spune dureri, ea se usucă;
Din suferințe pure sunt culese.
Regretul, chinul, jalea zăbăucă
Daruri i-aduc, ca unei preotese,
Să mi le dea plocon în clipe-alese,
De cred că ea este puțin... năucă.
Și-atunci, tristețea însăși mă inspiră,
Cu tot ce e otravă mă alintă,
Contra oricăror veselii conspiră,
Iar disperarea lumii mi-o dă țintă,
Ca tânguiri să pun în a mea liră...
Și-negurat las viața să mă mintă.

De multe ori o rimă...

De multe ori o rimă mai calcă pe alături;
Ba nu are măsură ori e prea săltăreață
Și-ți tulbură idee cu câte-o boroboacă,
De te trezești deodată că n-ai cum să o-nlături!
Să-i cer iertare muzei, spunând că nu-i isteasă
Ori zvârli la coș hârtia și prin gândire-ți măhuri?
Renunți să mai scrii versuri și-adormi târziu sub pături,
Rebel față de ceruri și supărat pe viață!
Prea deseori ne pierdem pe drumuri abătute
Și tot sperăm în glorii și desfătări străine,
Uitând c-avem în suflet comori necunoscute,
Ce își doresc lumină din propriul nostru sine,
Spre-a se-nălța în zboruri de nimeni percepute,
Unde în preajmă afli divinități vecine.

Chiar dacă...

Chiar dacă nu mi-e sete,
Merg totuși la izvoare;
Vreau gândul să-mbete
Cu aer, vis și soare!
Când inima mi-e goală,
Te recitesc, Poete,
Și sorb vorba regală
A clarelor sonete.
Iar de n-am alinare
Și rima îmi e pală,
Din tine iau suflare
Și-o nemuresc pe-o coală...
Aceasta-mi e trufia:
Căci mândră-mi e hoția!

Am scris un vers...

Am scris un vers pe o hârtie ordinară,
Ce-r fi ajuns, cu siguranță, la gunoi,
Dar s-a văzut, deodată, scoasă din nevoi
Și-acuma îmi pretinde ca să nu mai moară;
A declarat la tot ce-i efemer război
Și, cu tupeu, vrea veșnicie dintr-o doară,
Crezând într-o-nzestrare chiar misionară,
Spunând c-aces Pământ are prea mult noroi...
Și-un Domn, care a fost mai rar pe la vreo școală,
A prins însă-ntr-o zi norocul de picior,
De i se pare, astfel, viața o foială
Ce nu ar merita să-i dea niciun fior,
Căci nu e cine știe ce mare scofală...
El crede că ajunge chiar ...nemuritor!

Adeseori...

Adeseori, mi-e silă și rușine
Să scriu doar despre propria-mi durere,
De parc-aș fi o frunză în cădere
Ce doar pieirii îi va aparține.
Cât timp voința curge prin artere,
Credința-n izbăvire mă susține,
Regenerare mi-o găsesc în mine
Și-o să renasc din propria-mi tăcere.
Am învățat să văd în rădăcină
Cum urcă dorul sevei către soare
Ca să-și boteze floarea în lumină;
Acolo, în adâncuri e dogoare,
Izbândă, viață, liniște divină;
Pătrunde-atunci când inima te doare!

Am locul meu umil...

Am locul meu umil pe-acest Pământ
Și nu las umbră-n fața nimănui,
Spre `nalte cugetări singur mă sui,
Slujindu-mă de propriul meu cuvânt.
Nimic din vraja vieții nu avui,
Sunt mulțumit cu un cernit veșmânt
Și n-am cu nicio forță legământ,
Iar trist sunt doar pe gândul care nu-i...
Să las un semn c-am existat prin veacuri,
Să se prosterne cel care-o să-l vadă
Ori e destul c-am scris, vai!, niște fleacuri?
Orice ar fi, sunt pentru Timp o pradă
Ce nu rezistă oarbelor atacuri;
C-am existat n-ar fi nicio dovadă...

Mă-ntreb...

Mă-ntreb ades care va fi sfârșitul
Creștiilor mele literare;
Le este dată viață viitoare
Sau de pe-acum își poartă vremuitul?
O, pal reflex de biată lumânare!
Cum vrei s-aprinzi văpaie Infinitul
Când tu nici nu îți meriți începutul?
Dispari ca firul de nisip în mare!
De ce pier visurile noastre oare
Când ele poartă suflet și simțire
Și le-am dorit tării nemuritoare?
Cum trecerea prin viață-i o neștire,
Ne cad în haos vreri înălțătoare
Și ne-afundăm în grea neprimenire!

Aș vrea să scriu...

Aș vrea să scriu de-acum numai sonete,

Spre a capta senina primăvară,
Căci rima-n ele e o floare rară
Și-o vrem ca pe-un sărut: să se repete...
Cum zboară melodia din vioară
Ori curge vântul slobod prinre plete
Așa le sorb din marile secrete
Și le transmut în inimi să răsară...
Am să-mi aleg ca temă doar iubirea ,
Cu sentimentul ei de libertate,
Ce-și caută mereu desăvârșirea
Și-i voi da har și-n dor imensitate,
Spre a-și cunoaște visul și-mplinirea
Într-o neconținută puritate!

De truda mea se va alege praful

De truda mea se va alege praful,
Căci visurile-mi mor prin manuscrite;
De un Destin au fost proscrise,
Ființa lor să o împartă jaful.
Toate speranțele mi-au fost ucise;
A mai rămas să-mi fac doar epitaful,
Să-mi biciuie dorințele vătaful
Și să mă spovedesc sub negre clise...
Mi-a mai trecut prin gând, câteodată,
Că vor avea contemporanii grijă,
Să nu-mi fie neliniștea uitată,
(Un leac solid, ca la fracturi o tijă),
Dar pace mea a fost, parcă, jurată:
Nefapta lor mă arde ca o schijă!

Cu lut de râu...

Cu lut de râu și crengi de căzătură
Te lupți din greu ca să-ți înalți colibă,
Dar n-ai putut să-i întărești statură:
Se surpă des dintr-o firească hibă.
De folosești o daltă ci ciocanul
Și-n stâncă-ți sapi bordei ca să dureze,
Îți vei rosti nepieritor aleanul,
Ca-n zboruri veșnice să se fixeze.
Să nu îți cauți loc prin grohotișuri
Lăsate de voinți universale;
Retrage-te mai înspre limpezișuri
Și înălțimi cu piscuri goale,
Pune în vers trăiri din pure luminișuri,
Ca viața ta să nu se mai prăvale!

Mi-am fost chiar mie însumi ucenic

Mi-am fost chiar mie însumi ucenic
Și n-am luat prin amfiteatre note,
Dar am privit numai spre `nalte cote
Ca din afundături să mă ridic.
N-am lingușit, n-am lustruit ciubote,
Am preferat chiar degete să-mi stric,
Să nu mă port ca sterpele cocote,
Ci să pornesc de jos, de la nimic...
M-am curățat eu însumi de omidă,
Ca rod bogat flămânzilor să dau,
Chiar dacă glia mea era aridă.
Otravă, uneori, dacă mai beau
Din cupa cu bejenie perfidă,
Un antidot din truda mea îl iau!

Ce mulți...

Ce mulți cu numele de Țărălungă
Cu artele frumoase cochetează!
Dar când oare un geniu îi urmează,
Ca-n veșnicie numele s-ajungă?
Urcați cu greu prin vremuri, toți cutează
Umbrita ceață-a vieții s-o străpungă,
Iar umiliința clipei o alungă,
Căci gândul vechi din ei se ruinează.
Au rodnicit de veacuri pe ogoare
Și-au rădăcinile în sfântă glie,
Dar frunțile și le-au `nălțat spre soare!
Chiar dacă, azi, își au altă solie,
Cu mult mai grea și plină de ardoare,
Ei sevă duc spre vis și armonie!

Te-am strâns cu drag...

Te-am strâns, sonet, din lume; din bucurii și doruri,
Din clipe-nălțătoae, dar și din zile-amare;
Te-nalț și-ți fac făptură, și-apoi îți dau suflare,
Ca să exiști aevea cu visuri și floriuri.
Te-mpodobesc cu rime frumoase ca o floare,
Îți pun iubire-n cuget și veșnicie-n zboruri,
Să simți puterea vieții și-aprinsele amoruri
Și-apoi în strofe line să curgi fără-ncetare...
Ce măreții de spirit culeg din amăgire!
Ca propria mea fiică îmi dau puteri de viață;
Răpun ființa morții și cred în Nemurire!
Chiar existenței hâde îi pun mai bună față,
Oricărui rău sălbatic îi dar zădărnice,
Căci orice poezie devine-o fortăreață...

Există-o poartă sacră...

Există-o poartă scară ce n-o știu a deschide;
Nu-i nimenea de pază, pătrunde cine poate
Să-i slobozească clanța și vraja grea i-o scoate
Cu vorbe-adânci, de taină, suave și candid;e;
Idilice parole pentru eternitate!
Am încercat adesea cu rime dulci, fluide,
Cu rugăminți, cu lacrimi, cu versuri tari, acide...
Dar niciodată drumul nu-mi lasă libertate...
Zadarnică osână să bați de-a surda-n clopot
Când nu-i cin` să-l audă de tânguiri răsună...
Se pierde năzuința și-al dorurilor șopot!
Nu-ți amăgi ființa...durerea ți-o adună
Și-ncalecă Pegasul, ia zările în tropot,
Învăță-te să suferi și-n versuri te răzbună!

Cu inima...

Cu inima eu îmi aprind sonetul
Să dogorească-n lume de iubire;
Chiar dacă-i mai greșesc, cumva, portretul,
Iertare multă cer, cu grea smerire,
Și port în sufletul meu tot regretul...
E dificil să-nalți așa zidire
Când buna muză n-o are poetul,
Pătruns-adânc în propria sa fire!
Eu însă mă cunun cu bucuria
Când îi sculătez alcătuirea;
În rime aprige îi torn tăria,
Din cugetări profunde-i `nalț gândirea,
Îi dau în grijă sacră poezia
Și liber îi desferec nemurirea...

De scris...

De scris, nicio idee nu mai am în astă-seară,
Eu totuși, fără voie, sunt cu stilou-n mână;
O stare de poveste parcă îmi e stăpână
Și-o las să mă cuprindă în vorba ei ușoară...
Ascunsă vrajă-mbie cu versuri la-ndemână,
Anume inspirate din liniștea d vară,
Ce-n amintiri se scaldă și inima-nfioară,
Ca taina de simțire în suflet să rămână.
Imagini generoase, iubiri înălțătoare,
Din mine sunteți parte și iau din voi putere;
Mă-nflăcărați prin geruri și ard fără-ncetare;
M-ați învățat să sufăr, să-nving chiar în cădere,
Să-mi stăpânesc tristețea și să privesc în zare,
Să știi ce e iubirea și drama când ea pierе!

Când opera a suportat cenzura

Când opera a suportat cenzura,
Întreaga ei sfințenie se stinge;
Parcă o fiară trupul îl atinge;
Se vede-n frumusețe mușcătura!
Această jale iute se distinge
Precum Venerei i s-ar sparge gura
Sau fără suflet ai sădi făptura
Și-n inimă otravă i-ai prelinge.
Dacă admiți să-ți schilodești ființa,
Îi năruie vieții toată înălțarea
Și-ți mângălește chipul umilința.
De n-ai cedat, te-a-nmormântat uitarea
Și ți-ai semnat, astfel, deplin sentința...
Nu-ți pară rău: tu ți-ai sfințit Cărarea!

Nu-i un *adaos* rima...

Nu-i un *adaos* rima-n poezie
Menit să-i suplinească frumusețe,
Un fel de fard ce-asunde bătrânețe
Sau cum e ciorba după o beție...
Nevoie n-ar strofa de povețe
Când izvorăște din ființă vie
Și râde, plânge, suferă, învie,
Căci ea prin sine însăși dă binețe...
Ninicu-i rostul astăzi: Trăiască Noul!
Să afle Omenirea simplitatea,
Că prima nu-i găina, ci e...Oul!
El va aduce-n fine libertatea
Și va-ndruma în scris stiloul,
Mărind, cu siguranță, cantitatea...

Eu nu pot altfel să gândesc...

Eu nu pot altfel să gândesc când vă ofer ceea ce știu;
Pe foi uiate de hârtie aștern cu anevoie-un dar;
Mă simt răpus de greutate, de parcă totul e-n zadar;
Prin temeri și ascunse răni îmi aflu versul ce îl scriu!
Nu îl culeg de prin *Neunde*, ci din ființa mea îl ar,
Cormană plugului făcând din dor nemărginit și viu,
Căci caut, de comori avid, prin visul tainic auriu,
Să scot cristalul greu de verb, senin, de raze plin și rar.
Ca fruct, la margine de drum, îl las oricărui trecător,
Ce obosit ori rătăcit popas să facă sa-ndurat,
Cu zboruri să se sature și-n inimă s-apindă dor,
Să-și umple zilele cu vis și sufletul lui sărăcit;
Împovărat cu bucurii, să aibă gândul mai ușor,
Iar grija să și-o mântuie ca-ntr-un izvor neprihănit.

Îmi caut cititorul...

Îmi caut cititorul ca să îi cer iertare,
Căci prin umila-mi strofă i-am înșălat uimirea
Și nu mă-nalț în visuri să-i cuceresc gândirea;
Când el plânge iubirea, eu îi ofer uitare;
Nu știu să îi șterg lacrimi și să-i alin simțirea;
Când deslușesc victorii îi scriu cu-ngrijorare:
Îndemn prin chibzuință, mă tem de-nfumurare
Și, cu regret în suflet, îmi potolesc rostirea.
Știu, sunt prea îndoielnic și temător de rele;
Văd fața întristată a faptelor umane,
Dar din iubire scriu rândurile mele!
Mi-e greu să urc la tine, dar iau în piept izgoane
Și zbor de fericire când mă răzbar cu ele;
De-aceea, rog, mă iartă și dă-mi mereu canoane...

Nu vă gândiți...

Nu vă gândiți de are rost sau nu iubirea implorată;
Săpați-mi, rog, vers pe mormânt, cel care e o mie unu
Din cartea mea de poezii, ce a rămas nepublicată,
Și dați-o raft, spre a afla, citi-o-va, poate, vreunu`...
Am mai scris ceva sonete, ce s-or pierde, cred, îndată...
Niște cugetări, spre urmă, unui foc vor fi dejunu`...
Îmi va dispărea ființa...s-o bârfi c-am fost nebunu`
Care-n veacul fără milă, viața-avu nemeritată!
E disperare sau ce e acest reproș față de lume?
Mă-nșel, mă mint, sunt încrezut și n-am speranțele temeiuri,
Încât, așa cum mă arăt, nicicând nu voi avea un nume?
Mi-am poleit traiul în fals cu vanitoase obiceiuri;
Nu merit niciun gând pios, eu singur mă afund în hume
Și-acolo visurile-mi ard ca pe nevolnice crâmpeliuri.

În file-ngălbenite...

În file-ngălbenite de timp, cu-a lui păcate,

Stau mii de gânduri treze să zboare către lume,
Timide și-ntristate că nu au un renume,
Să le ofere șansa de a fi publicate...
Dezinteresul vremii le otrăvește-aname
Strălucitoarea clipă, spre a fi-n veci uitate,
Să pară existența ca o fatalitate,
Iar țelui de izbândă să fie doar...postume.
În desfătarea zilei, în pulberi de nefapte,
Cum să încapă rosturi departe de putere,
Cu mofturi de virtute și cu plăceri necoapte?
Nevoie nu-i de suflet când vrei să faci avere
Și-s prea multe pretenții, iar visele-s inapte
Să stăpânească viața; că pier nu e durere!

A exista prin limbă...

A exista prin limbă îmi este răsuflare
Și cer aprins de stele, și plin ogor cu roade;
Prin ea m-afund în taine și nascocesc plămade,
Iar gândul pur ia zborul spre-aleasă cugetare.
Un Univers mi-e viața și-nsingurarea-mi scade
De-o cânt, de-o scriu, de-o laud și-o pun întruchipare
În idealuri `nalte și suflu-n ea fervoare,
Ca-ntr-un șuvoi, de-a pururi, să curgă în cascade.
Că am avut norocul acestui grai frenetic,
Nu știu cărui apostol să îi închin iubire,
Ce vis să-i spun drept rugă, ce luminiș poetic
Să îi aștern în cale, ca dreaptă prețuire,
Căci rară măreție și înțeles fonetic
Unduie clar rostirea în nobilă trăire.

Bietele mele aforisme...

Lui Tudor Octavian

Bietelle mele aforisme și-au declarat război de-o vreme,

Că n-au un loc al lor în lume, fiind create nedorite;
La așa *prolificitate* , spun unii că ar fi zorite,
Discreditare de valoare, iar de ființa lor s-ar teme...
Se luptă deci care pe care, ca să rămână mai... rărite,
Dându-și în cap, în piept și-n spate, că aprig fiecare gеме...
C-a fost să aibă-n viață parte de impostori, ca de blesteme,
Pe-acest Pământ, al tuturor, fiind de Malthus urmărite!
De ce vă temeți de năpastă, sărmame cugetări sihastrе,
Când nimeni nu vă știe raza și nu v –a strecurat prin sită
Sămânța plină de sclipire depusă-n inimile voastre?
Vor trece zilele sprintare, s-o renega orice ispită
De patimi și de vrei fugare, și s-o privi din nou spre astre;
Vă veți ivi, precum o pâine păstrată-n vatră și dospită!

Invoc cu insistență orice muză

Invoc cu insistență orice muză
Să-și lase vraja-n atmosfera serii,
Căci vreau, intrând în tainele tăcerii,
Să-mi fie poezia călăuză;
Mi-apar în gând amprentele durerii
Și nepăsarea lașă mă acuză,
Că-n lume rău-a supt ca o ventuză,
Dar nu m-am răzvrătit contra Puterii...
Azi picur versurile ca o ploaie,
Însă n-am nicio rimă la-ndemână –
Regretele mă năpădesc șiroaie;
Nu-mi pot scuza poziția păgână,
Iar din stilou o urmă las de ...zoaie,
O, doar în suflet lacrima mă-ngână

Florile Dunării

Ființa mea apune uitată și departe

De zările natale și cântecul de valuri
Al Dunării mirate, cu visătoare maluri,
Căci interzis mi-e, parcă, de dor să mai am parte...
În rostul meu de gânduri, umbrit de sumbre voaluri,
Pătrund câteodată idei fără de moarte,
Imagini din Brăila, *Flori...* cu parfum aparte
Ce-mi sublimează-n cuget reflexe de cristaluri:
Atâtea minți lucide prin Timp străluminează...
Mă bucur, zbor spre lume și-s mai bogat în mine,
Căci nu-s atât de singur, le simt cum mă veghează...
Pătrundeți-mi în casă, căci vouă vă aparține
Întreaga mea iubire și tot ce mă urmează,
Prin voi sunt Înviere și tot ce se cuvine!

Un zâmbet...

Un zâmbet se-ntrupează fără vină;
Mi-e muza inspirată și fecundă,
Speranțele ființa mi-o inundă
Și bucuriei inima se-nchină...
Las fericirea-n suflet să-mi pătrundă,
Căci fiecă tristețe se-nsenină,
Aprins irump acum, sorbind lumină,
Și lacrima de doruri se desfundă;
Un câmp de gânduri înfloresc în minte,
De sărbătoare îmi îmbrac simțirea,
Nalț curcubeie-n jocuri de cuvinte,
Renasc în visuri tainice menirea,
Vreau să mă-mbăt cu rimă grea, firbinte
Și să mă războiesc cu Nemurirea!

Am părăsit sonetul..

Am părăsit sonetul într-o seară,

Când un poem, înaripat de muză,
De-acum, se pare, nu mă mai refuză
Și îmi oferă grația avară...
Îmi este cea mai bună călăuză,
Mă poartă-n slăvi spre-o lume legendară
Și-adun idei, și rimă princiară,
Ca versul să îmi stea oricând pe buză.
Strofele curg, aprinse de virtute,
În fluvii tumultuoase de simțire,
Către limanuri vii și neștiute...
Chiar dacă poartă aprigă iubire,
Mi-ascunde teama celor începute,
Iar c-am trădat sonetul – grea măhnire!

Cu cât...

Cu cât mi-e poezia tot mai lungă,
Emoția poetică se stinge,
De proză brută muza mă respinge
Și cu uitare vrea să mă străpungă...
Pe lângă viață Timpul se prelinge,
La mine nimeni n-o să mai ajungă,
Iar nepăsarea lumii mă învinge!
Pe când scriam catrene și sonete,
Mă bucuram de fiecare rimă,
Că-nmugureau visuri pe îndelete...
Azi propria-mi gândire mă deprimă,
Strădaniile mele-s incomplete
Și-n sine neputința mă suprimă...
Predeal, dec. 2002

Nu scriu aceste rânduri...

Nu scriu aceste rânduri din interes fățarnic,

Ori din trufie oarbă ca să-mi aduc vreo fală;
Cum mi-e sfârșită viața, totul ar fi zadarnic,
Iar de-aș dori mărire, ar fi târzie, pală.
Să las vreau moștenire harul meu bun și darnic
Urmașilor ce-or trece prin Soartă triumfală,
Setoși de frumusețe, avizi de-o stea regală,
Îndepărtați de rele și de un trai amarnic.
Mă adresez cu rugă, cu-ndemn pentru voință;
Să-i întronați onoare, s-o înălțați prin fapte
Și să nu-i stingeți facla prin nicio neputință.
Puteri luați prin limbă, din forța ei de șoapte,
Ca să zburați în lume mereu cu biruință
Și zâmbetul pe față, spre-a lumina în Noapte!

Poet...

Poet, Arieșescu Nicolae!
Te-am depistat într-un târziu de noapte
Pătruns timid în trista mea odaie
Să-mi depeni taina versului în șoapte...
Începi povestea dragostei de-a capăt
Și mă conduci prin raiuri de simțire,
Desfereci vremi și alt destin eu capăt,
Cuvânt-ți încrustându-mi-l în fire.
N-am să te las să pleci din a mea casă;
În cinste te-nrămez și-ți scriu sonete,
Râvnind aroma strofei generoasă,
Sorbindu-i duhul pur pe îndelete...
Știu că va fi să-mi pari mereu un altul,
Dar este harul ce ți-l dă Înaltul!
Predeal, 2004

Ai deșteptat...

Poetului Nicolae Arieșescu

Ai deșteptat în mine iar poetul:
Implor azi muza, calea să-mi vegheze,
Renasc iubiri, îmi sângere regretul,
Din nou neliniștile mele-s treze.
Tu, sculptor exegetic de cuvinte,
Când mă conduci prin lumi de încântare,
Știi oare că-mi sunt țarmuri dragi și sfinte
Unde orice silabă-i o-ncântare?
Adopt calvarul mării adorații
Și mă desfăt în cugetări profunde,
Simțind în mine vechi reverberații
A căror vrajă-n suflet se ascunde.
Să-ți răsplătesc sublima-ți dăruire
Nu am nicicum, căci e o mântuire!

Te caut prin sertare...

Te caut prin sertare, carte-ascunsă,
De teama vremurilor învrăjbite
Ori, poate,ești prin poduri prăfuite
Sau chiar pe sub vreo hrubă nestrăpunsă?
Precis că porți gânduri neprețuite
Și voce de minciună nepătrunsă,
Iar inima de crime-ți e ajunsă,
Jertfindu-se în pagini răzvrătite!..
De ce nu aflu calea către tine
Când *toate drumurile duc la...Roma*,
După orice dezastru de suspine?
Nici nu exiști? Atunci să vină...Goma,
Căci cu arginți dulapurile-s pline,
Să facă un prăpăd ca la Sodoma!

A risipit...

Lui Haralambie Irimia
A risipit un pumn de aur

Spre-a-mi ofri, nu din capriciu
Subânțeles și din oficiu,
Ci ca să văd, precum un faur,
Cum truda mea, un sacrificiu,
Lumii o dau ca drept tezaur,
Cu zâmbet pur și nimb de laur,
Disprețuind orice deliciu.
De-am publicat astăzi o carte,
Un om a investit în mine
Îndem, putere, crez aparte.
Te-am înfruntat cum vezi, destine;
Un gest de tine mă desparte,
Căci poatră-n el simțiri divine!

Pun întrebări...

Pun întrebări clipei fugare
Să aflu rostul viețuirii
Și chibzuințele ivirii
Ființei noastre trecătoare.
Având sortită cugetare
Doar spre sfințenia zidirii,
Nu e menită nemuririi
Nicio idee-nălțătoare!
Natură ori dumnezeirea,
Într-a firavei plăsmuire,
A limitat desăvârșirea!
Punându-ne hazard în fire,
Ne-ntunecat nemărginirea,
Stingând orice însuflețire!

Nu povesti...

Nu povesti istorii ori fapte de-ncântare,

Vreo răzvrătire bravă ori lupte câştigate;
Închipuie-ți abstracții, idei îndepărtate
Și fă din neivire o pură întrupare.
Astfel, trecând în goană prin vremuri neumblate
Și-n zări nedeslușite, lipsite de hotare,
Vei ști oricând să depeni ce nu are cătare,
Remodelând vechi gânduri în glorii vinovate.
Iluzii, desfătare, pe-alese fructiere,
Le vei servi mulțimii ca falnice oște
Spre-a-ți adula-nălțarea și-a verbului avere.
Cucoane, prin saloane, vor vrea să te răsfete,
În timp ce tu, prin lume, nu vei vedea durere,
Sințindu-te un geniu cu lauri de noblețe.

...Un ciot de gumă

A mai rămas numai un ciot de gumă,
Căci s-a tocit cât a tot șters prostie,
Fiind coautoare-n meserie
La operera-mi prezentă și postumă.
S-a întrecut pe sine-ndibăcie,
Urâtul trist pierindu-l ca pe-o spumă,
Ea însăși vredniciei, parcă,-i mumă,
Jertfindu-se senin în bătlie.
Orice pe lume-i dat, își are rolul
Și-astfel, desăvârșindu-se pe sine,
Însăși virtuților poartă simbolul.
Lauri aleși și mulțumiri depline
Nutrim celor ce-au cunoscut pârjolul
Ferice-al dăruirilor divine!

Și când va fi...

Și când va fi să nu mai public oare,

Din manuscris sfârșind ultima filă,
Va fi să-mi uit teribile idilă
Și-o voi trăda răpus de nepăsare?
Fără nădejdi un om e demn de milă,
Nu va avea cu soarta împăcare,
Cu nopțile va fi în confruntare,
Iar mulțumirea-i va părea ostilă.
Neliniștea să-mi fie viitorul,
Ea să-mi inspire pana îndârjită,
Să simt că neputinței nu-i voi duce dorul.
Te-ascunde-n suflet nobilă ispită,
Căci Tipul soarbe patimii izvorul,
Sfidând geana de vis întrezărită!

O coală de hârtie...

O coală de hârtie te invită
Să o brodezi cu vorbe-nălțătoare,
Spre-a le purta în vremuri viitoare;
Gândurilor mari – năvă-nsuflețită.
Ca și-un biet om se teme de uitare,
Simțind în ea o soartă hărăzită
Și-o taină de credință-nvrednicită,
Asemenea ființei trecătoare.
De ești materie sau minte-abilă
La fel e destinat să-ți înscrii vrerea
Și-a nu fi existența inutilă.
Divină zbatere ne dă putere
Să renegăm trăirea puerilă,
Aflându-ne prin vremuri învierea!

Când îmi voi scrie...

Când îmi voi scrie ultima silabă,
Tot n-am să mă împac cu nedreptatea
Și nici n-oi pactiza cu falsitatea,
Cum în politici nu mă aflu-n treabă.
Revoltei voi lăsa întâietatea
Să facă ordine cât mai degrabă
În existența pusă pe tarabă
De-abuzuri ce ucid umanitatea.
Respins, uitat și fără perspectivă,
Am să dau foc deprinderilor slute;
(Protest și sancțiuni, deopotrivă!)
Mi-așez apoi cărțile drept redute,
Căci dictatura intră-n recidivă
Cu rele aprige și prefăcute.

Nedreaptă...

Nedreaptă vă e viața, *Poeme Răzvrătite!*
Doar ce-ți pornit asaltul c-ați și fost ponegrite:
Prea mare-i anvergura, lăsați umbră prelungă
Și pronunțat se vede ce scrie Tarălungă.
Ieșiți de prin tanșee idei înaripate,
Luând un alt renume, spre a putea răzbate,
Și primeniți tribuna și clipa necesară,
C-a spune adevărul nu are cum să piară!
Virtutea-i o osândă? Cenzura nu-i prigoană?
Lăsați senin cuvântul să zboare peste glie,
Să mântuie-ntristarea și să pătrundă-n rană!
Să nu se uite răul, dureri să nu mai fie,
Iubire să răzbată ca o divină mană,
Iar cugetul oriunde doar liber să se știe!

Sunt pregătit...

Eu sunt pregătit să plec, nu știu unde, nu știu când

Și-am să las tot ce-am creat, pentru semenii iubiți,
Străduința gândului și-anii mei neistoviți
De osânda veacului și de pasiuni arzând.
Cum în lumea aprigă i-am știut nefericiți,
Cugetul îl las în dar să îi poarte, mai curând,
Spre o viață liberă, fără suspinări curgând,
Iar precum au suferit, să nu-i știu năpăstuiți.
Și dacă, peste vremuri, lumea va fi mai bună,
Voi retrăi credința că spiritu-mi poetic
Rămas e printre oameni și-ndemnul lui răsună...
Ce mare împlinire să-ți știi visul profetic,
Văzând că soarta-ți poartă țelul ca pe-o cunună
Etern răscolitoare pe drumul greu, frenetic!

Cubu-n care stau...

Cubu-n care stau are-o ușă strâmbă,
Iar spre Răsărit o fereastră șuie.
O rază o văd, de zic că nici nu e,
Căci de o privesc parcă se scâlâmbă.
În acest pustiu viața-i amăruie,
Nici nu mai gândesc, vocea-i ca din drâmbă
Și ce scriu e ca într-o altă limbă,
Iar neliniștea în minte îmi vuie.
Am să plec de-acum în draga câmpie,
Să m-acopere cerul plin de stele,
Iar de voi pieri, nimeni să nu știe!
Să-mi iertați voi, toți, clipele rebele,
C-am dorit, necuvenit, veșnicie
Și puneți pe foc paginile mele!

Mai am...

Mai am de scris o seamă de cuvinte

Despre idei și fapte glorioase
Ce s-au ivit în vremuri dureroase,
Croite, parcă, de voințe sfinte.
Luptând prin munți și-n nopți întunecoase,
Români, eroi cu inima fierbinte,
Au îngrozit regimul fără minte
Ce-a slugărit opinii ticăloase.
Prin ger, prin foc, prin chinuri și prin foame
Au ținut trează Nația Română,
Ca hâdul comunism să îl destrame.
Le plânge sufletul sub grea țărână,
Că astăzi sunt uitate a lor drame;
Recunoștința noastră e păgână!

Ordine...

Ordine eu nu voi face
Pe-ale paginilor gânduri,
Să rescriu acele rânduri
Când ideile-s sărace.
De-oi fi demn de ceva jinduri
S-or găsi minți mai tenace
De urât să mă dezbrace,
Un gest blând ca la comânduri!
Ce-i neclar poate să ardă
Ce-i frumos să dăinuiască,
Și-n neștiri să nu se piardă.
Oamenii să-i înfrățească
În idei de avangardă,
Veșnic virtuți să renască!

De mi-or fi...

De mi-or fi cărțile cenuși,

Veșnicia n-o să știe;
Că n-oi fi, n-a fost să fie,
Voi fi nimic printre cei duși
Când luptam cu forță vie,
Fost-am stegar printre seduși
De idei, ca cei induși
Spre trăiri în poezie.
Zilele mi-au fost uimire
De frumos și încântare;
Am trăit ca-ntr-o iubire!
Nu regret această stare;
Nemurirea-i o neștire,
Cât exiști e încântare!

Nu mai privi...

Nu mai privi, poete, zările și cerul,
Să afli ale existenței întrupare!
Uitate-n jur, acolo e misterul
Ce definește-ntreaga noastră-nfățișare!
Trudim, visăm, ne primenim în idealuri
Și-n Univers zburăm idei fecunde,
Având virtuți, speranțe, demne ritualuri,
Aflate în trăirile profunde!
Tu fii ca sol acestor simțăminte
Și le propagă-n lume drept credințe,
Sfîntîndu-le în duhuri de cuvinte.
Și dacă-n viață-or fi dragi jurăminte
De înălțare și de cuviințe,
Te vei simți adevărat părinte!

Din această lume...

Din această lume când va fi să plec,

Nu vreau să iau ideile cu mine;
Le dăltuiesc, le las cum se cuvine,
Prin gândurile lumii să le petrec!
Ele mi-au fost ca îndrumări divine,
Peste care nici acum nu pot să trec,
Fără să simt că-n păcate mă înec
Și n-aș avea decât adânci suspine!
Gânduri, visări, idei înălțătoare
Ce viața mi-ați umplut de fericire,
Pe voi vă știu virtuți nemuritoare!
Pătrundeți în trăiri și în simțire,
Ca o aleasă binecuvântare
Născută prin sublimă-nchipuire!

Eu voi pleca...

Eu voi pleca pentru o vreme lungă,
Ce nu se mai sfârșește niciodată;
Vă las creația-mi nemângâiată,
Cu mine iau iubire, să-mi ajungă!
A fost o existență minunată,
Că răul n-a putut să o străpungă,
Și o regretă poetul Țărâlungă,
Fiind cu duh sublim împresurată!
N-a fost comodă, dar a fost divină,
Cu împliniri fermecătoare
În existența de izbândă plină.
De-aș fi avut Golgote mai ușoare,
Nu mi-ar fi fost atâta de senină
Și-aș fi avut credințe trecătoare!

Abia aștept...

Abia aștept să se facă iar seară,
Când părăsit de-a grijilor putere,
Să mă cufund în vrajă de mistere,
Iar viața ca un vis frumos să-mi pară.
Neliniștea să piară în tăcere,
Iar sufletul să n-aibă vreo povară
Spre a putea să zbor cu mintea clară
În lumi de basm și către alte ere.
Să întâlnesc Sublima Înălțare
Cu idealuri și idei aparte,
Fiind adevărata ființare.
Chiar de ești atât de departe,
Vreau să revii, să îmi fii întrupare
Și-n veci să fii din mine sfântă parte!

Nu știu...

Nu știu ce-o fi, cam de multă vreme,
Cu firea mea, de e nemulțumită
De cum răzbat prin viața oropsită,
Ce de dureri și de urât se teme.
Rechem speranța să îmi stea ispită,
Căci aș dori iar muze să mă cheme
Spre ale poeziei diademe,
Sfidând înfrângerea necuvenită.
Se zbat ideile din nou să zboare
În libertatea luptei încordate,
Lovind cu versuri dure- n dezolare.
Am ajutor credințe-nseninate
Și idealuri mari de înălțare,
De parcă e un duh – Divinitate!

De câte ori...

De câte ori tristețea mă-nconjoară,

Îndemn voința să se-mpotrivească
Și-oricât ar vrea urâtul să trăiască,
În sinea mea, îl fac curând să moară!
Chem versurile să mă însoțească
Prin visurile de odinioară
Și re trăiesc o viață legendară,
Cu voioșii și-ncredere regească.
Reîntâlnesc idei, credințe, idealuri
Ce m-au condus mereu către izbândă,
Trecând peste-ale furtunii valuri.
Din bucurii iau forță renăscândă,
Că-mi sunt în viață sfinte ritualuri,
Iar supărărilor pe veci osândă.

Prin munți...

Prin munți căzută-i luna-ntr-o văioagă,
C-abia de-o margine de cer se ține,
Stârnind revoltă că nu îi convine
Poziția umilă, de miloagă.
Cum ea numai în slăvi se simte bine,
Când e s-apună stoarsă e de vlagă,
Nicio privire nu poate s-atragă,
De-și stinge strălucirea în suspine.
Precum s-a-nviețit luna de ciudă,
Atinsă-n vanitatea princiară,
Unii confrăți cu-amiție zăludă
Irup la orice critică fugară
Când estimată-i opera lor nudă,
Având o comportare de ocară...

În urbea mea...

Editurii Edmunt

În urbea mea de ape mângâiată,
Mi-am înălțat privirea spre lumină,
Sorbind din zări vocație senină
Și vis din unduirea revărsată.
Nemărginită bucurie mă domină
Când lumea ei mă-ntâmpină mirată
Și-n prețuire rară mă desfată,
Făcând ca tinerețea să-mi revină...
Iubiri îndeamnă să mă reaprindă,
Iar verbul să-și dezvăluie-ncântarea,
Cristalizând poema-mi licărindă.
Îți port, oraș de dor, înariparea
Ca, peste vremi, zboru-mi să se extindă,
Însumi să-ți `nalț cu drag străluminarea.
Predeal, 2007

Te pregătești...

Te pregătești, tată de veacuri,
Să-mi lași un drum prinre hățișuri,
Unde-i mai greu înspre suișuri,
Cu răul pururi în atacuri!
Răsuflet n-am prin luminișuri,
Dar suflet pun, chiar pentru fleacuri,
Și lacrimi vărs în mări și-n lacuri,
Rimei croind scumpe-nvelișuri.
Necruțător cu efemerul,
Decizi, mileniu, a mea soartă,
Dar nu îți deslușesc misterul...
Cine-a-ndrăznit să-ți bată-n poartă
În veci îți e prizonierul,
De jertfă n-a depus în artă!

Despre ce să scriu...

Despre ce să scriu nu am vreo idee,
Nimic nu-ntrevăd, vremea e-mpotrivă;
Cine-ar mai citi pagini în derivă
Când viața de azi pare-a fi-n tranșee!
E o luptă grea orice tentativă
De a cuceri oricare trofee
De parcă ar fi zări de apogee
Ori că ar avea voie subversivă.
Cei care deschid cartea cu iubire
Sunt considerați că n-au multă minte
Și c-ar suferi cruntă siluire.
Dar cei ce nu au deloc simțăminte,
Iar în cuget sunt scăpătați din fire,
Nu-nțeleg nicicum raiul din cuvinte.

Oriunde...

Oriunde mă duc pașii sau unde gându-mi zboară,
Nu caut desfătare și să mă vând plăcerii;
Ar fi să dau din viață tribut înapoierii
Și să îmi uit menirea, iar visuri să mă doară.
Alung din mine patimi și-ndemnul decăderii,
Trecând peste ispite, căci stau hulpav s-apară,
Și caut înălțarea spre lumea literară,
Urmând idei ivite din tainele tăcerii.
Închin iubirii ode și imnuri cutezanței
Să fie omul liber și-aproape de credință
Pe care să-l slujească un înger al speranței.
Iar eu, senin în cuget, nu am altă dorință
Decât să-l știu puternic, ca demn om al prestanței,
Cuceritor de inimi, slăvit de biruință.

Orice lectură...

Orice lectură se sfârșește încrezătoare în izbândă,
Nu are tentă pesimistă, precum avea odinioară;
Lumea e azi evoluată, gânduri semețe o-mpresoară
Și nu mai vrea idei prea triste, de cineva ar sta la pândă...
Dar nici nu prea se mai citește, cartea nu e la inimioară,
Unii chiar spun că-i o prostie ori chiar o aprigă osândă,
Să-ți tulburi minte cu nimicuri, din ele nu au ce să vândă;
Cartea-i plină de sărăcie; așa, un fel de apă chioară...
Deci ducă-se atunci aiurea pretențiile erudite,
N-avem nevoie de palavre; înțelegem ceea ce mâncăm
Și digerăm literatură, că n-avem scopuri înrudite.
Avem deplină libertate lecturii să-i desconsiderăm
Tupeul ei de-a ne da sfaturi, căci noi avem puteri răzbite
De mintea noastră iscusită; nu ne instrui, că ne stricăm!

N-am avut...

N-am avut și n-am pretins, pentru-a scrie ce-am dorit,
Spații largi, camere mari, ci doar timp de-nfăptuit.
O hârtie și-un creion au fost tot ce-am investit,
Căci o muză harnică de mine s-a-ndrăgostit.
Am scris versuri aprige, reflecții de răzvrătit,
Și iubindu-mi semenii, visuri dragi le-am dăruit,
Iar spre-a fi convingător, cu doruri le-am poleit,
În credință le-am sculptat, rugăciune le-am rostit.
N-am trăit în bucurii ori în ample desfătări,
Ci-n tristețe am trudit și dureri m-au legănat,
Dar am zmulș din răputeri adevăr din cugetări,
Înfrățit cu libertăți, cu lupta îngemănat,
Să rănească pacostea cu aprinse săgetări
Și-a stinge urātu-n veci, pretutindenii împănat.

Să-ncep acum să scriu..

Să-ncep acum să scriu vreo amintire?
Căci nu mai simt în juru-mi nicio larmă;
Viața m-a închis, parcă,-ntr-o cazarmă,
Unde nu-i nicio vagă tresărire.
Nu pot nicicum să-mi las gândul să doarmă
Și evadez pe stăzi, spre Omenire,
Îl pun să ducă-n lume izbăvire,
Iar harul meu îl dau ca pe o armă...
Când ai ceva de spus ursitei oarbe,
Întotdeauna fă-o când i-i rostul,
Căci vremea trece-n zbor și te absoarbe,
Pierzând, astfel, deodată avanpostul,
Căruia numai tu îi știi tot costul,
Plătit cu timpul care se resoarbe.

III – SEDUCTIA IUBIRII

Motto:

***Iubim, deci totul este posibil!**

***Iubirea are forța luminii; este trezire-geneză-înviere din
haos- revărsare și nemărginire.**

***A fi capabil de iubire, e toată reușita vieții!**

Din volumul ***Cristale de cuget***- 10.00 de cugetări și aforisme,
Brăila, Ed. Danubius, 2011

De când iubirea...

De când iubirea inima-mi străbate,
O altă lume gându-mi întrevește,
Iar viața mea în dragoste se-ncrede
Și mă afund în ea ca-ntr-o cetate.
În fericiri speranța se succede,
Plutesc ca-n vis prin zări îndepărate,
Iluziile par adevărate,
Căci taina adevărul îl precede...
Ce vis, ce dor, ce-ndemnuri de virtute
Simțim în vraja pură ce-o aduce;
Toate-n lume cu noi sunt începute!
Părem o stea sosită-ntr-o răscruce,
Pe drumul visurilor neștiute,
Ce nu va ști încotro s-o apuce!

Chiar dacă noaptea...

Chiar dacă noaptea te doresc femeie
Și mă aprinzi cu jarul de plăcere,
Tu îmi ești îngerul ce-mi dă putere
S-adun în dor a viselor crâmpie;
Răzbat voios din clipa de tăcere
Și-n gându-ntunecat aprind scânteie,
Căci ceru-închis tot raiul mi-l descheie
Și-n el atunci pătrund fără cădere!
Prin tine scot în lume idei clare
Și pun în bucurie nesfârșire,
Iar versul capătă din piept dogoare;
Dau faptelor o nouă zămislire,
Căci rimele-mi devin străluminare
Și află un drumeag spre nemurire.

Tot mai citesc...

Tot mai citesc întâia ta scrisoare
Și, ca întotdeauna, mă-nfioară..
Se zbate inima să iasă-afară,
Căci fericirea-n viața mea apare,
Iar vraja tinereții mă-mpresoară;
Te-am căutat prin lume cu ardoare,
Ca să-ți închin iubirea mea cea mare,
Ivită pură ca un vis de vară...
Tot mai citesc întâia ta scrisoare,
Iar vraja tinereții mă-mpresoară,
Cu tânguiri și dulce fremătare,
În intime melancolii de seară,
De năzuiesc supremă cugetare
Înmiresmată-n frumusețe rară...

În orice-mprejurare...

În orice-mprejurare tot te rostesc, iubire;
Și când mi-e viața aspră, și când îmi e ușoară;
Oricât mi-ar fi de tristă, ca-n vis o faci să pară –
Mă plec în fața Celui care îți dă trăire!
Mi-ai dus zburând prin secol, deși-ți eram povară,
'Nălțându-mă să-mi aflu un drum spre împlinire,
Visări spre libertate și căi spre răzvrătire;
Ai fost în orice vreme o lungă primăvară.
De n-ai fi fost, iubit-o, eu n-aveam bucurie,
Mi-ar fi fost tristă viața, n-aș fi avut un înger
Îndrăgostit de-a pururi de vis și poezie.
O, scumpa mea iubire, chiar de mă faci să sânger,
Mi-ai dat mai mult ca traiul – mi-ai dat o bogăție
Pe care eu, sărmanul, de n-o trăiesc, mă-nsânger!

Făptura ta din basme...

Făptura ta din basme, a coborât măiastră,
Mi-a-nlănțuit privirea și stană sunt de piatră;
Chiar Universul însuși e a iubirii vatră
La frumusețea cărei mă uit ca prin fereastră.
Mi-aprind din tine jarul iubirilor eterne
Și îmi trezesc vulcanii trăirilor înalte;
Prin dragoste adâncă faci cerul să tresalte;
Nemărginirea toată în fața mea s-așterne!
Din visuri fac o lume pe care să ți-o dăruie,
Sunt tot doar împlinire și sufletu-mi rodește,
Renasc din mine însumi și-n fericire stăruie...
Mai buni și mai statornici iubirea ne trezește,
Purtăm trăiri de cremenii pe care nu le năruie
Prin întristări fugare, nimic nu le-amăgește!

Că tu ești, iubito...

Că tu exiști, iubito, e marea mea salvare;
Prin lumi întunecate ești singura-mi lumină
Spre care-mi zbor nădejdea și gândul meu se-nchină;
Mă regăsesc în tine, mă-nalț din disperare.
Că te-am dorit o viață, mi te oferi deplină
Și-mi dai chiar nemurire prin vremi fără hotare;
Nimic nu-mi e vremelnic când tu îmi ești visare;
Furăm eternitate și evadăm din vină.
Răzbat cremenea voiei, mă nasc a doua oară;
Nimic nu-i imposibil, nu-i rost fără măsură,
Mai sprinten sunt în gânduri și liber de povară,
Căci tu îmi ești în mine făptură din făptură,
Simțire din simțire cu doruri de fecioară,
O singură suflare și-o aprigă căldură.

Îmi este dor de tine...

Îmi este dor de tine și-ți modelez făptura:
Privirii îi pun focul, căldurii-mbrățișare,
Chipul ți-l 'nalț de înger, sânii de fată mare,
Îți dăltui goliciunea, sărutului dau gura...
Mă las, lipsit de visuri, să pier în încleștare...
Dar tu ești chiar reală...minunea, creatura...
Recontopiți în patimi, ne-ascundem în uitare!
Tu-mi ești adâncă taină din care sorb putere,
Cu viață mă acoperi și-mi ești o îndemnare
Să izbândesc prin vremuri, să sper în Înviere.
Oricât aș fi de singur, prin tine am chemare
Să pun în faptă suflet, s-adorm în mângâiere,
Căci viața-i bucurie când tu îmi ești visare!

Nu te-am uitat, iubito...

Nu te-am uitat, iubito, te chem din când în când,
Dar timpu-n urma noastră s-a risipit pe sine,
Iar clipa se tot duce și înapoi nu vine;
Doar amintirea faptei se-aude suspinând...
Ea re trăiește vremea și vraja-i aparține;
Surâdem în trăire, în inimă arzând,
Și pribegim prin lume, spre fericiri zburând;
Iubim, visăm chiar plângem – parcă ne-ar fi rușine...
De-atunci credem în soartă și-n ziua viitoare,
Nesocotim tristețea și stinsa ne iubire,
Nădăjduim virtute, fierbem în cugetare,
Iradiem de viață și de nestăpânire...
Încet- încet din gânduri un univers dispare;
Ne înecăm sub patimi, pierim în vremuire!

Să scriu despre iubire...

Să scriu despre iubire un veac nu-mi e de-ajuns!
Căci Infinit absoarbe și-n vis Eternitate;
Ea n-are Timp, nici Spațiu și nici Captivitate;
Cunoaște împlinire și farmecul ascuns.
Născută din Simțire și din Divinitate,
Un Univers creează și lumi de nepătruns;
La orșice-ntrebare ea-i singurul răspuns,
Iar în absența lui suntem pe jumătate.
Când ne-a crea Supremul, ce oare-o fi gândit,
De-a mai făcut o lume scăldată-n frumusețe,
Căci te-nzestrat cu toate cât sunt de-nchipuit?!
Oferi atâta viață și farmec, și noblețe,
De faci din rostul nostru un Rai indefinit
În care pui norocul în veci să ne răsfete!

Ți-am dat iubirea...

Ți-am dat iubirea chiar din prima clipă
Și am jurat, pentru întâia oară,
Ca dragostea nicicând să nu dispară,
Căci ne uimeam ce vis se înfiripă...
Erai atunci frumoasa domnișoară
Care-a zâmbit și s-a-nroși în pripă,
Când ne sorbeam privirea cu risipă
Și ne-aunam în suflete comoară...
Mai dă-mi și-acuma, Doamne, iar visarea,
Să re trăiesc imaginea pierdută
Și să alung din mine întristarea!
Fă-mi iar din dragoste sfântă redută
Și-ncurajează-mi, dacă vrei, purtarea
Să-mi aflu fericirea dispărută...

Când mi-amintesc...

Când mi-amintesc în seri târzii de tine,
Renasc pentru a nu știu câta oară,
O dulce nostalgie mă-nfioară
Și-o lume pură din memorii vine...
Și era seară, și frumos afară,
Se tânguiau în parc acorduri line,
Simțirea noastră izvora din sine...
De ne-am dorit nebuni o-ntreagă vară!
Iubiri ce au lăsat în suflet vrajă
Ne însoțesc mereu de-a lungul vieții,
Se țeș printre iluzii ca o mreață
Și ne întorc în fala tinereții;
Veniți! Veniți să-mi stați oricând de strajă,
Veniți, vă rog, ca zorii dimineții!

Tu îmi apari în gânduri...

Tu îmi apari în gânduri, venind din depărtare,
Readucând imagini de prea mult timp uitate...
Mi-mbujorezi obraji de cele arătate
Și-mpingi cu sâni anii și arzi în sărutare.
Cum replutim în visuri și în eternitate,
Un fleac ne pare vremea trăirilor amare,
Că-n noi e infinitul simțirii arzătoare...
Și n-avem griji că vântul spre stânci ne va abate.
E-o mare nesfârșită iluzia trăită,
De pare că într-însa realitatea curge...
Și-o simt ca pe-o minune...Rămâi, clipă iubită!
S-a spart la malul mării un val care se scurge...
Și-a dispărut iubirea, visarea e topită...
Ne integrăm în patimi, iar Timpul ne parcurge!

Cu cât ești mai departe...

Cu cât ești mai departe, cu-atâta ești mai pură,
Iar eu îmi fac în viață iluzii mai aprinse
Și dobândesc imagini din chipul tău desprinse,
Căci totdeauna visul de mine se îndură.
Nici Spațiul și nici Timpul, cu inimile stinse,
Nu-mi pot opri iubirea intrată în făptură,
De una ești cu mine, un gând și-o-nvățătură
Și-s lacrimi fără tine, din dragoste prelinse.
De m-ar iubi norocul, ca tu să-mi fii aproape,
Să-ți sorb dogoarea gurii c-o lungă sărutare,
Iar tu să-mi lași văpaia mai mult să se adape,
Ar fi o fericire desprinsă din visare,
Și-aș vrea, sărac demine, în sine să mă-ngroape ,
Să țină-o veșnicie iertată de uitare.

Din preajma mea nu ai plecat departe

Din preajma mea nu ai plecat departe;
Oriunde-ai fi, la fel tu ești cu mine;
În dorul meu imaginea-ți revine,
Fiind în cuget o aceeași parte.
Întraga mea făptură-ți aparține
Și-s fericit că mă socoți aparte,
Mă-nnobilezi și mă înalți spre arte,
De veșnicie cuceresc prin tine.
Înaript de-ndemnul tău fierbinte,
Nu preget să colind minunea vieții,
S-o reclădesc în lumea de cuvinte
Și să-i închin, la fel ca și poezii,
Devotament, credință, jurămintе,
Căci tu îmi ești văpaia dimineții.

Te iau, să știi, cu mine...

Te iau, să știi, cu mine acolo-n depărtare;
Aici îți va rămâne o slabă-nchipuire;
Îți duc zâmbetul dulce și jarul din privire,
Culeg sânii de marmur` și gura sărutare,
Și mă învălui lacom în goala ta ivire;
Nimic nu-ți aparține, nici gând și nici uitare,
Te reclădesc făptură și eu îți dau suflare,
Căci te-oi pătrunde-n mine eternă contopire.
Ne-om naște-a doua oară în firea altor locuri,
Vom îndemna visarea mereu să ne-nfrățescă
Și-om redeschide aripi spre-a fericirii jocuri,
Arzându-ne-mpreună iubirea pământească ,
Până-om suda-n simțire a trupurilor focuri,
Ce clipa amăgirii în noi o s-o-nțească.

De mă gândesc...

De mă gândesc atât de mut la tine
Și am respins a Timpului uitare,
E pentru că te-ai tupilat, suflare,
În propria-mi ființă ce-ți revine.
Culegi din mine însumi încântare
Și te alinți în lauri de regine,
La care muritorii vin să-nchine
Devastatoarea lor înamorare.
Când mă dezmierzi cu ale tale daruri
Și mă îmbraci în haine de iubire,
Aprind o lume cu-ale mele jaruri,
Îți scriu poeme și mă pierd din fire;
De m-ai uita, imaginez amaruri...
Și pierde lumea ca o-nchipuire!

Adio-ți spun...

Adio-ți spun, iubita mea,
Că-s rupt definitiv de tine;
De-acum eu nu te-oi mai vedea,
Departe sunt și plâng în mine...
M-a copleșit neliniștea
Și-n jale grea mă întreține,
Mi-a oferit o lume rea
Și-un viitor plin de suspine.
Mi-apari neincetat în gând
Și-mi răscolești adânc iubirea,
De simt că pier cât de curând...
Dar ți-am luat închipuirea
Aici, unde visez oftând
Ființa ta – neprihănirea!

Mi-e tare dor...

Mi-e tare dor să te privesc de-aproape,
S-adorm în calda ta îmbrățișare,
Să simt din nou o clipă de iertare,
Iar lacrima să n-o mai am sub pleoape.
O, de-aș putea, din trista-ndepărtare,
Ființa mea din rătăcirii să scape,
Iar marile dureri să se îngroape,
Mi-ar lua viața altă-nfățișare!
Cu tine m-aș plimba pe străzi de mână,
Am îngâna, îndrăgostiți, poeme
Și-am vrea eternă clipa să rămână!
Nepăsători, am jubila prin vreme
Și am avea iubirea ca stăpână,
Pierduți în dor, prin visele supreme

Mă jur...

Mă jur să fiu cuminte și doar mă uit la tine...
Căci de te prind de mână, timid îți saltă săniile,
Oftând îngândurată de parcă vin păgânii...
Ci eu, că îmi ești dragă, sărut iau din suspine.
Și stăm parcă-n uitare sub vraja săptămânii,
Nu știm cum trece timpul, mereu iubire vine,
Trăim în altă lume, tot cerul ne-apartine
Și nesfârșită-i clipa ca liniștea țăranii...
Nu tulburăm tăcerea cu vorbe-amețitoare,
Doar ne sorbim privirea și ne unim în vise,
Descoperind în taină simțiri înălțătoare.
De azi începe viața cu doruri nedescrise,
Reinventăm iubirea și pura sărutare...
Acele clipe sfinte rămân în noi închise!

Atât de tare inima îmi bate

Atât de tare inima îmi bate
Când lași văpaia toată să mă ardă,
Spunând plăcerii-n tine să mă piardă;
În sufletu-mi un Univers se zbate!
Ne ține strâns iubirea-n a sa coardă
Și deslușim în noi infinitate,
Din visul pur nimic nu ne mai scoate,
Căci absolutul viu ne este gardă.
Există teamă, îndoielei, durere
Ori clipe ce se năruie-n uitare?
Orice ar fi, sunt fără de putere!
Am cunoscut divina adorare
Ce n-are limite prin lumi și ere...
Ea nu se stinge-n nicio-mprejurare!

Demult nu mai visez...

Demult nu mai visez să-ți ies în cale,
Când seara mă îndeamnă spre iubire;
Din lira mea ies sunetele goale,
Ce nu inspiră nicio tresărire.
Doar un suspin în clipe ireale
Se tânguie în grea destăinuire,
Dar nu-l auzi în visurile tale,
Iar eu rămân în veșnică-amăgire...
Peste tristeți cu nepăsare lungă,
Așterne Timpul palida uitare...
Mă regăsesc în patimă prelungă
Și izvorăsc în plină luminare;
O revărsare teama mi-o alungă...
N-ai meritat suprema adorare!

E vremea când în noapte...

E vremea când în noapte respiră trandafirii,
Când te apasă dorul și scrii sub focul lunii,
Ce pare că-ți dictează o taină-a rugăciunii
Și orice vers ce-l spune e-o rază-a nemuririi...
De-atât parfum și vrajă ești pradă ficțiunii
Ce te transpune dulce în victimă-a simțirii;
Uiți orice grijă tristă – te dăruiești iubirii,
Cea mai aleasă faptă din liniștea minunii!
O, cât eram de singur când te-așteptam, iubito,
În fiecare seară, să vii la întâlnire!
Pe unde oare, astăzi, vei fi neîntâlnit-o ?
Nu simți aer de roze cum cheamă-ntrega fire?
De dragul tău visarea, de-atunci, n-am părăsit-o ;
Te-așteaptă și acuma adânca-mi ne-mplinire...

Nimic...

Nimic în viața-aceasta nu-mi mai place
Când tu ești tristă și rămâi uimită,
Că nu-mi ești zână și-ndestul iubită;
Din viața ta credința-mi să se-mbrace.
O, nu aș vrea să ai vorba grbită...
Mai bine ai veni la mine,-ncoace,
Să-ți caut gura ta de dor stângace
Și să nu fii în suflet necăjită...
Dar cum se scutur toamna frunze triste,
La fel iubirea piere picuri-picuri,
Noi ne-adâncim în clipe egoiste,
Schimbând visarea vieții pe nimicuri
Și obligăm păcatul să existe
În reci și derizorii șiretlicuri!

Pe-o coală albă...

Pe-o coală albă scriu o poezie
Ca să ți-o dau când ne-om privi pe stradă,
Căci pun în ea o lungă serenadă
Ce nu-ndrăznesc să ți-o rostesc eu ție...
Cât te iubesc, ea este o dovadă
Că ard de dorul tău ca o făclie,
Oricare vis spre tine mă îmbie,
Să te am gândurilor mele pradă...
Pe unde ești de-atâta vreme dusă
De nu mai știu în ce loc să te caut,
Să-ți spun iubirea mea de nimeni spusă,
Să ți-o îngân cu duioșii de flaut,
Să simt că de-al meu har rămâi sedusă...
Și să nu fiu de fericiri precaut.

Spre tine...

Spre tine pașii m-au condus o vreme...
Când surâdeai fermecător și tainic,
Iar eu rosteam silabe ca un crainic
Și din cuvânt îți închinam poeme...
O, cât n-aș vrea să fiu și-acum chiar lainic,
Să am cu lumea mea probleme...
Dar să și trec, când amintirea geme,
Să te mai văd, ca-n visul clar și trainic.
Păstrăm din clipele de taină pură
Comori de viață pline de lumină,
Din care risipim fără măsură,
Căci știm că nu e nicio mare vină ,
De câte ori Destinul se îndură
Să ștergem vremurile de rugină...

De câte ori...

De câte ori îmi amintesc de tine,
Mă-ntorc în timp, setos de nostalgie,
Te port în vis și-ți scriu o poezie
Aprinsă și-ncărcată de suspine.
Privirea ta și astăzi mă îmbie
Cu acel *da*, dar care se abține...
Și-atunci spuneai *că nu prea se cuvine...*
Zicând apoi: *hai...ore ce-o să fie?*
De visuri astăzi rareori am parte,
Neliniștea din mine nu mai zboară
Și-un veac de nedreptate ne despartre;
Ne-am rătăcit când era primăvară,
Prin gânduri sure și prin lumi deșarte...
Și nu mai sintem ca odinioară!

În lac se scaldă luna...

În lac se scaldă luna cu chip de zână goală
Și se dezmiardă-n ape cu argintate unde...
Prin brazii de alături emoția pătrunde...
Căci alba cea sfioasă e dezvelită-n...poală.
Gelos din fire, vântul, cu lacrimi furibunde,
Aruncă prin furtună o înnegrită țoală...
Și toată armonia din vraja grea răskoală;
Un brad însă se-upleacă și zâna-n el ascunde...
Ce vis, ce desfătare în ei se vor aprinde!
Netemători de lume și-a vântului pustie,
Își nasc o taină sacră ce inima cuprinde...
De-atunci există bradul cu cetin-argintie;
Din pudica iubire el nu se va desprinde
Și vor rămâne, tandri, uniți pentru vecie...

De chipul tău...

De chipul tău angelic mă prinde iarăși dorul
Și gândul meu năvalnic te caută prin lume,
Dar unde să te aflui nu-i nimeni să mă-ndrume...
Ori , poate, doar un înger să-ți știe locușorul;
Îți scriu poeme rare și-l rog, șă știi anume,
Că țin să ți le-aducă...prea mă împinge zorul
Să-ți spun, a câta oară, că tu îmi ești izvorul
De fapte și de visuri ce dau iubirii nume.
Te-aștept să vii, iubito, la început de seară,
Când se aprinde cerul și pieptul meu suspină,
Când luna urcă bolta, iar taina și-o coboară,
De-ncântă vraja-i glasul și sufletu-l domină,
Să-ți dăruiesc o clipă ce viața o-nfioară,
Care să țină veșnic ca dragostea divină.

Iubire ne-ntrecută în candoare

Iubire ne-ntrecută în candoare,
Mi-ai fost o vreme cea mai bună faptă;
Am teresărit la fiecare șoaptă
Și-am suspinat la orișice-ncruntare.
Mi-i înlesnit o clipă înțeleaptă
Și-am deschis aripi să plutec în zare
Și să culeg deplina ta-nălțare,
Pe care visuril o așteaptă...
Revino iar, cu simpla ta prezență,
Și prinde-mă de mână într-o seară
Ca să rostesc, cu-aceeași inocență,
Pătrată-n amintire cea mai rară,
Supremul dor, din lunga existență,
Ce nu poate din suflet să dispară.

Să-mi spovedesc iubirea...

Să-mi spovedesc iubirea, n-am vorbe la-ndmână,
Nici cuget, nici simțire, căci tu ești cea aleasă,
Ca dintre mii de fete să fii cea mai frumoasă,
Iar mie-atât de dragă și pură ca o zână.
Mă-mbăt cu-a ta privire și de nimic nu-mi pasă,
Căci nu mai știu de mine; chiar dacă-ai fi păgână
În mine îți iau chipul, ca-n suflet să-mi rămână
Căldura-ți pătimașă – suflare credincioasă.
Știu oar să te merit? Să-ți răsplătesc ivirea,
Găsi-voi înălțarea pe care să ți-o dărui?
De inima-ți mi-ar cere, îmi pot jertfi trăire,
Căci existența noastră într-un minut o năruie,
De-ar fi să-mi sting făclia ce-mi luminează firea;
Rele de-ar fi în visuri, năpastă-aș fi oricui!

Îi scriu...

Îi scriu iubirii ultimul sonet,
Căci ea în lume aripi mi-a deschis,
Elanul meu l-a-ncurajat discret,
De i-am simțit trăirea ca un vis.
Chiar dacă-am plâns când sufeream un pic
Ori mi-nchipuiam că se va stinge,
De nu era, eu aș fi fost Nimic;
Ea cu nemurire mă atinge!
Mi-a dat tărie să suport un veac,
Încătușat în ură și-n suspin,
Durerile-n nădejde le prefac,
Iar vieții idealuri să-i închin.
Prin tine-avem,iubire,-n viață-un țel
De-ndeplinit; m-am confundat cu el!

Pe unde...

Pe unde rătăcești dintâi iubire?
Eu mi-amintesc, din când în când, de tine
Căci vraja ta în viață îmi revine
Și plâng că ne-am pierdut în risipire.
S-a transformat sărutul în ruine
Și-mbrățișarea a-nghetăt în fire,
Chiar de juram eternă dăruire
Și nu credeam că-n dor uitare vine.
Cum de se sting aprinse simțăminte,
Dezmoștenind ființa de minune,
De uiți de tot ce-a fost mai înainte!?
Pe rugul dragostei niciun tăciune
Nu mai scânteie jurăminte sfinte,
Părând credință fără rugăciune!

Nu mai implor...

Nu mai implor de mult timp nicio muză,
Spre-a zugrăvi imagini diafane,
Căci azi le simt parcă mi-ar fi dușmane
În existența tristă și confuză.
Trăiesc în lumea fără de icoane
Ce n-are păgânului nicio scuză,
Ea singură de rele se acuză
Și chiar suportă silnice prigoane.
Am gândurile toate-n răzvrătire
Când văd că rugăciunea stă să piară;
De îngerii viața e în părăsire!
Ne comportăm precum o crudă fiară,
Nimic frumos nu mai avem în fire,
C-am rătăcit și nu avem nici țară!

IV- P R I G O N I R E

Motto:

Orice prigonire tolerată proliferază tiranie!

Nedreptatea nu este eternă; visurile oamenilor o ucid.

Legea tireniei este crima asupra spiritului!

Din volumul ***Cristale de cuget*** – 10.000 de cugetări și
aforisme, Brăila, Ed, Danubius, 2011

Coșmar adânc...

Coșmar adânc ne-a fost urzit: prigoana;
Să fim mai răi și să urâm vecinul...
Și-am plâns un veac, c-așa a vrut străinul,
Pierzând, de-atunci, fără temei, Coroana!
Ne-a supt avid orice venit hainul,
De ne-am spetit muncind din greu, zadarnic,
Pentru un scop pervers, tiran, fățarnic,
Rupând din noi tot ce-i frumos – seninul!
Târziu am întronat pe străzi revoltă,
Ne-am smuls din Iad și ne-am ivit profetic
În iureș crud, dând, vai, morții recoltă...
Plină de timp, de vis, de zbor poetic,
O altă vrere urcă dezinvoltă;
Mai sus, mai clar, uman, liber, frenetic!

Ce crunt blestem...

Ce crunt blestem a fost a noastră viață;
De timpuriu a început să plângă,
Înaltele iubiri să și le frângă
Și să-și brăzdeze cute-adânci pe față.
De cât amar ea a putut să strângă
Și Dumnezeu poate lua povață;
De răutate, poate, ne dezvață,
Iar disperarea să ne-o mai restrângă...
Trăind în veacul care suflet n-are,
Ne otrăvim cu patimi și minciună
Într-o teribilă și grea-nșelare!
Ca să ieșim din sumbra văgăună,
Întrezărim o singură scăpare:
Să răzvrătim o aprigă furtună!

Străfulgerat de-ndemn...

Străfulgerat de-ndemn, în gând se naște
O revoltată pagină de luptă,
Căci ne conduce-o șleahță grav coruptă
Și o cumplită pacoste ne paște!
În inimă, având credința suptă,
Nicio virtute-n țară nu renaște;
Însăși Puterea, azi, se recunoaște
Tot ca o haită din hoție ruptă.
Te vei trezi, sărmană Omenire,
Din măsluirea marilor credințe
Spre a stârni o cruntă răzvrătire?
S-or prăbuși escroci și umilințe...
Și s-o alege altă cârmuire,
Cu un crez sfânt și limpezi năzuințe!

Se furișază...

Se furișază iarăși viclenia
În crezul și în libertatea țării,
Duhnind otrava gravă-a înșelării
Spre a-ntrona în taină tirania.
Cum țeluri dragi iau calea disperării,
Dreptatea își sfidează datoria,
La vârful prostia flutură trufia,
Iar peste zări cad umbrele-ntristării.
C-un dram de adevăr minciuna-ncepe
Să infiltreze-n cugete-ndoială,
Ca să nu poți prea lesne a pricepe
Ce-i drept, ce-i sfânt, ce-i ordine regală,
Iar din virtuți să nu mai poți percepe
Ce e valoare, nicidecum doar fală.

...Îngăduim pirateria

Din nou urcă la bord nevrednicia
Și navigăm pe lacuri înfundate;
Nu mai ieșim din vremuri condamnate,
Căci iar îngăduim pirateria.
Perfide uragane ea abate
Pe țara ce-și clădește veșnicia,
S-o zgâlțâie, să-și piardă vitejia,
Să nu aibă vituți adevărate.
Vor să dețină cârma veșniciei hoți
Din veche gardă de cruzime rară,
Cu șef spânatic și găști de mateloți.
Ce multe racili comunismul cară!
Din minți năpasta e greu să o mai scoți,
Dar vor pieri în vrerea lor murdară!

De-o vreme...

De-o vreme sunt cuprins de indignare,
Văzând cum mușcă haita calomniei,
Prefigurând o culme-a josniciei
Față de orice demnă comportate.
Ea nu atacă firea modestiei
Ori caractere fără apărare,
Ci sfâșie din meritul cel mare,
Din stima și virtutea vredniciei.
Atunci când ponegrește demnitatea
Dezlănțuirea ei se vrea credulă,
Protejându-și inferioritatea
Și ura viscerală nesătulă,
Contra a tot ce-nalță puritatea
Deasupra vrerii cu valoare nulă.

Sunt unii...

Sunt unii care stau la pândă,
Fiind plătiți a fi supusă slugă;
Din uger plin, setoși, se bat să sugă,
Căci minte au puțină, dar flămândă!
Consemn e dat ca fapta s-o distrugă,
S-o terfelească și să-i dea osândă;
Chiar de-i măreață și cu suflet blândă;
În vorba lor minciună doar îndrugă
Cu vervă și tupeuri asaltează
Tot ce în sinea lor poartă onoare,
De par momâi ce aiurează.
Sărmani de ei, cu cinstea-n buzunare,
Își bat toaca prin lume cu emfază!
Aminte să se ia: bârfa nu moare!

Nicio virtute...

Nu mă mai ispitește seara,
Să scriu ce gânduri mă frământă,
Cu ce dureri mă iau la trântă
Și cum iar trece primăvara...
Nicio virtute nu mă-ncântă,
Chiar dacă intuiesc ocară
Că-mi fac săracă, poate, țara
Lipsit de-nfăptuire sfântă.
Demult nădejdea spre mai bine
E terfelită de Putere,
Îndurăm mofturi asasine
Și dictaturile severe,
Fără revoltă și rușine,
În disperare și tăcere!

Acolo este viață...

Acolo este viață: în luptă, în mișcare,
În geamătul de trudă și-n freamătul de doruri;
Porniți de la izvoare în patima de zboruri,
Ca să cunoașteți pacea și pura înălțare!
În trecerea prin vremuri v-așteaptă mari fioruri,
Spre-a le simți tăria și-a le-auzichemarea;
Să deslușiți Destine, să alungați uitarea,
Să străluciți de glorii și să primiți onoruri!
Pentru acestea toate suntem iviți pe lume:
Vom cuceri reduta, vom dezerta bezmetici?
Această încercare stă-n propriul nostru nume!
Să nu izbim în soartă perfizi și ipotetici,
De vom alege fuga și vom pluti pe spume;
Noi înșine-am stins dorul, becisnici și eretici!

Ne știe nedreptatea...

Ne știe nedreptatea de șapte mii de ani,
Ne-adoră orișunde, în temniți ne zidește,
Ne află pretutindeni, în suflete ne crește...
Venin are de șarpe și colții de guzgani,
Pătrunde în virtute, în visuri se ivește,
Pe noi, de-am fi chiar îngeri, ne vinde drept dușmani;
Oricât am fi de teferi, de buni și de umani,
O vină inventată pe loc ne potrivește.
Cui oare să ne plângem și cine-i vinovatul
Amarnicelor visuri și-a vieților dezastre?
E o fatalitate, ne paște Necuratul?
De suntem din Suflare și n-am venit din astre,
Tu, Doamne, dă-ne-o șansă și iartă-ne păcatul;
Să mai privim și cerul luminilor albastre!...

Din nou o noapte albă...

Din nou o noapte albă mi-a-ncărunțit gândirea,
Căci griji fără de număr și uneltiri dușmane
Vin în tăcerea clipei, izbindu-mă avane
Și-mi tulbură visarea și toată-nchipuirea,
De mă întorc, prin vremuri, în tinereți sărmame,
Când prigoniri străine îmi hotărau pieirea,
Mă ferecau în dogme și-mi otrăveau simțirea,
Și n-aveam îndurare în larma de canoane.
După amar de vreme, când nimeni n-are vină,
Căci vinovați suntem *tot noi, cu toții*,
Nu pot să-mi uit durerea, iar inima suspină;
Și astăzi criminalii, vechii călăi și hoții,
Cu altă-nfățișare; năravul - de jivină!)
Din nou sunt la putere și-o fac pe patrioții...

Pe vremea când în noapte...

Pe vremea când în noapte mă cufundam în rime,
Dezlănțuiam în cuget năpraznică furtună,
Luptând cu nedreptatea dospită în minciună
Și-n dogme care-n taină voiau să mă suprime;
Mă-nsângerău cu vorbe topite-n mătrăgună,
Mă-nfometau în suflet și-n dor de înălțime,
Doar voi rămâne-o umbră în searbădă mulțime,
Ca orice vis spre lume din mine să apună.
Ce clipe-nălțătoare, ce ani de năzuință!
Chiar dacă-n mers de clipe mi-a-ncărunțit făptura,
În crâncena-ncercare bogat sunt în ființă,
Căci mi-am păstrat credința și-i sorb mereu căldura,
Iar libertatea-n gânduri o am cu prisosință
Și aprigelor vremuri le-am ars putrezitura!

Nimic nu am a spune...

Nimic nu am a spune, mă mulțumește traiul,
Căci n-am avut curajul să îmi doresc prea multe...
Și chiar dacă aş spune, nu-i nimeni să asculte;
Eu am crescut în lipsuri, nu am știut ce-i Raiul.
Tot ce-i frumos pe lume mi se păreau oculte,
Dorințelor umane li se luase graiul;
Cât îmi era *permisul* atât mi-era mălaiul;
Au fost *anume* vremuri ca viața să-mi insulte!
Am lingușit în foame și-am adorat fărâma,
Căci cunoșteam doar teama – supunerea umilă
Și n-am zburat spre soare, ci m-am târât ca râma...
E-ncremenită clipa în patima docilă
Și-n van mai cred că-n luptă răul și-o ști măsura;
Or, fără libertate, e viața inutilă!

Nu m-am desprins de secol...

Nu m-am desprins de secol în propria mea undă;
Deși i-am fost potrivnic, nu-mi poartă nicio ură,
Căci mi-a pătruns în suflet, a mângălit făptură,
Gândirea ferecând-mi în noaptea lui profundă.
Chiar de-am captat lumină și-absorb din zări căldură,
Proscris voi fi de-a pururi să pier ca o secundă
În sfera lui de haos cu vrere muribundă;
Așa mi-a fost ursita: să-i fiu progenitură!
Îi port micimea-n cuget și viciu-n comportare
Și nu zvâcnesc spre ceruri - dospesc în amăgire,
În mofturi și pretenții, și-n fadă cugetare.
Ce ghinion pe mine, ce grea nefericire
Ca să trăiesc pe lume în secole barbare,
Când frumusețea vieții e doar o nălucire!

Oricâtă bucurie...

Oricâtă bucurie aș regăsi în viață
Și-o nouă tinerețe m-ar năpădi-n simțire
Ori mi-aș schimba Destinul în altă dăruire,
Nu mi-aș uita trecutul, ucis ca mieii-n piață.
Voi, anii mei de glorie, voi, ani de-n sufletețire,
Călăii voștri, astăzi, din nou viața mi-o-nhață;
Năravul lor e-același, doar s-au schimbat la față;
Ne mint,ucid, înșală – ne-ntoarcem în pieire!
Atâtea rele, crime ascunsu-s-au sub vremuri
Și drame fără număr trecute-s sub tăcere,
Ce doar de ți le-nchipui, te fac adânc să tremuri;
Urmașii vii ai morții își întregesc putere,
Că-n farmecele urii scăpați sunt de blestemuri,
Resemănând Pământul cu lacrimi și durere.

Eu n-am să iert trecutul...

Eu n-am să iert trecutul ce a ucis speranțe
Și, tupilat în simțuri, în noi perfid trăiește;
Ne roade din trăire, în piept ne otrăvește
Și orice zbor al minții îl spurcă-n ignoranțe.
Îl rup mereu din mine, dar rana obrintește
Și-o vindec greu, cu suflet, căci pierd din cutezanțe
Și mă complac cu sila prin oarbe ambianțe,
De-mi mutilez credința și-alt eu în mine crește.
Să-mi smulg, aş vrea, ființa din lumea cea domoală,
Ca s-o înalț pe culmea ce-și ia puteri din soare,
S-o curăț de minciună, să o despart de smoală.
Și, primenit de ură, și de porniri barbare,
De-a capăt să-mi iau viața în dreaptă rânduială,
Ferindu-mi viitorul de-o nouă înșelare.

Niciun cuvânt de cinste...

Niciun cuvânt de cinste nu îl găsesc în urmă,
Căci cei ce poartă grija destinului de țară
Sunt o nomenclatură de-o viclenie rară,
Nostalgică și-activă, flămândă ca o turmă.
Lacomii de-ndestulare, cu pofta ca de fiară,
Noblețea vieții noastre de bogății o scurmă,
Mimează că-n relații corupția o curmă,
Dar, chiar fără ocoluri, s-o capete tăbară!
Încet va trece timpul...vom suferi întruna,
Până când judecata ne-o face să-nțelegem
Că-i vremea ca hoției să-i pregătim furtuna...
Stă în puterea obștei alt ideal s-alegem,
Să redeschidem ochii și să strivim minciuna;
Ce rod sădim în suflet pe-acela îl culegem!

N-am să mai caut vină...

N-am să mai caut vină, pentru amara viață,
Nici veacului , nici sorții, nici comunistei ere,
Ci voi cădea în mine și-oi plânge în tăcere,
Căci nu interesează cum moartea ne înhață.
Nu mai suspină nimeni când bucuria piere
Ori minți iscoditoare în nepăsare-ngheață,
Iar harul lor profetic e târguit ca-n piață
Și-n loc de idealuri se-adulmecă putere.
Tu, visătoare fală, nicicând nu vei învinge
Tristețea Omenirii, căci veșnic vei rămâne
Nepotolită vrere și-n temeri te vei stinge...
Țara-i demult condusă de-o patimă păgână
Ce peste clipa noastră din rătăcirii ne-atinge,
Haină și trufașă, perversă și hapsână!

Am regretat...

Am regretat adesea a veacului trăire
Ce-a frânt sub carapacea-i ale visării zboruri,
Lipsind de libertate năvalnicele doruri
Și orce năzuință ori crez de izbăvire.
A răspândit în lume satanice decoruri
Și ura ca virtute în clipa de iubire,
Înfiorând de jale o-ntreagă Omenire
Lovită în ființa profundelor onoruri.
Cum să nu simți în suflet a vremilor năpastă
Care-a ucis ivirea îndemnurilor rare,
Mânjind cu violență simțirea cea mai castă!
Suntem proscriși de-a pururi: din cuget nu dispare,
Oricât ne-ar sluji voia, urgia-aceasta vastă
Ce-o dăm, prin generații, să fie spre iertare.

Poți să știi valoarea vieții...

Poți să știi valoarea vieții numai dac-ai fost o pradă;
De te-au sfâșiat dușmanii ori te-a răzvrătit prostia,
De-ai dat piept cu nedreptatea și-ai pierdut copilăria,
Iar vâpaia tinereții a fost stinsă de-o iscoadă...
Ești un om fără de patimi, nu te-a ispitit vecia,
Nu te-a intristat iubirea, nu ți-e existența fadă?
Cum de-ți risipești ființa și porți simțuri la grămadă?
Tu ești specia de astăzi ce-și exaltă nebunia!
Ce-o să scoți din a ta poftă, omule fără durere!
Tu n-ai visuri, n-ai zburare, cine ești nu știi prea bine,
Nici ce vrei de la trăire, în afară de plăcere!
Poți să știi valoarea vieții când nu știi ce e cu tine?
Ești un om fără de patimi când pe-acuns dorești Putere?
Ce-o să scoți din a ta poftă înălțată din rușine?!

Din văgăuna mea vă strig...

Din văgăuna mea vă strig cu o aprinsă disperare,
Că-n vremea-n care-agonizăm, durerea-n lume vad își face;
Suntem constrânși să ne urâm, minciuna-n fiare ne preface
Și nu mai crdem în nimic, precum o hoardă migratoare,
Slujim, nevolnici, un abuz dospit prin silnice mijloace,
Din gândul slut și țelul mut, prin răsărituri arzătoare,
Ce ne-au sfrijit și pustiit, și-au pus în cugete-nșelare,
Să nu mai știm cine suntem...căci visele în noi vor tace!
Venim, parcă, de nicăieri, nu ne-apartine nicio clipă;
Ce rosturi vrem, ce taine-avem sortite sunt ca să dispară,
Iar idealurile mor – speranțele nu se-nfiripă!
Deși ne-a scos revolta-n străzi, na- fost ca lacrima să piară;
Zadarnic lupta a făcut de viață fragedă risipă,
Damnatul Demon comunist în niciun caz n-a fost să moară!

Trăim în lumea fără de speranțe

Trăim în lumea fără de speranțe,
În care libertatea est-o farsă;
Toată încrederea în noi e stoarsă
Și suntem păgubiți de cutezanțe.
Avem credința în adâncuri arsă
De-o sumedenie de aroganțe
Și nu ne sinchisim de ignoranțe
Când viața ca într-un ocean se varsă!
Trecut-am veacul temători de moarte,
Căci nu ne-am pus curajul la-ncercare,
Stând față de dușmani cât mai departe...
Degeaba căutam acum scăpare;
De remușcări mereu vom avea parte,
Pierind într-o deplină disperare...

Din fapte de nimic ...

Doar fapte de nimic și vorbe goale
Ne-au învățat amarnicele vremuri
Căroră le-am hărăzit numai blestemuri,
Căci ne-au crescut în crezuri imorale.
Și-acum, trecând prin ani de groază tremuri,
Iar teamă porți în gândurile tale,
Te-ntrebi cum răul de-ți mai stă în cale
Și n-a pirit în scurgerea de zemuri...
Cumplite chinuri a-ndurat poporul,
Dar n-a scăpat decât atunci, sărmanul,
Când a ieșit în stradă cu toporul...
Cât l-a mânjit în suflete catranul
Regimului cu cu sigla sa, omorul,
Să-l spele, nu-i de-ajuns oceanul!

Trăind...

Trăind în atmosfera-ntunecoasă,
Desigur că te supără lumina
Și nici nu poți vedea care e vina;
Chiar soarta ta îți e neînțeleasă.
În sol pervers, aflându-ți rădăcina,
Te întreții cu sevă veninoasă,
Fără să știi că viața e frumoasă
Și că un crez nebun este pricina.
Cum să te-nalți când nu știi cum e cerul
Ori să surâzi când plînsul ți-e gândirea,
Durerilor fiind prizonierul?
N-ai libertatea de-a spera-n iubire;
O singură soluție-i misterul:
Să te revolți! Trăiește-n răzvrătire!

Oare ce-aștepți...

Oare ce-aștepți când viața ta o tângui
Că este părăsită de putere
Și-i reproșezi c-al ei noroc nătâng îi
Căci nu-și cunoaște propria sa vrere?
Tot ce e bun ascuns e ca sihastru:
Din îndoieli și nepăsări te rupe,
Că doar minuni nu cad din niciun astru;
Din propria ta inimă irumpe!
Te lupta, strigă, cere,-ndură, iartă,
Nu te ascunde-n liniștea absurdă;
A învăța ca să trăiești e artă!
Altfel, la gândul tău lumea e surdă,
Iar truda ta îți va părea deșartă,
Căci niciun dor spre viață nu mai zburdă.

Destinul meu oare să poarte vină?

Destinul meu oare să poarte vină
Că viața mi-e lipsită de-mpăcare
Și eu sunt cel care credință n-are,
De numai neîncrederii se-nchină?
Dar cum să nu privesc cu disperare,
Când lumea de amărăciuni e plină,
Nesiguranța traiul îl domină
Și nu se întrevede alinare?
Da, știu: să fiu indiferent la toate,
Nepăsător și predispus la rele,
Să laud și să mint, iar de se poate,
Împotrivirii să îi pun zăbrele
Și de-o să spun că zilele-s curate,
Erou voi fi în...temenele!

...Al Treilea Mileniu

Așa ne-a spus Al Treilea Mileniu:
Eu am intrat în viața Omenirii
Bătând, convins, în poarta Nemuriri,
Să las amprenta, poate,-a unui geniu.
Gânduri ridic din beznă amorțirii
Și-m să irump în fiecă domeni;
Un an va fi bogat cât un deceniu;
Iar veacurile – clipa izbândirii.
Pătrund adânc în grotlele neștirii
Și vă extirp prejudecăți amare,
Spre-a limpezi destinele trăirii;
Desfac Pământul dintr-a sa-nchisoare,
Ca libertate să îi dați iubirii
Și-n voi să vă sădiți mereu visare.

Tu ai veșmânt Pământul...

Lui Viorel Popescu, agronom, prefect de Brăila

Tu ai veșmânt Pământul; din fala-i îți faci straie;
Covoare de poeme și unduiri de lanuri
Îți sunt cămăși de lucru și cușmă și sumanuri;
Le-mbraci pe vreme bună ori când e frig sau ploaie...
Să mergi cu ele-n lume – sunt rai de bârăganuri
Ca vis de biruință prin chinuri și văpaie,
Țesute-n suferință, trecute prin războaie
Și, după lupte grele, răzbite spre limanuri.
Oriunde duce drumul, spre vechi ori noua Romă,
Să sorbi doar sevă pură, chiar dacă e amară,
Că-ncet, prin vremuri aspre, va căpăta aromă;
S-o pui în roade-alese, la început de vară,
Spre-a ne hrăni cu visuri și să ieșim din comă,
Iar de-am avea credință, ne-am naște-a doua oară...

Ai plâns din nou...

Ai plâns din nou, în miez de noapte, lună!
Căci mi-ai citit nemulțumirea toată
Pe care o fac vieții vinovată,
Că se complăce-n crimă și minciună.
Prezent-ai fost la cele întâmplare,
Dar nimeni nu te-ntâmpinat să-ți spună,
Că patonezi o lume ce-i nebună
Și te-ai făcut părtaș la răutate.
Tu, chiar n-auzi că nimeni nu te cheamă
La bucurii, la vise, la iubire?
Vei da și tu, ca fiecare, seamă,
Căci prea trăiești în oarbă mulțumire!
Trezește Terra, căci îți este mamă!
Fii clopot de argint în răzvrătire!

Cutremurat el însuși...

Cutreemurat el însuși de cât aucis,
Ne-a părăsit amărăciunea unui veac;
Într-o speranță-naripată mă prefac
Și zbor să întâlnesc visatul Paradis...
Mileniul trei n-o fi atâta de buimac
Și va fi chiar de la-nceput mult mai decis,
În a zvârli pustiurile în abis
Și chinurile care-n suflete ne zac.
Să nu lăsăm să-nvingă patimile iar,
Și s-alungăm departe ura dintre noi,
Ca viețile să nu mai fumege pe jar.
Iar dacă mulți adulmecă spre înapoi
Și nu-s dezmeticiți din aprigul coșmar,
E doar că-n gânduri și în suflete sunt...goi!

Își poartă pretutindeni nepăsarea

Își poartă pretutindeni nepăsarea,
Pe nicăieri o faptă el nu lasă;
De plânge lumea – nu îi pasă
Și își proclamă grav amenințarea:
În contra tuturor vină apasă ,
Chiar Cel de Sus ar fi greșit Crearea;
Doar el va reporni de-acum mișcarea,
Căci prea ne e speranța noastră joasă.
Acesta-i individul de paradă
Ce doar promite și nimic nu face;
Privește permanent, ca o iscoadă,
Și dacă e ceva fumos și-i place,
Se furișează peste tot să rodă,
Căci dăruirea lui este...vorace!

În fața tuturor...

În fața tuturor vor să se-nfigă
Toți cei ce n-au făcut nicio scofală;
Ei lasă primii farfuria goală,
Căci ce-i dintâi se-nfig la mămăligă.
Ferește-te că-ți iau orice din poală,
Dar tot ei după tin *hoțul* strigă,
Dar tu renunți, să scapi de jecmăneală!
Aceștia-s inșii care vor putere,
Că-s buni la toate, dar numai în vorbe;
În Parlament – prostie la vedere,
În viață – lobodă, un pic prin ciorbe,
La muncă – spun că ei nu au cădere,
Iar în afaceri n-au nimic în torbe!

Coboară, Doamne...

Coboară, Doamne, pe Pământ Tu iară
Și Te îndură de-ale noastre gânduri,
Mai potolește-ne de-atâtea jinduri,
Ca dragostea în suflet să răsară.
De-Ți vom promite, ca-n atâte rânduri,
Și Te vom face iarăși de ocară,
Suflarea noastră Fă-o ca să piară
Și lasă-ne să viețuim sub scânduri...
N-am inventat doar patimă și ură,
Ci și dorința oarbă de puteri
Să lase-n urmă jale și arsură,
Căci nu ne temem de moarte și dureri
Și nu avem în suflete măsură;
Tu, Însuși, *Nouă*, credință să ne ceri!

Mă-ntorc îngândurat...

Mă-ntorc îngândurat de la serviciu,
Căci relele prea mult mă împresoară,
De-mi vine să mă duc în altă țară
Ori să-mi găsesc, de-ngrijorare,-un viciu.
Cât ar fi viața noastră de ușoară ,
De n-am trăi ca-ntr-un imens ospiciu,
Într-un regim ce moare din oficiu ,
De ură și neliniște murdară!
Noi tot sperăm că libertatea vine
De undeva, din țări îndepărtate...
De nu cumva ne este chiar rușine
Că nu ne răzvrătim pentru dreptate
Și să ucidem veacul de ruine
Printr-o revoltă stoarsă de păcate!

De ce mi-oi fi dorit...

De ce mi-oi fi dorit un dram de cinste
Și n-am ieșit să fut la drumul mare,
Să am mereu o lume la picioare...
Nu știu...cum numgăsesc o rimă-n *-inste!*
În odioasa vieții deturnare,
Aș fi putut fi slugă la necunste,
Dar grav e când tu însuți un învins te
Lași, luptând pentru lipsa de onoare.
Cu alții-s pe aceeași pistă-a vieții,
Cu gând să cucerim nemărginirea;
Mă târâi și mă-nțeapă toți scaieții...
Câștigă, făr` să fi-nceput pornirea ,
Tovarășul din concurența pieții
Egal în șanse, minus jefuirea!

De viitor trecutul ne desparte

De viitor trecutul ne desparte,
Fiind în profunzime rădăcină,
Ce ne înalță viața spre lumină;
Noi, năzuind spre cer, urcăm spre moarte,
Sfârșit și început doar c-o tulpină!
Aceleași teritorii își au parte,
Dar interesele sunt prea departe,
Iar între ei speranță e puțină...
Necruțător arbitru e Prezentul ;
Negă ce-o fi mâine, uită ce-a fost ieri,
Căci veșnic în memorie-i absentul.
Clipele ce vin te fac ca să dispari,
Te zbuciumă amarnic în torentul
Zbaterilor celor mulți și efemerii!

De nu știam...

De nu știam ce este libertatea,
Mi-aș fi dorit o lume comunistă;
N-aș fi-nțeleș că altceva există
Și aș fi renegat Divinitatea!
Cum întinericu-n gândiri persistă,
Prin negre uri ne poartă nedreptatea
Și despuiem prin jaf intimitatea,
Râzând nebuni că viața este tristă...
Când nu ai visurile violate,
Spre cer te-nalți ori scormonești Pământul
Și mult te bucuri; ale tale-s toate!
Cum din Suflare ne-am luat avântul,
Acestea-s pururi prin ființă date
De-Acela care E în veci CUVÂNTUL!

Azi m-am decis...

Azi m-am decis să nu mai tac și-am să invor distinse muze,
Neliniște să înfirip, iar sufletul să mi-l deschidă,
Căci mi-e căzută lacrima peste o viață invalidă,
C e și-a rănit dârzenia – căderea-n vid să o refuze;
Ea n-are visul de-a crea ori libertatea să decidă
De este bine sau e rău și nici cuvântul să acuze
Când e neclară clipa sa, iar rosturile sunt confuze
Și-acceptă Soarta cum ar fi, chiar ingerința cea perfidă!
Un întreg veac dușman a fost pentru a noastră demnitate;
Niciun minut nu ne-a iubit, dacă-am avut o conștiință
Și totdeauna a bârfit tot ce-nsemnat umanitate.
Noi niciodată n-am contat ca o destoinică ființă;
Am fosr o *turmă de hrănit* și robi fără identitate -
Un dumnezeu, atât avem, ca o supremă năzuință!

Eu am să te ucid, nemernicie

Eu am să te ucid, nemernicie,
De-o să mai viețuiești prin România,
Căci ne-ai luat din țară bogăția
Și ne-ai împodobit în sărăcie.
Ai întronat minciuna și hoția,
Să nu stăm prea departe de prostie,
Spre-a linguși tot ce cărdășie,
Instaurând în cuget agonia...
Da, s-a instalat *puterea unică*
Ce vrea ca libertatea s-o dărâme,
Afundând în ura ei genunică,
Pe toți ce nu vor viața să-și sfărâme
Sub teroare și năpastă cinică,
Ca-n dictatura ce-a pierit fărâme!

Uitându-ne strămoșii...

Uitându-ne strămoșii, istoria o stingem,
Iar țara,-n vremuri grele, n-o prea băgăm în seamă;
Chiar de n-ar cere jertfe, de luptă ne-ar fi teamă-
Nu ne riscăm plăcerea și de ar fi să-nvingem!
Dar când tribuna-naltă ca...patrioți ne cheamă
Să ne-arătăm curajul, noi primii ne distingem
În cuvântări aprinse, căci lumea ne aclamă
Nu pentru fapte-alese, ci doar pentru ce...lingem!
Se cocoțează unii la clare microfoane
Și-obraznici, ca păcatul, re-nvie comunismul,
Visând la privilegii, la trai și *ros ciloane*,
Invocă *noua stângă*, le place ciocoismul,
Căci nu mai știu de crime, n-au remușcări, frisoane;
Fac cu Puterea pace, dosindu-și servilismul!...

În țara noastră este jale...

În țara noastră este jale, corupție și sărăcie,
Dar nici nu știu, sărmanii oameni, că sunt hrăniți cu
mărtăgună
Și n-au cum viața să-și restrângă ori vreun reproș cumva
să spună,
Căci gândurile își sugrumă de teamă și de dușmănie.
Partidul unic stă la pândă: pe cei mai vașnici se răzbună;
La cea mai vagă-mpotrivire se zgândără căinoșenie
Și-i vai de cei care n-ascultă ori vor să afle și să știe
Cum îi înșală cârmuirea, de viețuiesc ca-n văgăună.
Continuăm cumplitul secol de ură, mofturi și-njosire
Și nu ne dezbarăm de patimi, sfidând întreaga Europă,
Cu fala și cu neomenia, cu visurile de mărire.
Ne-au dezonorat trăirea, ca într-o lume interlopă,
De ies în frunte cei nemernici, lacomi de jaf, de-navuțire
Și de metode comuniste...că moare inima-n sincopă!

Cine-a ucis speranța...

Cine-a ucis speranța, făcând lumea mai tristă,
Lipsind-o de virtute, curmându-i înălțarea
Către divine rosturi? Cum de-a tăcut chemarea
Spre clipa de lumină care în vis există?
O dogmă-a vieții noastre i-a limitat mirarea
De-a ști mereu ce-i bine, de-a fi idealistă
În orice-mprejurare, în doruri ce persistă,
De-a se privi pe sine și de a-și păstra candoarea.
Învăluți în teamă și în urât despotice,
Ne stingem în neferice, înnegurăm gândirea
Și toată armonia se pierde-n țel haotic...
Desprinde-te de tine, seduce nemurirea
Cu patima de-nvinge, cu imn apoteotic,
Schimbându-ți chiar Destinul; invocă mântuirea!

Vreau să vă rog...

Domnului Emil Constantinescu
Ex-președinte al României
Vreau să vă rog, Domnule președinte,
Aminte să luați la soarta țării;
Ajunsă e în clipa disperării
Și nu mai poate merge înainte;
Cumplite rele se opun salvării
Și doar un mare și un bun părinte
Îi poate da iubirea lui fierbinte,
Rearătându-i calea înălțării.
Timp nu mai e de cumpănit prea multe;
Sosită-i vremea îndemnului de seamă
Și-acest popor dorește să-l asculte!
Revino iar, căci viața se destramă;
Nu ține cont de clevetiri oculte;
Te cheamă Patria din nou. Te cheamă!

...Ne-am pus nădejile în tine

Domnului Emil Constantinescu

Ex-președinte al României

Demult ne-am pus nădejile în tine,

Căci știm că nu-ți faci neamul de ocară;

Tu n-ai, ca mulți, apucături de fiară,

Să-mpartă țara cum le e mai bine.

Ne-am săturat de viața grea și-amară,

În timp ce lor desfrâul le-apartine,

Au mintea încărcată d toxine,

Iar comunismu-n ei nu vrea să piară.

Cum sunt ajunsi prin silă la putere

Și printr-o-ndelungată-ndoctrinare,

Mulțime îi suportă prin... tăcere.

Acestei nații adu-i alinare ,Fă să resimtă clipa de-Înviere,

Căci e sortită vreme de-Înălțare!

Prin orice mijloc la putere

Indiferent de cauză – prin orice mijloc la putere!

Ascute interesele și defrișează-mpotrivirea;

Toți cei ce au alte idei îi va costa nepotrivirea!

Independent de ce și cum, vor pierde orșice avere.

A fi în fruntea *maselor*, ca să se bucure privirea,

Există bună tehnică: să ai doar bani, nu maniere;

Atuci toți oamenii-s ai tăi și te urmează în tăcere,

Doar să promiți – atâta tot; și le insufli mântuirea.

Fiind *Partidul maselor* voi sunteți deci invulnerabili;

Nu vă mai trebuie nimic; de partea voastră e mulțimea

Și-oricâte rele ar avea, ea crede că e convenabil

Să se complace în minciuni, decât să curme ciocoimea,

Căci presupune zbatere, cu simțul civic responsabil,

Dar vouă vă e bine-astfel, doar nu slujiți...viitorimea!

Ajunge!

Ajunge cât ne-ați chinuit! Ajunge!
O eră-ntreagă-am îndurat. O eră!
Himere înălțând drept țel. Himere!
Disjunge răul – totu-i trist. Disjunge!
Severă soartă am avut. Severă!
Străpunge lumea cu urât. Străpunge!
S-alunge vrea spernțele. S-alunge!
Disperă dragostea din noi. Disperă!
Urgia vremilor am strâns. Urgia!
Credința însă n-am pierdut. Credința!
Mânia traiul slut a-nvins. Mânia!
Ființa noastră-a renăscut. Ființa!
Robia unui veac s-a stins. Robia!
Voința, lupta ne-a unit. Voința!

Dacă va fi...

Dacă va fi să uit vreodată
Cumplita țării suferință,
Dă-mi, Doamne,-o clipă de voință
Să port pedeapsă meritată.
Condusă fără-ngăduință
De o doctrină blestemată,
I-a fost ucis, nevinovată,
Înălțătoarea năzuință.
Nu i-a iertat nicio virtute
Și pretutindeni a pus ură
Să fie visurile slute.
De-aceea, muză, te îndură
Și rimle drept lănci mi-ascute
În orice bravă scriitură!

N-am dezertat...

N-am dezertat din lupta vieții,
Ci mi-au fost clipele străjer
La granițele de durere,
Din vremurile tinerații.
Nu mă ascund în gerea tăcere
Și nu oftez, precum poezii,
Plătind tribut amar tristeții,
Căci folosesc rime severe
Și caut rău-n vizuină,
Spre-a-i pune botniță trufiei,
Să scheune ca o jivină!
Astăzi, la moartea tiraniei,
Se neagă c-a avut vreo vină
În lunga era-a barbariei!
...Să vă răsculați !

Îmi doresc să pier împăcat cu mine,
Că mă vor ierta toți contemporanii,
Că nu am știut să îmi jertfesc anii,
Spre-a mă-mpotrivi falselor doctrine.
Am putut să fug, de-au erupt vulcanii,
Dar n-am deslușit fapte asasine
Ce-au înfipt în veac, ca un mă răcine,
Ura port-drapel, stimulând tiranii.
Lume fără grai, oameni ai durerii
Prindeți-mă-n lanțuri, de mă judecați,
Dar să știți c-am fost lacrima tăcerii.
N-am lovit cu parul pe cei vinovați,
Însă am făcut scrum minciuna puterii,
Cu versuri aprinse – să vă răsculați!

Ne prăbușim...

Nu ne-mpăcăm cu nicio nedreptate
Și orice silnicie ne intrigă
Când cel îndurerat zadarnic stigă,
Reîndurând tristă pasivitate.
Virtutea binelui mereu obligă
Să dovedim curaj și demnitate,
Ca-n gesturile de brutalitate
Și în abuzuri legea să se-nfigă.
Dar dacă in Justiția-i prezentă
Și otrăvita ideologie
Proliferează fapta violentă,
Să nu ne așteptăm la bucurie,
Căci suportând ura inconștientă,
Ne prăbușim în grea netrebnicie!

În veci...

În veci vă stau, lichele-n cale;
Fugiți de mine mai departe,
Că nu-s la fala voastră parte
Și nici la fapte imorale!
N-am asuprit trăiri aparte,
N-am ocupații infernale,
Băncile mari să le las goale
Ori să ofer seifuri sparte.
Trufia vă mâjește traiul,
Necinstea vă trădează fața,
Onoareea nu vă știe graiul.
Averea rău vă-nșală viața,
De credeți că este chiar raiul,
Căci aveți minte cât... paița

Țara te-a-nșeles...

Lui Cornelui Coposu
De un deceniu te-ai afârșit din luptă
Tu, care-ai răbdat silnica-nchisoare,
Dar ai avut crez viața-nvingătoare
Și torță-a fost să porți neîntreruptă.
Din uimitoarea ta înflăcărare,
Pe care comuniștii-au vrut-o suptă
Și chiar din inimă să fie ruptă,
Azi ne primenim, Vremea-i e datoare!
Om, dintre noi smuls de puteri haine,
Pentru că purtai gânduri înfocate,
Orice s-ar ivi, tot credem în tine!
Cât de mult ți-au fost visele truate;
Țara te-a-nțeleș! Timpul te susține;
Pentru Patrie oamenii s-or zbate!
11 nov. 2006

Te lauzi...

Tu te lauzi cu trufie când o țară se destramă?
N-ai puterea de-a-nțelege că ești Patriei otravă,
Că dorința de mărire îți este o boală gravă,
De rămâi blestem în lume și-n istorie o scamă!?
Te fălești că totdeauna meriți să te-nalți în slavă
Și întreaga națiune pretutindeni te aclamă,
Dar nu vezi că biet poporul n-are forță nici să geamă,
Căci lipsit e de credință și-are libertatea sclavă!
Oameni buni, ieșiți în stradă în puhoai revoltate,
Să zdrobiți orânduirea ce vă frânge demnitatea,
Răstignind brav dictatura, ca pe-o faptă de dreptate.
Voi aveți Patria sfântă și vă doare falsitatea
Ce tronează în minciună, în hoții și-n lașitate,
De se rușinează lumea, implorând Divinitatea.

Nu vă convine vouă...

Nu vă convine vouă, despotice ambiții,
Să știți că-n România sunt oameni de valoare
Făuritori de ere în veci nemuritoare,
Ne-abrutizați de patimi și grave injustiții!?
Trăind doar în desfrâuri și-n dogme trădătoare,
Tot ce e crez în viață zvârliți în opoziții
Nemernice de ură și false prohibiții,
De simți că însăși rugii îi vreți o condamnare.
O lume nevoiașă, în vremuri oropsite,
Se chinuie să-nvingă puzderia de rele
Dospită ca pretenții în minți neisprăvite.
S-or naște-n suferințe pornirile rebele,
Dar vor cunoaște slava acelor vreri răzbite
Din jertfa libertății, căci s-a născut din ele.

Să văd...

Să văd atâta jaf nu se mai poate,
Nu mai suport să știu că țara pierde
Secată de hoții și-napoiere,
Iar pe parlamentari să-i doară-n coate!
Doar pentru ei fac legile severe,
Să le asigure tron la bucate
Și privilegii mari, aristocrate,
Din jecmânirea gliei să prospere!
S-au ras păduri de fabrici și uzine,
Se târguiește totul pe nimica
De-aleșii noștri, huzurind de bine.
Nu au regrete, nu-i cuprinde frica
Și nu răspund, nu au cui să se-nchine,
Căci peste Patrie toți își au clica!

Peste pământul țării...

Peste pământul țării domnește nepăsarea!
Nu-i nimeni să audă, oricare-i orb din fire,
Iar tot ce se petrece parcă n-ar fi-nrobire
Și mândra națiune n-a îndurat trădarea!?
Nu-s oameni de nădejde, cu lacrimi în iubire,
Și nici eroii falnici nu își mai știu chemarea
Să-ndrume tot poporul, să curme-ndurerarea,
Ori cărturari destoinici, cu patos în simțire?
Spun unii că sunt vrednici să-nlăture ce doare,
Dar n-au salvat nici câinii ajunși în suferință,
Ca unul, Ștefănescu, nevolnic din naștere!
Oameni cu suflet mare, căliți în biruință,
Pribegi la voi acasă, porniți într-o suflare,
Opriti vânzarea gliei, păstrați-o în ființă!

Lăsați-mi drumul liber...

Lasăți-mi drumul liber să trec peste năpastă
Și să-i strivesc puterea de-a face-n lume rele,
Căci prea demult descântă blestemurile grele
Ca țara să-i suporte prezența ei nefastă.
Cu mine iau simțirea ce freamătă-n drapele
Și toată-ncrâncenarea din suferința vastă
Pe care-a generat-o stricați în a lor țeastă,
Slujind o asuprire, deapururi să ne-înșele.
Veniți cu mine oameni răzbiți de nedreptate
S-aprindem foc de doruri în fiecare casă,
Spre a răpune demoni cu gânduri necurate
Ce au creat imperiul de crimă odioasă,
Având patimi păgâne și vveri abrutizate,
Lipsite de credință și faptă cuvioasă!

A parveni...

A parveni e azi a noastră vrere,
Nicio instanță nu ne interzice;
Prin orice mijloc ce ne e propice
Ne-nghesuim s-ajungem la putere.
Pe cine nu ne-ascultă și-altfel zice,
Îl facem să se-nchine în tăcere
Și-n veci la libertate să nu spere,
Cât timp, potrivit, vrea să se implice!
Atâți inși perversi, cu minte-ngustă
Vor ca în România să trăiască,
Acaparând poziție augustă,
Ca lumea bravă s-o ademenească
În existență tristă și îngustă,
Ca ei peste o țară să domnească!

Nu-s fii...

Nu-s fii de Dumnezeu, dar vor pecete
Că ei dețin poziție Divină
Și tronuri mari, ca apoi să parvină
Către desfrâu și-orgii fără regrete.
Acesta-i crezul, patima-i deplină,
Că doar de valpurgii lor le e sete,
Stârnită de blestemele secrete,
De parcă liniștea le poartă vină.
Nicio noblețe nu îi vizitează,
Căci Răul cel mai grav le este slugă
Și în destrăbălare îi urmează.
Adio dar, virtuți, mărimi ori rugă;
Pe voi nu vă dorește să fiți rază
Ce ar putea ca viciul să distrugă!

Nu mai sânt...

Nu mai sânt azi tâlhari la drumul mare
Să-ți șterpească aurul din pungă;
A fost aceasta practică prelungă,
Cum e acum un furt de buzunare.
La avuții, la jaf vor să ajungă
Pungași cu ifose parlamentare,
Fără obraz și teamă de-nchisoare,
Că-s apărați – imunitate lungă!
Ei nu știu cum se strânge gologanul,
Trudind din greu, cu multă sânguință,
Se poartă în desfrâu precum golanul!
Că i-am votat, n-au nicio cuviință,
Nu știu chemarea țării și aleanul,
Crucificându-i orice năzuință!

Cu mulți bani...

Cu mulți bani și tot felul de plocoane,
Tu poți să ai încredere totală
Că voința obștei îi va fi fală
Celui votat de lumile sărmene.
Nici vorbă de-așa mare bănuială!
Urcat prea sus, și-a mai dorit galoane,
Mare confort și multe milioane,
Cu orice risc, fără nicio sfială!
- Ce basm, ce patriotice dorințe
Se tot rostesc pe străzi în gura mare,
Când însumi am multiple preferințe?!
Nu m-acuzați că n-ș avea onoare;
Ce-am spus, cândva, erau făgăduințe,
Să am prostimea toată la picioare!

E țara..

E țara îngropată-n sărăcie,
Căci toți nemernicii se-ntrec s-o fure,
De parcă un blestem e dat să-ndure,
Ca într-o îndelungată barbarie.
Cum am în cuget aprigă arsură
Când văd necredincioasa silnicie,
Tot îmi iubesc sărmana Românie
Și-om mătura corupției ca pe-o zgură!
Va fi atunci săracă-n nedreptate
Și-ndestulată-n falnice-mpliniri
Din dragostea românilor sculptate;
A voastră, a celor ce sunteți martiri,
C-aveți comori și tinereți furate
De indivizi perversi, tirani și vampiri!

Nemulțumirea...

Nemulțumirea iarăși mă deprimă
Când nepăsarea îmi tulbură privirea
Și-mi stimulează aprig răzvrătirea,
Căci ce se-ntâmplă-n țară e o crimă!
Se năruie, parcă, însăși trăirea,
Că orice bucurie se perimă
Și chiar gândirea vie se suprimă,
De simți că-n lume a venit pieirea!
Vezi pretutindeni rânduiești uitate,
Clădiri, uzini și fabrici prăbușite,
În timp ce hoții dobândesc palate!
Tot ce e de valoare-s însușite
Și nu știu când s-o întrona dreptate,
Să-i spânzurăm ca-n vremuri cotropite!

Prin viața mea

Prin viața mea azi bântuie-o furtună
Și-mi spulberă speranțele din minte!
Mă răzvrătesc, pun gloanțe în cuvinte,
Că-n țara mea doar tânguieți răsună!
S-au stins demult îndemnurile sfinte,
De parcă veacul pe noi se răzbună,
Căci doar privim cum jale se adună
Făr' să crâcnim, făr' să luăm aminte!
E vremea să ieșim din nou în stradă
Și să impunem legi și demnitate
Spre-a nu mai fi considerați drept pradă!
Sculați-vă voi, frunții îndurerate,
Și răstigniți o clică retrogradă
Ce și-a-nsușit puteri nemăsurate!

Ne-am risipit...

Ne-am risipit în lume și n-avem loc în țară,
Nimic nu ne-apartine, căci tot au supt mârșavii
Și-au devenit stăpânii, iar noi le suntem sclavii;
Pe cât eram de mândri, azi suntem de ocară!
Pe câmpuri și uzine au pus mâna trândavii
Și-oricât de rău ne-ar face, nicicum nu se-nfioară;
Îi mână lăcomia, nasațiul nu-i omoară;
În stare sunt chiar viața a-nfuleca, hulpavii!
Unii îndoapă lemne, alții înghit petrolul
Ori aurul din mine îl trec peste hotare,
Spre-a-mbogăți imperii – acesta le e rolul!
Pustiu să lase-n urmă, ca-n erele barbare;
Istoria, Cultura, ce-au cunoscut violul
Dezmățului de lege, vor fi o-nmormântare!

Nu sunt pierdut...

Nu sunt pierdut prin lumea amăgită,
Acelor aproape opt miliarde
De oameni bravi în care gândul arde
Învăpăind iubire nesfârșită.
Mă străduiesc să-mi construiesc stindarde
Să fluture prin vremea răzvrătită,
De ne-mpliniri, de viață chinuită
Sub a tiranilor nomade hoarde.
Arunc cuvinte tari și înarmate
Cu adevăr și tunete de goarne,
Izbind în mințile abrutizate,
Tirani de-a pururi să răstoarne,
Iar cugetele mari, îndurerate,
Încredere în suflete să toarne!

N-or mai fi...

N-or mai fi zilele întunecate
De împilări și comportări barbare
A cârmuirii fără de-ndurare,
Aservind ideologii spurcate
Ce n-au virtuți și nu au închinare
La ce e sfânt; credințele-s păcate
Și-ar fi chiar niște libertăți... truate,
Că numai înjosirea-i înălțare...
A îndurat un secol Omenirea
Mârșava degradare socială,
Și nu mai așteptase mântuirea.
Însă un gest de talie regală
A fost să înjghebeze răzvrătirea,
Recreștinând o lume infernală!

Nu mă împac...

Nu mă împac cu mine niciodată
Când n-am curaj să strâng de gât prostia
Ce-și etalează forța și trufia,
Gesticulând că este democrată.
Oriunde-ai fi, conștiința că România
E astăzi de mulți înși revendicată,
De Parlament e chiar certificată
Că și-a pierdut ea însăși măreția!
Ne merităm, pe drept, această soartă
De nu dăm de pământ cu șleahta tântă
Ce are-nțelepciunea minții spartă.
Parcă în viață răul ne cuvântă
Să n-avem însăși conștiința poartă
Spre demnitate și-nălțare sfântă!

Lăsați să vină...

Lăsați să vină iarăși bucuria
Peste această lume oropsită,
Să uite vremea dogmei îmbâcsită
Cu nedreptatea și cu dușmănia.
O crimă gravă, nemărturisită,
Asupra libertății-n România
Au săvârșit-o legea și trufia
Unei voinți de ură hămesită.
Răsfrânge raze peste oameni cerul,
De-mbărbătare și de mântuire,
Că va fi a răpune temnicerul...
Din nou credința e nemărginire,
Văpăi de dragoste topește gerul
Ce-a împietrit un secol de iubire.

CUPRINS

I – OAMENI, NELINIȘTI, ÎNDEMNURI / 4

Exist în tine, viață.../5

Neliniștea mă strigă.../5

Mi-e dor de anii tinereții mele.../6

Nu-ntind la niciun colț de strad mîna /6

Să ne întoarcem.../7

Doar ca o dună de nisip mi-e viața /7

Mi-e dor.../8

Aș vrea din nou să-ntineresc.../8

Trufaș îmi urc gândirea.../9

Degeaba caut teme.../9

Ca-n fiecare noapte.../10

De știi.../10

Cum anevoie.../11

Mai iau din darurile vieții.../11
Viața-i a Timpului aleasă hrană /12
În poartă bate vremea.../12
Autoportret /13
Ce înțelegere îmi ceri.../13
Ce mult mi-am dat silința.../14
Că ești unul dinre semenii.../14
Să nu scrii.../15
Să nu-ntrevăd tristețe.../15
Nu vreau nimic.../16
Cum în această lume.../16
Imaginile vieții-mi trec prin minte /17
Sunt trist, prieteni.../17
Caut mereu idei.../18
Degeaba-mi oferiți.../18
Spre lume.../19
Când văd că viața.../19
Ne despărțim.../20
La vechiul cuib.../20
Te-am însemnat.../21
Acolo, pe ciorghinii din podgorii /21
La *Orizont*.../22
Zi-noapte ninge.../22
Știind că a comis în codru jale.../23
Ca din senin.../23
Iisus în lume s-a născut.../24
Semețul brad.../24
Eu am venit la munte.../25
Am fost un om.../25
Astăzi, de ziua ta.../26
O, dragul meu părinte.../26
S-a dus în altă lume.../27
Nu știu.../27
A adormit pădurea.../28
Demult nu ne-am văzut...28

E-nfipt în trup de brad.../29
Pe tine să mă supăr, albă lună.../29
La casa.../30
E totdeauna poarta descuiată.../30
Desprinde-te de mine.../31
Aș vrea ca să mai trec prin gări.../31
Chiar dacă.../32
Ne-am risipit prin lume.../32
...De grijisă nu am parte /33
M-am rătăcit.../33
N-am prea aumblat prin lume.../34
Mă-ndeamă vemurile noi.../34
Puține visuri.../35
...Cea mai bună mamă /35
M-am primenit.../36
A început pădurea să-mflorească.../36
Aducerile-aminte.../37
Dacă aș fi persoană importantă.../37
Ființa mea îmi e străină.../38
Al tău sunt descompunere.../38
Fetița mea.../39
Promoție de aur.../39
La voi mă duce gândul.../40
Clipepe adolescenței.../40
Ce tânăr sunt.../41
N-am să mai simt.../41
Muguri pe ramuri se ivesc.../42
False icoane.../42
Aș vrea.../43
Pe drumul lung.../43
Măștiu.../44
Un pervers sărut.../44
A pribegit.../45
Am obosit.../45
Pe cât.../46

Nu voi avea.../46
Oare ce patimi.../47
O, nu.../47
Mă știu.../48
Un secol a trecut.../48
A trecut.../49
Nu ne dorim.../49
Deși credeam.../50
Pe față lui.../50
Oricând.../51
Să fim mai buni.../51
Pe mine însumi.../52
De-o viață.../52
Îmi alung.../53
Celor.../53
S-a plictisit.../54
Să simțim.../54
Să zbor.../55
Gând primenim.../55
Aud un zvon.../56
De-atât urât.../56
Bogat în desfătare.../57
Mai am încă.../57
Nici mai mult.../58
Un bătrân.../58
Mă-ncearcă.../59
În zbor de timp.../59
Mă-ntreb.../60
Miracolul.../60
Te-am venerat.../61
Nu-mi mai găsesc.../61
De cam prea mult timp.../62
Visuri de lumină.../62
Pe vremea când în noapte.../63
Mă-nseninez.../63

...Crizanteme.../64
Am plâns.../64
Idei.../65
S-a supărat.../65
La voi mă-ntorc.../66
Sărmane zile.../66
Ce fapte.../67
Cât de frumoasă.../67
Neliniște.../68
Nu v reau.../68
Îmi judeci nedreptatea.../69
Nu mă-amăgești.../69
El trăiește durerea.../70
Din lupta vremii.../70
O, visător.../71
Copilăria s-a topit.../71
O, viclenie triumfală.../72
Când nu putem.../72
Nu te-ndrepta spre mine.../73
Ca să avem.../73
O pacoste amară.../74
Încă mai caut.../74
Sunt nopțile.../75
Fac cunoștință.../75
Unde sunteți.../76
Un gând.../76
...Oștire-mi de cuvinte.../77
Speranțe.../77
Din nou.../78
La multe porți.../78
Mă porți.../79
Mi-e fapta zilei amintirea.../79
Cât de perfid.../80
Mi se scufundă viața.../80
Mă cert adesea, Doamne.../81

Spre-a merge înainte.../81
Las somnul greu să vină.../82
Deși această viață.../82
Așa a fost să fie.../83
Cine-i devină.../83
Sunt întristarea.../84
Ce să mai fac.../84
Din fala tinereții.../85
La margine de doruri.../85
Mă simt stingher.../86
Știam demult.../86
...Când îmi privesc singurătatea /87
Nu aparțin acestui secol.../87
Niciu gând.../88
Când va fi ziua.../88
Pe unde.../89
N-am niciun merit.../89
VRAJA CUVINTELOR /90
Sunt ani.../91
Ies noaptea rime.../91
Când muza.../92
Văd că pândește.../92
Demult nu am mai scris.../93
Am scris.../93
La tine mă gândesc.../94
E versul meu ca și un mărăcine.../94
Mă-ntorc la tine.../95
...Penița mea nu-i rămă.../95
Sădesc.../96
Din triste rătăcirii.../96
...Calea e abruptă.../97
Mă voi îndepărta de pozie.../97
Penița mea.../98
Vă răsfoiesc.../98
Ne despărțim.../99

N-acuz.../99
Când vă privesc.../100
Mă-ntorc să scriu.../100
Încă mai caut.../101
Deși senin.../101
O, bunii mei maestri.../102
Nu-i nimeni să mă știe.../102
Când n-oi mai fi pe lume.../103
În toată fapta vieții.../103
Mă chinuiesc degeaba.../104
Tot nu-mi găsesc cărarea.../104
Pornit de unul singur.../105
Tu ce ești, poezie.../105
S-a potolit dogoarea.../106
Îmi cioplesc chip de piatră.../106
Eu știu că drumul vieții.../107
Prin multe cazne am trecut.../107
Mi-e dor.../108
Când noaptea.../108
Ce lung răstimp.../109
M-ascund.../109
Scriu sonete.../110
Te-am așteptat.../110
Îmi iau.../111
Nu am îndemn.../111
Prin cugetări.../112
Pe drumul.../112
Am scris încă o filă.../113
M-am prins în grea capcană.../113
Mă-ndeamnă gândul.../114
Nicio idee.../114
O coală albă.../115
Din ce în ce.../115
Nici dragoste.../116
De multe ori o rimă.../116

Chiar dacă.../117
Am scris un vers.../117
Adeseori.../118
Am locul meu.../118
Mă-ntreb.../119
Aș vrea să scriu.../119
De truda mea.../120
Cu lut de râu.../120
Mi-am fost chiar mie însumu ucenic /121
Ce mulți.../121
Te-am strâns cu drag.../122
Exist-o poartă sacră.../122
Cu inima.../123
De scris.../123
Când opera a suportat.../124
Nu-i un *adaos* rima.../124
Eu nu pot altfel.../125
Îmi caut cititorii.../125
Nu vă gândiți.../126
În file-ngălbenite.../126
A exista prin limbă.../127
Bietele mele aforisme.../127
Invoc cu insistență.../128
Florile Dunării.../128
Un zâmbet.../129
Am părăsit sonetul.../129
Cu cât.../130
Nu scriu aceste rânduri.../130
Poet.../131
Ai deșteptat.../131
Te caut prin sertre.../132
A risipit.../132
Pun întrebăro.../133
Nu povesti.../133
...Un coit de gumă.../134

Și când va fi.../134
O coală lbă.../135
Cnd îmi voi scrie.../135
Nedreptate.../136
Sunt pregătit.../136
Cubu-n care stau.../137
Mai am.../137
Ordine.../138
De mi-ar fi.../138
Nu mai privi.../139
Din această lume.../139
Eu voi pleca.../140
Abia aștept.../140
Nu știu.../141
De câte ori.../141
Prin munți.../142
În urbea mea.../142
Te pregătești.../143
Despre ce să scriu.../142
Oriunde.../144
Orice lectură.../144
N-am avut.../145
Să-ncerc acum să scriu.../145

SEDUCȚIA IUBIRII /146
De când iubirea.../147
Chiar dacă noaptea.../147
Tot mai citesc.../148
În orice-mprejurare.../148
Făptura ta.../149
Că tu exiști, iubito.../149
Îmi este dor de tine.../150
Nu te-am uitat,iubito.../150
Să scriu despre iubire.../151
Ți-am dat iubirea.../151

Când mi-amintesc.../152
Tu îmi apari în gânduri.../152
Cu cât ești mai departe.../153
Din preajma mea.../153
Te iau, să știi, cu mine.../154
De mî gîndesc.../154
Adio-ți spun.../157
Mi-e tare dor.../155
Mă jur.../156
Atât de tare inima îmi bate.../156
Demult nu mai visez.../157
E vremea când în noapte.../157
Nimic.../158
Pe-o coală albă.../158
Spre tine.../159
De câte ori.../159
În lac se scaldă luna.../160
De chipul tău.../160
Iubire ne-ntrecută.../161
Să-mi spovedesc iubirea.../161
Îți scriu.../162
Pe unde.../162
Nu mai implor.../163

PRIGONIRE / 164
Coșmar adânc.../165
Ce crunt blestem.../165
Străfulgerat de-ndemn.../166
Se furișază.../166
Îngăduim pirateria.../167
De-o vreme.../167
Sunt unii.../168
Nicio virtute.../168
Acolo este viață.../169
Ne știe nedreptatea.../169

Din nou o noapte albă.../170
Pe vremea când în noapte.../170
Nimic nu am a spune.../171
Nu m-am desrins desecol.../171
Oricâtă bucurie.../172
Eu n-am să iert.../172
Nici uncuvânt.../173
N-am să mai caut.../173
Am regretat.../174
Poți să știi valoarea vieții.../174
Din văgăuna mea vă strig.../175
Trăim în lumea fără de speranțe.../175

Din fapte de nimic.../176

Trăind.../176
Oare ce-aștepți.../177
Destinul meu.../177
Al Treile Mileniu.../178
Tu ai veșmânt.../178
Ai plâns din nou.../179
Cutremurat el însuși.../179
Își poartă pretutinden.../180
În fața tuturor.../180
Coboară, Doamne.../181
Mă-ntorc îngândurat.../181
De ce mi-oi fi dorit.../182
De viitor trecutul ne desparte.../182
De nu știam.../183
Azi m-am decis.../183
Eu am să te ucid, nemernicie.../184
Uitându-ne strămoșii.../184
În țara noastră.../185
Cine-a ucis speranța.../185

Vreau să vă rog.../186
Ne-am pus nădejtile.../186
Prin orice mijloc.../187
Ajunge!.../187
Dacă va fi.../188
N-am dezertat.../188
...Să vă răsculați!.../189
Ne prăbușim.../189
În veacu-n care.../190
Țara te-nțeles.../190
Te lauzi.../191
Nu vă convine.../191
Se văd.../192
Peste pământu țării.../192
Lăsați-mi drumul liber.../193
A parveni.../193
Nu-s fii.../194
Nu mai sunt.../194
Cu mulți bani.../195
E țara.../195
Nemulțumire.../196
Prin viața mea.../196
Ne-am risipit.../197
Nu sunt pierdut.../197
N-ar mai fi.../198
Nu m-împac.../198
Lăsați să vină.../199

